

Hoàng Thu Dung

Một Ngày Mùa Đông

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Một Ngày Mùa Đông

Tập 1

Thùy Dương đứng một mình trên bãi cát, đưa mắt nhìn xa ra chân trời. Mặt biển xanh ngấn ngắt, trong veo đến ngây ngất. Nước tràn lên vuốt ve bờ cát rồi lại lùi ra biển, Thùy Dương tháo giày để trên bờ, đi chân trần xuống nước. Cô đứng lặng lẽ một mình, vẽ mặt ủ dột của một người luôn buồn bã chứ không phải chỉ biết ngắm nhìn cái đẹp của buổi sớm.

Chợt cánh tay cô bị nắm chặt. Thùy Dương giật mình quay lại. Đôi mắt buồn bã chuyển sang kinh hãi, khi nhận ra người đứng bên cạnh mình. Cô thốt lên một tiếng hoảng sợ:

– Anh Quảng! Trời ơi...

Thùy Dương quỳnh quáng cố rút tay ra. Nhưng càng cố gắng càng trở nên tuyệt vọng. Cô kêu lên:

– Buông tôi ra!

Gã thanh niên có mái tóc dài lượt thướt cố giữ Thùy Dương đứng yên.

Giọng anh ta vừa mừng vừa đe dọa:

– Cuối cùng cũng tìm được em, trốn đâu được hả?

– Buông ra!

– Tại sao em cứ trốn tránh anh hoài vậy?

– Làm ơn buông tha tôi đi, đừng quấy rầy tôi nữa.

– Bộ anh là hung thần hả?

Thùy Dương không trả lời. Lợi dụng lúc anh ta sơ ý, cô xô mạnh một cái.

Đến nỗi anh ta ngã ngửa ra sau. Và vấp phải phiến đá, anh ta loạng choạng cố giữ thăng bằng cho khỏi ngã.

Trong khoảnh khắc đó, Thùy Dương không biết mình đã nghĩ gì, cô quay ngoắt người chạy như bay lên bờ, đến nỗi suýt va vào vài du khách đang đi ra biển.

Cô chạy ra đường. Buổi sáng con đường vắng ngắt. Phía trước cũng không một bóng người. Cô chạy như điên, như chưa bao giờ chạy với tất cả nỗi sợ hãi cuống cuồng như vậy. Cô quỳnh quáng tìm một nơi để nấp vì biết chắc chắn sẽ không thể chạy thoát nỗi Quảng. Mà cô thì không hình dung nỗi mình sẽ thế nào nếu bị anh ta tóm được.

Chợt cô thấy một chiếc xe đậu bên kia đường, một người thanh niên đang mở cửa bước lên. Không còn kiểm soát được mình, cô nhào tới, lắp bắp:

– Làm ơn cho em trốn một chút.

Người thanh niên chưa kịp nói gì thì phía sau Quảng chạy tới, giọng anh ta rần rần:

– Đứng lại, đừng để tôi phải bạo lực đó!

Thùy Dương quỳnh quáng lắc tay người thanh niên lạ, nói van vãn:

– Xin cứu em với!

Vẻ mặt tuyệt vọng của cô hình như làm anh ta thấy lạ lùng. Anh ta ngoái lại nhìn Quảng đang chạy tới, rồi quyết định trong khoảnh khắc:

– Lên xe đi!

Thùy Dương thoát vào xe như cơn gió. Trước khi Quảng chạy tới thì người thanh niên đã kịp đóng cửa. Quảng vỗ mạnh vào mui xe, quát lên:

– Thả cô ta xuống ngay!

Vẻ hung hăng của anh làm người thanh niên nhếch môi cười ngạo nghễ, rồi cho xe lướt tới, bỏ mặc Quảng đứng bên đường nhìn theo với tất cả giận dữ cuồng nộ.

Người thanh niên nhìn vào kính chiếu hậu. Khuôn mặt bặm trợn trong kính làm anh ta thấy mất cảm tình. Anh quay qua nhìn Thùy Dương:

– Anh ta có làm gì cô bé không?

Thùy Dương vừa nói vừa thở:

– Không.

– Tại sao cô bé chạy dữ vậy?

– Vì anh ta bắt được em ngoài biển.

Câu nói của cô làm người thanh niên phì cười:

– Như bắt một mỹ nhân ngư vậy à?

Thùy Dương nhận ra mình nói chuyện có vẻ buồn cười. Nhưng cô cười không nổi. Lúc này chạy quá nhanh nên tim đập loạn trong ngực, cô cảm thấy khó thở vô cùng. Tay chân bủn rủn như không còn là của mình nữa, cô chỉ biết dựa vào cửa mà thở dốc.

Người thanh niên liếc nhìn khuôn mặt tái xanh của Thùy Dương, rồi vẻ mặt trở lại nghiêm chỉnh:

– Tên gì vậy?

– Dạ, Thùy Dương ạ.

– Còn tôi tên Trường.

– Vâng.

– Cô bé mệt lắm phải không?

– Vâng.

– Người đó là gì của cô vậy?

– Dạ, không là gì cả.

– Không là gì mà có quyền bắt cô bé à? Anh ta có vẻ thích xâm phạm tự do của người khác quá hả?

– Còn hơn thế nữa. Em rất sợ anh ta, sợ khủng khiếp.

– Vậy sao cô bé không sợ tôi?

Thùy Dương quay lại nhìn người thanh niên, yên lặng ngẫm nghĩ. Lúc này sợ Quảng quá nên cô không có thời giờ nghĩ gì khác ngoài việc chạy trốn. Nhưng bây giờ nghe anh ta nói, cô đâm ra lo lo. Nếu anh ta là người không đứng đắn thì cô sẽ ra sao đây?

Thùy Dương rầu rĩ cup mắt nhìn xuống. Cô nửa muốn xuống xe, nửa lại sợ gặp Quảng. Tâm trạng phân vân làm cô rối bời, vẻ mặt càng ủ dột đượm. Người thanh niên liếc nhìn cô, rồi mỉm cười:

– Yên tâm đi, tôi không đến nỗi thô bạo như người đó đâu. Một cô bé con thế này, chẳng ai muốn bạo lực bao giờ.

Chỉ cần nghe giọng nói nghiêm chỉnh là Thùy Dương trở lại cảm giác an toàn. Cô ngoái nhìn ra phía sau như kiểm tra đoạn đường đã đi qua. Cảm thấy yên lòng, cô khẽ thở nhẹ một mình.

Thùy Dương lặng lẽ nhìn theo bên đường. Xe đang chạy dọc bờ biển. Nước trong veo, xanh biếc len lỏi giữa những phiến đá xám chán ngắt. Bình thường, Thùy Dương rất mê ngắm màu nước biển. Nhưng hôm này, ấn tượng kinh hoàng khi gặp Quảng làm cô thấy đời thật tăm tối.

Thùy Dương gục đầu vào cửa, mắt khép lại đầy mệt mỏi. Đầu óc cô lang thang trong những ý nghĩ phiền muộn, cuối cùng chìm ngấm vào cơn mê đầy nặng nề.

Xe đã ra khỏi khu vực biển. Người thanh niên lên tiếng:

– Bây giờ cô bé về đâu?

Không nghe Thùy Dương lên tiếng, anh quay lại nhìn, rồi lắc đầu mỉm cười. Thùy Dương ngủ mê mệt như thế, có gọi dậy cũng không dễ. Cô bé đang cần chạy trốn thì có lẽ càng xa nơi này càng tốt.

Người thanh niên hơi nghiêng người mở nhạc. Trong xe im lặng, bản nhạc Gipsy River vang lên nhẹ nhàng, vui vui. Trường khẽ nhip tay theo điệu nhạc. Thỉnh thoảng, anh lại cười một mình.

Anh sửa lại kính chiếu hậu, rồi quan sát Thùy Dương khá kỹ. Cô bé này khoảng hai mươi chứ không thể lớn hơn. Gương mặt khi ngủ trong sáng như thiên thần. Đôi mày cong thanh tú. Màu da sáng, hồng hồng chứ không trắng xanh như lúc cô ta mới lên xe. Chỉ nhìn thoáng qua cũng đoán được đây là một thiên kim tiểu thư, nếu không thì cũng được mẹ chăm sóc chu đáo quá mức. Con gái nếu không được chăm sóc, thì không thể có được vẻ mịn màng thiên thần như thế.

Nhìn Thùy Dương, Trường nhớ lại âm thanh của cô bé khi nói chuyện lúc nãy. Giọng nói thanh, nhỏ nhẹ và nũng nịu dù cô ta đang trong cơn hoảng sợ. Chắc là rất hay nhõng nhẽo với mẹ. Giọng nhõng nhẽo bẩm sinh nên cứ thể hiện trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Tóm lại, hôm nay anh đã gặp một cô khách bé con thuộc loại tiểu thư con nhà. Nhưng cô ta gặp chuyện gì mà phải hoảng sợ như vậy?

Xe vào thành phố, Thùy Dương vẫn ngủ mê mết. Trường buộc lòng lên tiếng:

– Dậy đi Thùy Dương!

Không nghe tiếng trả lời. Anh vặn nhạc lớn hơn, hy vọng Thùy Dương giật mình. Nhưng cô vẫn không hề mở mắt. Trường nhún vai chịu thua. Cuối cùng, anh quyết định đưa Thùy Dương về nhà mình.

Xe chạy vào trong sân và ngừng lại hẳn mà Thùy Dương vẫn không hay. Trường xoay hẳn người lại nhìn cô. Cô bé ngủ như thể cả năm chưa hề nhắm mắt. Lần đầu tiên anh thấy một người ngủ say như vậy. Chẳng lẽ bé cô ta vào nhà như trẻ con. Nếu trẻ con thì anh làm được, nhưng cô khách nhỏ xa lạ này thì không thể.

Cuối cùng, Trường xuống xe, đi một mình vào nhà. Lát nữa anh sẽ thử gọi một lần nữa xem sao.

Thùy Dương ngủ một mình trong xe. Mãi đến lúc nghe một tiếng kèn chói

tai, cô mới giật mình mở mắt.

Chợt cô bật ngồi dậy, hốt hoảng nhìn quanh như thể có Quảng ở bên cạnh.

Và khi không thấy ai, cô trấn tĩnh lại, đưa tay chặn ngực và thở nhẹ yên tâm.

Thùy Dương mở cửa bước xuống sân. Cô đảo mắt nhìn quanh. Ngôi nhà lạ không một bóng người. Vậy người thanh niên lúc sáng đi đâu?

Thùy Dương đang ngẩn ngơ nhìn vào nhà, thì giọng Trường vang lên phía sau:

– Dậy rồi à?

Thùy Dương giật bản mình, đưa tay chặn ngực. Cử chỉ của cô làm Trường mỉm cười:

– Xin lỗi, không ngờ cô bé dễ giật mình như vậy?

– Dạ, không sao.

Thùy Dương ngó Trường chăm chăm, rồi dè dặt:

– Xin lỗi, đây có phải là nhà anh không ạ?

Trường lặng lẽ gật đầu. Đôi mắt vẫn không ngừng quan sát Thùy Dương.

Chính anh cũng không biết phải làm gì với cô khách trước mặt.

Thấy cô có vẻ lúng túng, anh lên tiếng:

– Cô bé vào nhà đi!

Rồi anh đi trước, Thùy Dương lưỡng lự đi phía sau. Vào phòng khách,

Trường khoát tay về phía salon:

– Cô bé ngồi đi. Có đói không?

Thùy Dương rụt rè gật đầu:

– Em đói ghê gớm, từ sáng giờ em chưa ăn gì cả. Anh cho em xin bánh mì cũng được.

Thái độ thật thà của cô làm Trường hơi ngạc nhiên, nhưng hài lòng. Anh gật đầu:

– Chờ một chút!

Anh đi vào nhà. Thùy Dương vẫn ngồi một chỗ, cô đưa mắt nhìn quanh phòng khách, rồi nghiêng người nhìn phía trong. Từ này giờ cô chẳng thấy ai ngoài Trường. Hình như trong nhà này không còn ai.

Một lát, Trường mang lên bánh qui và sữa. Anh đặt trước mặt Thùy Dương.

– Ăn đỡ đi nhé, lát nữa sẽ đi ăn trưa.

Anh ngồi yên, vừa hút thuốc vừa nhìn Thùy Dương ăn. Cô bé có vẻ đói thật.

Anh thấy tay cô hơi run. Chắc cô bé vừa trải qua một cú sốc không nhỏ.

Thùy Dương ăn xong có vẻ tươi tỉnh hơn. Cô nhỏ nhẹ:

– Cảm ơn anh.

– Không có gì, có cần nằm nghỉ chút nữa không?

– Dạ không, thế này cũng là phiền anh lắm rồi.

Trường hỏi thẳng thắn:

– Bây giờ cô định sẽ làm gì?

Thùy Dương lắc đầu, mắt hơi nhìn xuống:

– Em cũng không biết nữa! Em không biết làm gì ngoài việc trốn. Nhà em ở gần đây, nhưng em không dám về nhà.

Trường nhướng mắt ngạc nhiên:

– Nhà cô bé ở đây à? Sự trùng hợp thật lạ, nếu không cô sẽ phải trở ra ngoài đó.

Anh im lặng một lát, rồi hỏi tiếp:

– Người lúc sáng là ai? Vì sao cô sợ anh ta như vậy?

Thấy mình hỏi hơi xa, anh nói thêm:

– Cô có thể không trả lời, tôi không phiền đâu.

Thùy Dương lắc đầu như bảo không có gì. Cô nói thành thật:

– Anh ta là cháu của dì em. Anh ta muốn cưới em, nhưng em sợ anh ta kinh khủng.

Trường kinh ngạc:

– Trong dòng họ mà muốn cưới à?

Thùy Dương vội lắc đầu:

– Dạ không! Dì ấy là mẹ kế chứ không phải trong dòng họ.

– Thì ra là vậy.

Anh nhìn Thùy Dương hơi lâu, rồi buông một nhận xét:

– Cô còn bé quá, lấy chồng ở tuổi này là hơi sớm đó.

Từ "lấy chồng" của anh làm Thùy Dương khẽ rùng mình. Cô lắc nhanh đầu:

– Không phải, không hề có chuyện đó. Em chỉ thấy sợ và ghét anh ta.

Trường gật đầu:

– Ghét thì còn hiểu được, nhưng tại sao sợ? Và sợ đến mức trốn như vậy, chắc anh ta có gì đó ghê gớm lắm?

Thùy Dương rất dữ và ngang ngược. Cái gì anh ta thích là quyết đoạt cho bằng được. Anh ta biết em không thích nên tìm mọi cách chiếm...

Nói đến đó cô ngừng lại, im bật, đỏ bừng mặt xấu hổ. Cô muốn tìm cách nào đó nói tránh đi, nhưng không tìm được từ, thế là ngồi im lúng túng.

Trường hiểu ngay câu chuyện. Anh tế nhị nói qua chuyện khác:

– Chuyện đó xảy ra lâu chưa? Chẳng lẽ cô bé cứ chạy trốn hoài? Thật lạ, không ai bảo vệ cô à? Ba cô không có ý kiến gì sao?

Thùy Dương nhìn xuống tay mình, lắc đầu vô vọng:

– Ba em rất sợ dì, ba luôn muốn làm vui lòng dì. Còn dì thì rất chiều ý anh ta. Trong số những người cháu, dì thương anh ta nhất.

– Vậy à!

– Khi ba cưới dì, dì đưa anh ta về nhà nuôi cho đi học, nhưng anh ta chẳng học hành gì, chỉ thích chơi bời và bỏ bịch. Không hiểu sao đột nhiên anh ta lại bảo yêu em. Em năn nỉ anh ta đừng quan tâm đến em, nhưng không thể được.

– Khi ai đó thích mình, thì chỉ có thể đáp lại hoặc từ chối, ngoài ra không

thể bảo người ta quên mình được.

Thùy Dương nín lặng, vẻ mặt ủ dột. Hình như cô bị Quảng ám ảnh đến nỗi, chỉ cần nhắc tới tên anh ta, là cô bị khủng hoảng ngay.

Trường hỏi khéo:

– Nhà cô ở đây, tại sao cô phải trốn ra đó?

Thùy Dương phân vân một thoáng, rồi nói thật:

– Không phải chỉ lần này, mà đã nhiều lần rồi.

Trường nhướng mắt:

– Nhiều lần?

– Vâng, em gần như phải bỏ học vì chạy trốn anh ta. Giờ thì em không còn tâm trí để học nữa.

– Nghiêm trọng đến mức vậy sao?

– Em không thể ở trong nhà, vì anh ta cứ tìm cách lại gần em, muốn em cư xử như một người yêu, và xa hơn nữa, nhưng em không thể. Có lần anh ta đã nhốt em trong phòng, thật khủng khiếp.

Trường cau mặt:

– Đến mức như vậy lặn sao?

– Vâng, anh ta rất ngang ngược. Dù là nhà mình, nhưng em không có chút tự do nào cả.

Trường gật đầu như hiểu, nhưng không nói gì, Thùy Dương nói tiếp:

– Ban đầu, em bỏ nhà đến ở nhà bạn em, nhưng anh ta tìm đến nhà đó. Em ngại phiền gia đình bạn em nên đến nhà cô, nhưng cứ mỗi lần em đi đâu là anh ta tìm đến la lối, giờ thì em không còn chỗ để đi nữa rồi.

Trường im lặng nhìn Thùy Dương. Càng nghe cô nói, anh càng hiểu hết hoàn cảnh của cô. Đó là cả một bi kịch, chứ không phải chỉ là chuyện từ chối tình cảm.

Anh cảm thấy bất mãn:

– Ba em không làm gì để bảo vệ em sao?

Thùy Dương lắc đầu:

– Chính ba còn khuyên em chịu anh ta, không ai có thể đứng ra giúp em được.

– Lạ thật! Tôi không thể hiểu nổi, một người cha lại có thể gán con gái mình cho một người mà cô ta không thích.

– Ba bảo rằng sẽ không dễ có ai thương em được như anh ta. Gả em cho người thương yêu em là ba yên tâm nhất.

Trường lắc đầu ngán ngẩm giùm Thùy Dương:

– Người lớn có suy nghĩ của người lớn mà.

Anh im lặng một lát, rồi lên tiếng:

– Em không nghĩ được cách gì để tự bảo vệ mình sao? Không lẽ cứ trốn hoài à? Có thể trốn được suốt đời sao? Em còn phải lo tương lai của em nữa chứ.

Thùy Dương lắc đầu:

– Em chỉ có thể hy vọng đến lúc nào đó anh ta thích người khác, và buông tha em.

Trường khoát tay phản đối:

– Cách đó thụ động quá, em phải mạnh mẽ lên. Phải để cho anh ta thấy em có bản lĩnh, chứ không phải chỉ là cô bé nhút nhát.

Thùy Dương mở to mắt như suy nghĩ, nhưng rồi lắc đầu:

– Em không biết làm sao để anh ta sợ cả.

Trường lặng thinh, đến lượt anh thấy bối rối. Hôm nay anh vô tình tham gia khá sâu vào chuyện rắc rối của một cô gái lạ. Bây giờ đứng ra giúp cô bé thì không được, và cũng không thể. Còn bỏ mặc cô ta thì càng không. Anh là người thế nào mà có thể quăng một cô bé yếu đuối ra khỏi nhà mình, dù cô ta là người lạ.

Hình như đoán được ý nghĩ của anh, Thùy Dương rụt rè:

– Em không làm phiền anh đâu. Sáng nay, gấp quá nên em liều lĩnh lên xe anh. Lúc đó em không định về nhà, nhưng giờ thì em sẽ về, giờ này anh Quảng chưa về nhà đâu.

– Vậy rồi sau đó? Sau đó thì sao?

Thùy Dương im lặng. Chính cô cũng không biết sau đó cô sẽ làm thế nào. Nhưng chuyện trước mắt là cô cần tiền và một nơi ở.

Thấy cô không nói được, Trường lên tiếng:

– Tạm thời cô cứ ở lại đây. Ở đây an toàn lắm, anh ta không tìm được cô đâu.

Thùy Dương lắc đầu:

– Làm sao anh phải chịu phiền vì một người lạ như em chứ.

– Đối với tôi, chuyện đó không quan trọng. Cứ yên tâm ở lại, sau đó tôi sẽ tìm cách giúp cô bé.

Thùy Dương khoát tay:

– Ô không! Em không thể làm phiền người khác mãi được đâu.

Trường khoanh tay trước ngực, trầm tĩnh:

– Nếu bây giờ gặp anh ta ở nhà, anh ta có thể dùng bạo lực với cô, chẳng hạn nhốt trong phòng như lần đó, cô sẽ làm thế nào đây?

Thùy Dương hơi do dự, nhưng rồi lại lắc đầu cương quyết:

– Em không tin anh ta trở về vào lúc này.

Cô đứng lên, nhìn Trường một cách tin cậy:

– Em cảm ơn anh rất nhiều. Bây giờ em về nhà. Nếu có dịp, em sẽ tìm cách trả ơn anh.

Trường bật cười, rồi khoát tay:

– Đừng nghĩ xa xôi như vậy, cũng không có gì phải cảm ơn cả. Nhưng tôi khuyên cô bé, tạm thời cứ nghĩ ở lại đây, tôi bảo đảm cô sẽ được an toàn.

Thùy Dương cười nhẹ:

– Em tin anh lắm, nhưng lại không thể làm phiền anh. Em đi nha!

Thấy Thùy Dương có vẻ cương quyết, Trường không giữ lại nữa. Anh sợ cô bé quay ra hiểu lầm mình. Và anh đưa tấm danh thiếp cho cô:

– Khi nào cần cô bé cứ gọi cho tôi, đừng sợ làm phiền tôi, chắc chắn tôi sẽ không bỏ mặc khi em gọi đâu.

– Em biết. Cảm ơn anh.

Trường đứng lên đưa Thùy Dương ra sân. Anh đề nghị:

– Lên xe đi, tôi đưa cô bé về.

Thấy Thùy Dương định từ chối, anh nói cứng rắn:

– Không được ngại tôi, lên xe đi.

– Vâng.

Thùy Dương ngồi vào xe, cô có vẻ bất ổn bồn chồn, dù chẳng nói gì. Trường liếc nhìn...

Thùy Dương ngồi vào xe, cô có vẻ bất ổn bồn chồn, dù chẳng nói gì. Trường liếc nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, anh thấy tội nghiệp. Nhưng biết bây giờ không giúp gì được cho cô, anh chỉ nói ngắn gọn:

– Có chuyện gì xảy ra thì cứ gọi điện cho tôi, tôi sẽ giúp cô bé.

Anh ngừng lại một chút, rồi nói thêm:

– Tất nhiên là trong khả năng của tôi.

Thùy Dương nói thật lòng:

– Em cảm ơn anh nhiều lắm. Anh tốt quá.

Trường nhún vai:

– Không có gì.

Thùy Dương nhìn tới phía trước, rồi quay lại Trường:

– Tối nhà em rồi, nhà có cổng màu xanh ấy.

Trường ngừng lại. Việc đầu tiên của anh là nhìn vào trong quan sát. Đó là ngôi biệt thự yên tĩnh nằm lẫn giữa cây xanh. Đúng như anh nghĩ, Thùy

Dương là một tiểu thư thực sự. Một cô bé lớn lên trong môi trường thế này mà gặp phải sóng gió thì tội quá.

Thùy Dương bước xuống đường, vẻ mặt như vô cùng tiếc nuối. Cô buồn buồn:

– Ước gì em được gặp lại anh lần nữa, nhưng vui vẻ chứ không phải làm phiền anh.

– Cô bé có thể tìm tôi bất cứ lúc nào mà. Thôi nhé! Hẹn gặp lại.

– Vâng.

Thùy Dương quay lưng đi tới phía cổng, cô bấm chuông mà đầu cứ ngoái lại nhìn Trường, cho đến khi chiếc xe mất hút ở cuối đường.

Dì Thuận là người mở cổng. Hình như đã biết chuyện sáng nay, nên bà nhìn Thùy Dương với vẻ phật lòng:

– Rốt cuộc con cũng trở về à?

– Ba con có nhà không dì?

– Khuya nay mới về! Ông ấy gọi điện bảo con ra sân bay đón đó, đừng có bỏ nhà đi lung tung nữa.

Thùy Dương thở dài đi vào nhà. Nghe cách nói của dì, chắc người lạ sẽ nghĩ cô hư hỏng lắm. Dì dùng cách đó để nói về cô trước mặt ba, bảo sao ba không nhìn cô một cách lệch lạc.

Sống trong nhà, ngoài Quảng là người ám ảnh cuộc đời, dì Thuận là nhân vật thứ hai làm cho cô ghét khổ sở.

Mà chỉ một người áp bức cũng đủ làm cuộc sống nặng nề thêm, trong nhà lại có đến hai người bảo cô chịu đựng sao nổi.

Thùy Dương lẳng lặng đi lên phòng. Cô ngồi xuống giường, bấm số máy gọi ra cô Ba. Nhận ra giọng cô, cô Ba thở phào một tiếng nghe rõ mồn một:

– Sao con về mà không nói với cô? Từ sáng giờ cô không biết con ở đâu mà gọi. Điện thoại của con còn ở đây nè.

Thùy Dương thở dài:

- Con xin lỗi cô, vì sáng nay gặp anh ta ngoài biển, con đã chạy trốn anh ta, và quá giang xe về thành phố, anh ta còn ở đó không cô?
- Nó đi rồi. Có thể về nhà con đó.
- Chắc anh ta quây cô lắm phải không?

Giọng cô Ba giận dữ:

- Thằng mất dạy, nó doa. nếu cô còn chứa con, nó sẽ phá nhà cô. Một thằng như vậy mà ba con còn muốn gã con cho nó, cô sẽ không im lặng đâu.

Thùy Dương nói nhỏ:

- Cô đừng tức nữa, mà cô cũng không can được ba con đâu. Mai một con sẽ không đến ở nhà cô, con không muốn anh ta quây phá cả cô nữa.

Giọng cô Ba giận dữ:

- Thời buổi này mà có một thằng ngang ngược coi thường pháp luật như vậy à? Phải đi thưa nó, không lẽ không ai làm gì được nó sao?

Thùy Dương bặm môi, bắt đầu rút nước mắt:

- Nếu nhờ tới pháp luật, sợ trước khi người ta xử thì con đã chết rồi, với một người ngang ngược thì tránh vẫn hay hơn là đối đầu cô ạ.

Chợt thấy dì Thuận đi vào, cô nói nhanh:

- Để hôm nào con gọi lại cô nhé, con cúp máy đây.

Thùy Dương vội vã gác máy, quệt nhanh nước mắt. Nhưng cử chỉ của cô không thoát khỏi mắt dì Thuận. Bà đến ngồi xuống phía cuối giường, về mặt phật ý:

- Máy hôm nay con đi đâu vậy?
- Con đến nhà cô Ba chơi.
- Đi chơi sao không nói một tiếng? Làm dì phải bảo thằng Quảng đi tìm con.

Bà cau mặt:

– Tại sao con làm như vậy? Thật coi thường nó quá mức, làm nó quê với người ta, con cư xử như nó là hủi không bằng.

Thùy Dương làm thinh. Cô đã quá kinh nghiệm, và chọn cách này để người khác không biết mình nghĩ gì. Vì nếu được nói, cô sẽ nói thẳng rằng cô ghê tởm, khinh ghét và coi thường Quảng. Chỉ cần thấy mặt anh ta ở xa cũng đủ làm cô kinh sợ, nói gì là đến gần.

Bà Thuận thừa biết ý nghĩ của Thùy Dương, nhưng vẫn làm như không hề có gì nghiêm trọng. Cái đêm Quảng xông vào phòng Thùy Dương, bà thấy hết. Và nghe cả tiếng kêu cứu của cô, nhưng vẫn làm như không hay. Đêm đó, chị bếp đã lên với Thùy Dương. Bà không tiện ra mặt trách chị ta nhưng bực bội rõ rệt. Đến nỗi chị ta chịu không nổi phải xin nghĩ việc.

Thấy Thùy Dương lặng thinh, bà nói tiếp:

– Nó đã lặn lội ra đó tìm con, chứng tỏ là thương con biết bao nhiêu, vậy mà lại cư xử như vậy.

" Nếu dì Thuận đã biết rồi, thì mình không còn gì để sợ nữa". Thùy Dương nghĩ thầm, nhưng vẫn tiếp tục im lặng.

Bà Thuận thấy ghét nhất cái cách im lìm bướng bỉnh của cô. Thùy Dương vốn dịu dàng, nhút nhát. Khi mới về nhà này, bà hoàn toàn không e dè cô. Và vì cô nàng quá hiền nên dần dần bà đâm ra lấn lướt.

Khi Quảng thích Thùy Dương và đòi cưới, bà cứ nghĩ chuyện đó dễ như cắm một đoá hoa vào chậu. Không ngờ cô nàng phản ứng rất quyết liệt, đến nỗi bà đâm ra khó xử với Quảng.

Nói mãi mà không nghe Thùy Dương trả lời, bà bực bội đứng dậy, bỏ đi ra ngoài.

Thùy Dương mệt mỏi nằm xuống giường. Mấy đêm ở nhà cô Ba, cô bị mất ngủ thường xuyên. Sáng nay ngủ thẳng giấc, cô tỉnh táo được một đôi chút, nhưng bây giờ cơn mệt mỏi lại xâm chiếm.

Thùy Dương khoá cửa phòng định ngủ một chút. Nhưng không yên tâm, cô cứ chập chờn âu lo và phập phồng. Cuối cùng cô ngồi hẳn lên, bước qua tủ soạn vài bộ đồ.

Vừa xếp chiếc áo, cô vừa quệt nước mắt. Cuộc sống lưu vong này rồi kéo dài đến bao giờ? Ước gì có thể đi làm để không phải dựa vào gia đình, đi đâu đó thật xa để trốn chạy.

Buổi tối, Thùy Dương đi qua phòng bà Thuận, cô thò đầu qua cửa hỏi vọng vào:

- Ba con nói chuyến bay mấy giờ hả dì?
- Khoảng mười một giờ ra đó là vừa. Tối nay dì có ngủ quên thì nhớ gọi dì nghe.

Thùy Dương dạ một tiếng rồi lập tức trở về phòng. Cô không thích ở lại rồi phải nói chuyện với dì Thuận, dù là một câu.

Cô trở về phòng, cẩn thận khoá cửa lại, quyết định sẽ thức đợi giờ ra sân bây.

Chợt nhớ tới Quảng, Thùy Dương đâm ra run rẩy cả người. Sáng nay anh ta đã gọi điện cho dì Thuận, có nghĩa là anh ta biết cô đang ở đây. Lẽ nào anh ta không về?

Tại sao anh ta vắng mặt một cách đáng ngại như vậy? Có khi nào dì Thuận cố ý...

Thùy Dương bồn chồn đi tới đi lui trong phòng. Nhưng cô cố trấn áp nỗi sợ. Tối nay có ba cô ở nhà, nhất định Quảng không dám làm gì cô. Dù muốn dù không thì cô cũng phải ở lại đón ba, rồi sau đó sẽ tính sau.

Thùy Dương ngược nhìn đồng hồ. Còn những một tiếng. Nhưng cô chờ không nổi, cô bước xuống giường, định thay đồ đi trước, thì cánh cửa bật mở, rồi Quảng hiện ra, anh ta thoát nhanh vào phòng, dáng điệu đầy vẻ sinh sự.

Thùy Dương sợ đến tắc nghẽn cả cổ. Không kêu lên được một tiếng. Cô lùi lại sát tường, mở to mắt nhìn anh ta, khiếp đảm như nhìn thấy thần chết.

Quảng lừ đừ bước lại gần cô, giọng câu kinh:

– Lúc sáng em làm như anh là tên giết người không bằng. Tại sao em bỏ chạy kiểu đó, định làm xấu mặt anh hả?

Giọng Thùy Dương khàn đi vì sợ.

– Giờ này khuya rồi, không được vào phòng tôi. Ra mau!

– Anh phải hỏi tội em, cái thằng đi với em lúc sáng là ai, nói mau!

– Anh không có quyền gì chất vấn tôi.

Quảng lắc tay cô một cái:

– Thằng đó là bồ em phải không? Anh sẽ giết nó.

Thùy Dương kinh sợ nhìn Quảng:

– Anh không là gì của tôi cả, lấy quyền gì gây hấn với người ta?

– Trước sau gì em cũng là vợ anh, em mà cư xử với anh kiểu này hoài thì đừng trách anh bạo lực.

Vừa nói, Quảng vừa ghì Thùy Dương vào người. Cô lập tức đẩy ra:

– Buông ra, tôi ghê tởm anh lắm!

– Cũng chẳng sao, nếu em càng quyết liệt thì anh càng phải ra tay thôi, thử xem em có thoát được không.

Hắn cúi xuống định tìm môi Thùy Dương nhưng cô lắc đầu cố tránh cho bằng được. Ghê tởm không để đâu cho hết. Cô vùng vẫy với tất cả sức lực để thoát ra.

Càng bị chống cự, Quảng càng trở nên thô bạo, hắn nghiêng rằng:

– Em phải thuộc về anh, có vậy em mới trở thành vợ anh được.

Thùy Dương cố sức đẩy Quảng ra. Một tay cô mò mẫm trên bàn tìm một thứ gì đó. Cô chợt chụp được khung chặn giấy bằng sắt. Không còn thời gian gì để suy nghĩ, trong cơn hoảng sợ thoát thân, cô ném mạnh vào người Quảng

với tất cả sự giận dữ.

Quảng buông phắt cô ra. Anh ta lão đảo rồi ngã ụp xuống giường. Thùy Dương thoáng thấy tấm drap đỏ máu. Cô kinh hoàng đến run rẩy, và lao ra cửa, chạy như điên xuống dưới nhà.

Cô hồi hả mở cửa phòng khách, rồi mở cổng, chạy quáng quàng trên vỉa hè. Đến khi không còn sức để bước đi, cô ngừng lại, lão đảo tựa vào một góc cây để thở.

Một chiếc taxi trời tới. Thấy xe, Thùy Dương như tỉnh người ra. Cô vẫy lại, nói nhanh địa chỉ với người tài xế. Trước khi xe chạy, cô còn ngoáy lại phía sau như sợ bị đuổi theo.

Mười một giờ đêm, Thùy Dương đứng trước cổng nhà mà lúc sáng cô đã tới, run rẩy đưa tay bấm chuông. Mười phút sau, Trường hiện ra ở ban công, cúi người nhìn xuống đường. Thấy bóng dáng cô đứng gục đầu vào trụ xi măng, anh vội đi nhanh xuống sân.

Thùy Dương hiện ra trước mắt anh trong điệu bộ tả tơi. Còn thất thần hơn cả lúc sáng. Lúc sáng cô chỉ có vẻ hoảng sợ, còn bây giờ... gần như một người quá tuyệt vọng. Cô như không còn sức để nói lớn:

– Anh có thể cho em ở lại đây không?

Trường gật đầu, rồi nhìn ra đường. Thấy chiếc taxi còn đậu phía trước, anh định hỏi thì Thùy Dương lên tiếng:

– Anh trả tiền taxi giúp em, giờ em không có tiền, không có gì cả.

Trường mở rộng cửa:

– Cô bé vào nhà đi, cứ để đó tôi.

Thùy Dương đứng tựa vào gốc cây chờ Trường. Anh đóng cổng rồi tới đứng trước mặt cô:

– Cô bé lại có chuyện gì nữa phải không?

Thùy Dương nói với một vẻ hoảng loạn:

– Em đã làm chết anh ta rồi, anh ta cưỡng bức em, và em đã ném một cái gì đó vào người anh ta. Trời ơi! Em thấy anh ta gục xuống giường, thế là em chạy mà không biết mình phải làm gì nữa.

Ánh mắt Trường loé lên, sửng sốt. Anh nhìn Thùy Dương một cách kinh ngạc. Chính anh cũng bối rối không biết phải làm gì.

Phản ứng của Trường làm Thùy Dương càng thêm sợ hãi. Cô oà lên khóc:

– Anh có sợ bị liên lụy không?

Trường lắc đầu, cổ trắn tĩnh:

– Em vào nhà đi, muốn biết chuyện gì xảy ra với anh ta thì sáng nay sẽ tìm hiểu.

– Anh có sợ bị liên lụy không?

– Cho dù có thế nào thì tôi cũng không đuổi em ra đường đâu. Em vào nhà đi!

Anh đưa Thùy Dương lên lầu, và mở cửa một căn phòng trống ngay sát bên phòng anh. Thấy Thùy Dương cứ đứng giữa phòng như không hiểu mình đang ở đâu, anh nói như trấn an:

– Đây là phòng của em, tạm thời cứ ở đây đêm nay, mọi việc sáng mai sẽ tính sau.

– Vâng.

Trường đẩy nhẹ cho Thùy Dương ngồi xuống ghế, rồi hỏi một cách quan tâm:

– Chuyện gì xảy ra với cô bé vậy?

Vừa hỏi, anh vừa đưa mắt nhìn xuống tay cô. Thùy Dương bám chặt tay vào thành ghế, những ngón tay run rẩy. Anh nhìn mặt cô. Rõ ràng là Thùy Dương đang bị khủng hoảng ghê gớm. Anh nói nhẹ nhàng:

– Chắc anh ta chỉ bị thương chút thôi. Em yếu đuối thế này, làm sao làm chết được một thanh niên mạnh mẽ như anh ta.

Giọng Thùy Dương run run:

– Nhưng em thấy anh ta ngã gục xuống giường em, em thấy cả máu chảy.

Trường gật đầu điềm tĩnh:

– Có thể anh ta chỉ bị ngất do chấn thương, một người như anh ta không dễ chết đâu. Nhưng có chuyện gì vậy?

Thùy Dương cố trấn tĩnh để kể, nhưng giọng cứ đứt quãng, lộn xộn:

– Em đã hiểu ý định của dì Thuận, bà ấy gạt em, để em phải ở nhà chờ ba, nhưng em biết chắc là ba em không về.

Trường không hiểu rõ lắm, nhưng cũng đoán được lờ mờ câu chuyện, anh gật đầu:

– Rồi sao nữa?

– Mỗi đến khi anh ta xông vào phòng em, em mới hiểu ra, nhưng không làm sao tránh được. Em không hiểu làm cách nào anh ta có thể vào phòng, dù em đã khoá cửa rất kỹ.

– Có thể anh ta có chìa khoá riêng.

Giọng Thùy Dương phẫn nộ:

– Rõ ràng dì Thuận cố ý giúp anh ta.

Trường có vẻ quan tâm khía cạnh khác:

– Sau đó thế nào? Có phải anh ta ức hiếp em không?

Thùy Dương không còn lòng nào để xấu hổ nữa, cô nói một cách giận dữ:

– Anh ta muốn chiếm đoạt để em phải chịu làm vợ anh ta. Em chưa từng ghê tởm ai như thế.

Trường hỏi tiếp:

– Và lúc chống cự, em đã làm anh ta bị thương?

Thùy Dương gật đầu một mội:

– Em đã làm như vậy. Lúc đó em chỉ muốn thoát thân, và không thể nghĩ tới hậu quả của nó.

Trường gật đầu:

– Ổ vào trường hợp em, ai cũng nghĩ như vậy thôi.

Thùy Dương ngồi im, rồi chợt khóc nức nở:

– Nếu anh ta chết thì em phải làm sao đây? Em sợ lắm, em không muốn làm chết anh tạ.. Ôi! Em biết làm sao bây giờ đây? Cứu em với!

Trường lắc đầu:

– Em bình tĩnh lại đi, chưa có gì để khẳng định được cả.

– Nhưng nếu như..

Trường khoát tay:

– Bây giờ hay nhất là em ngủ một giấc đến sáng. Sau đó tỉnh táo lại, em sẽ thấy mọi chuyện đơn giản hơn rất nhiều.

Thùy Dương mở to mắt, im lặng. Lúc này mà Trường bảo cô ngủ? Anh có hiểu hết tình cảnh của cô không?

Nhưng cô còn đủ sáng suốt để biết dừng lại. Không muốn làm phiền nhiều, cô nói khẽ:

– Xin lỗi, anh đi ngủ đi, em không làm phiền anh nữa.

Trường khoát tay:

– Tôi thì không phiền gì, nhưng cô bé nên ngủ để lấy sức, không nên suy sụp quá như thế.

Anh nói thêm để trấn an cô:

– Ngày mai tôi sẽ đến nhà cô xem tình hình thế nào. Cứ yên tâm đi!

Thùy Dương thở dài:

– Vâng.

Trường đi ra rồi. Cô bước qua giường, ngồi gục đầu xuống gối, tâm trí ngập chìm trong hoảng loạn không lối thoát. Nghĩ đến việc mình có thể làm một người, cô cũng đủ rùng mình, huống gì mình có thể làm chết một ai đó.

Chỉ một ý nghĩ đó cũng đủ làm cô muốn phát điên.

Thùy Dương không biết mình đã ngồi như vậy bao lâu. Đến lúc nghe tiếng gõ cửa thật mạnh, cô giật bắn mình ngẩng phắt lên. Trong một phút, cô không hiểu mình đang ở đâu. Đến lúc tiếng Trường vọng vào cô mới trở lại thực tế.

Giọng anh khá lớn, nhưng có vẻ nhẹ nhàng:

– Mở cửa đi Thùy Dương!

Thùy Dương bước ra mở cửa. Cô thấy Trường cầm ly nước và viên thuốc. Cô ngơ ngác định hỏi thì anh lên tiếng:

– Đây là thuốc an thần, nó sẽ giúp cô bé ngủ được.

Trường mỉm cười:

– Không có gì nghiêm trọng lắm đâu, ngủ đi nhé!

Anh khép cửa lại cho cô, rồi đi về phòng mình.

Thùy Dương uống thuốc xong, cô lên giường nằm, chong mắt nhìn lên trần nhà. Cho đến khi thuốc ngấm, đưa cô vào giấc ngủ từ từ nhưng đầy mộng mị.

Sáng hôm sau Thùy Dương dậy rất muộn. Cô mở mắt nhìn ra phía cửa sổ. Ánh nắng làm cô chói mắt, ý thức dần dần khôi phục. Cô thấy ngực phập phồng, và chống tay gượng ngồi lên.

Thùy Dương bước xuống giường. Bây giờ mới thấy một cô gái đang ở trong phòng. Cô ta ngồi quay mặt ra cửa sổ, đang đọc sách nhưng có vẻ lơ đãng.

Thình thoảng, cô đưa mắt nhìn qua giường.

Thùy Dương ngồi im ngó cô gái. Đó là một thiếu nữ gầy gò mảnh mai, mái tóc đỏ dài xuống lưng. Cô mặc chiếc đầm trắng, đôi vai gầy nhô lên dưới lớp áo. Nhìn cô ta, tự nhiên Thùy Dương liên tưởng đến nhân vật Hàn Ni trong tiểu thuyết mà cô đã xem. Trông cô thật thanh tú, trong suốt.

Thùy Dương biết chắc đó là chủ nhà. Nhưng cô chưa biết giải thích thích thế nào về sự có của mình, nên cứ phân vân chưa lên tiếng.

Cô gái chợt quay lại. Thấy Thùy Dương đã thức, cô mỉm cười làm quen.

Giọng cô rất ngọt:

– Ngủ ngon không em?

– Dạ ngon. Xin lỗi, chị là...

Cô gái buông tờ báo xuống, bước qua ngòai gần Thùy Dương, nhìn cô như quan sát:

– Đừng ngại, anh Trường bảo chị đến đây chơi với em. Anh ấy có việc phải đi từ sớm rồi.

– Dạ.

– Anh Trường kể chuyện của em với chị rồi. Tội nghiệp em thật, vướng vào chuyện như vậy, khổ cả đời.

Thùy Dương không biết nói gì, cô nhìn xuống tay mình, lặng lẽ thở dài.

Cô gái nói như giới thiệu:

– Chị tên Oanh, Kiều Oanh.

– Dạ, chị Oanh. Còn em tên Thùy Dương.

Kiều Oanh gật đầu:

– Chị biết rồi, anh Trường nói.

Cô ngừng lại nhìn Thùy Dương hơi lâu, rồi nhận xét:

– Tên em giống như người vậy.

– Dạ.

Kiều Oanh đứng lên:

– Chị xuống chuẩn bị bữa sáng, em xuống sau nhé. Toa-lét cạnh phòng em đấy.

– Vâng.

Thùy Dương rửa mặt, chải lại tóc cho gọn, rồi đi xuống nhà. Cô còn đứng phân vân thì tiếng Kiều Oanh vọng ra:

– Chị Ở đây, vào đây đi Dương!

Thùy Dương đi vào bếp. Kiều Oanh đang loay hoay pha sữa. Trên bàn đã có sẵn bánh mì và thịt nguội. Thùy Dương nhìn lướt qua, rồi lên tiếng:

– Chị để em làm cho.

– Thôi, chị xong rồi.

Kiều Oanh kéo Thùy Dương ngồi xuống bên cạnh, đẩy đĩa thịt về phía cô:

– Sáng giờ chị chờ em cùng ăn cho vui, ăn đi nhỏ.

Phong cách dịu dàng và thân mật của cô khiến Thùy Dương thấy dễ chịu rất nhiều. Cô ngồi xuống, chậm rãi xé bánh mì cho vào miệng. Kiều Oanh không ăn mà cứ nhìn cô, rồi mỉm cười:

– Em mảnh mai, yếu điệu nhưng trông khỏe mạnh. Em có làn da đẹp lắm.

Thùy Dương ngược lên, nhìn Kiều Oanh hơi lâu, rồi ngập ngừng:

– Sao chị lại để ý chuyện đó ạ? Em thấy em cũng bình thường, rất nhiều người như vậy, chị cũng vậy.

Kiều Oanh hỏi với vẻ chăm chú:

– Em thấy chị bình thường lắm à? Có thật là vậy không?

Thùy Dương hơi lạ, nhưng cũng gật đầu:

– Chị chẳng có gì khác lạ cả.

Kiều Oanh vẽ ngón tay lên bàn. Thùy Dương tò mò nhìn xuống bàn tay cô quan sát. Vì Kiều Oanh có vẻ chăm chút đến vẻ ngoài của mình, nên cô phải tò mò. Cô thấy chưa ai có bàn tay mảnh mai gầy guộc như thế. Nó trắng xanh, đến thấy cả những đường gân nhỏ... nhưng như vậy thì có gì bất thường đâu.

Kiều Oanh chợt ngược lên, giọng nhỏ nhẹ:

– Dương nói vậy chị cũng mừng, có nghĩa là chị cũng có bề ngoài bình thường.

– Vâng, rất bình thường.

– Chắc tại ánh sáng trong nhà nên Dương không thấy, chứ thật ra mặt chị rất

xanh, khi ra ngoài chị luôn phải đánh phấn hồng.

Thùy Dương hỏi lạ lùng:

– Sao vậy à?

– Chị bị bệnh tim, nặng lắm, cũng không biết còn mất lúc nào.

– Sao kia?

Thùy Dương thốt lên một cách kinh ngạc. Một người có thể nói chuyện sống chết như bàn chuyện thời trang, thật là lạ lùng. Và cô không không hay mình cứ mở lớn mắt nhìn Kiều Oanh.

Cử chỉ của cô làm Kiều Oanh lại cười:

– Em không tin phải không?

Thùy Dương lắc đầu:

– Một người bệnh nặng mà có thể bình thường như vậy sao? Em cứ nghĩ...

Nhận ra mình ăn nói vô duyên, cô lập tức nín bặt. Nhưng Kiều Oanh nói tiếp:

– Em nghĩ bệnh sắp chết là phải nằm liệt giường phải không?

Thùy Dương lúng túng:

– Xin lỗi, em không cố ý nói như vậy.

Kiều Oanh cười nhẹ:

– Có gì đâu em, nhiều người cũng nghĩ như em thôi.

Thùy Dương ngược lên nhìn với vẻ thắc mắc:

– Có phải chị là bạn gái anh Trường không ạ?

– Ừ.

– Chắc chị là người duy nhất chia sẻ với anh ấy mọi chuyện.

– Gần như vậy.

Thùy Dương rụt rè:

– Em đến đây có làm phiền chị không ạ?

Kiều Oanh lắc đầu:

– Không đâu nhỏ, đừng nghĩ vậy. Chuyện của em ai nghe lại không động lòng. Anh Trường tốt lắm, em có thể tin cậy anh ấy đó.

Kiều Oanh chợt nói qua chuyện khác:

– Em chắc con đi học hả Dương?

– Vâng, em học ở nhạc viện, chưa ra trường chị ạ.

– Em đúng là dân nhạc viện, nhìn em rất thanh tao.

Thùy Dương ngập ngừng:

– Em thấy chị cũng vậy, chị làm em liên tưởng đến một nhân vật...

Kiều Oanh ngắt lời:

– Hàn Ni phải không? Nhiều người cũng nói với chị như vậy.

Cô khẽ thở dài:

– Nhiều lúc chị có cảm tưởng mình có số phận giống như vậy. Chị cũng bệnh tim từ nhỏ như nhân vật đó, cũng bỏ học giữa chừng và tách rời thế giới bên ngoài. Không biết rồi chị có chết như cô ta..

Thùy Dương mở to mắt, khẽ rùng mình:

– Không thể nào có hai số phận giống nhau như vậy, không thể nào.

Kiều Oanh chống cằm nhìn xuống bàn, đắm chiêu:

– Chị bị ám ảnh điều đó mãi. Mà nếu không chết thì chị cũng không thể đem hạnh phúc tới cho anh Trường được, không thể nào có một gia đình được.

Thùy Dương ngồi im suy nghĩ, rồi tự lự:

– Anh Trường biết chị như vậy mà vẫn không chia tay, có nghĩa là yêu thương chị hết lòng.

– Anh ấy lúc nào cũng nâng niu chị, nhẹ nhàng với chị, nhưng điều đó làm chị ray rứt thêm. Chị muốn anh ấy gặp và yêu thương một người khác.

Thùy Dương mỉm cười:

– Tình yêu thì không thể khuyên được đâu.

Kiều Oanh ngược cặp mắt đẹp nhưng buồn bã, nhìn xa xăm:

– Chị có người bạn rất dễ thương, chị muốn anh Trường lập gia đình với nó, như vậy mới có hạnh phúc.

Thùy Dương lạ lùng:

– Không ai nhường người yêu cho người khác bao giờ, chị làm thế là xúc phạm anh Trường, thật đấy.

Kiều Oanh chợt nói qua chuyện khác:

– Ngày trước chị cũng thích học piano như em, cho nên biết em theo học nhạc viện, chị thích lắm.

Thùy Dương thờ dãi:

– Nhưng giờ thì em nghĩ rồi chị à.

Kiều Oanh nói với vẻ thông cảm:

– Bị săn đuổi như vậy, khổ quá phải không? Được người ta yêu tưởng như là phúc, nhưng có trường hợp đó là họa. Vậy rồi em sẽ sống thế nào đây?

– Hôm qua anh Trường có hỏi như vậy, em cũng không biết em sẽ thế nào nữa. Cách đây hai năm, em mơ ước lên cao học, nhưng bây giờ chỉ muốn được yên ổn mà thôi.

– Vì một người đàn ông mà phải chịu từ bỏ mơ ước của mình, tiếc thật. Chị nghĩ người đó chắc thô lỗ lắm, đến mức em ghê sợ chạy trốn.

Thùy Dương cười nhẹ:

– Dùng từ thô lỗ là còn rất nhẹ chị ạ. Anh ta không hề biết tự trọng.

Kiều Oanh chưa kịp nói thì nghe tiếng xe ngoài sân. Cô nhìn ra:

– Anh Trường về đó.

Thấy Thùy Dương định đứng lên, Kiều Oanh cản lại:

– Em cứ ăn cho xong đi.

– Dạ.

Lúc đó Trường đi vào. Anh nhìn hai người một cách ngạc nhiên:

– Hai cô đang ăn sáng à?

Kiều Oanh mỉm cười dịu dàng:

– Thùy Dương dậy trễ quá nên em chờ cho vui. Anh uống cà phê nghe.

Trường khoát tay:

– Không, anh vừa ghé quán cà phê xong.

Anh cúi xuống vịn vai Kiều Oanh, giọng nhẹ nhàng như nói với một đứa trẻ:

– Sáng nay em có mệt không? Em ăn được nhiều không?

– Nhiều lắm, có Thùy Dương cũng vui, nên em ăn hết cả phần ăn bằng của Thùy Dương.

Trường vuốt tóc cô:

– Ráng ăn nhiều thêm đi, hôm nay, nhìn em có vẻ hồng hào lên rất nhiều.

Kiều Oanh mỉm cười:

– Nhờ Thùy Dương mà em có bạn, em vui lắm.

Thùy Dương hơi ngạc nhiên nhìn hai người. Lạ thật, Trường nói chuyện với Kiều Oanh bằng giọng ngọt ngào, như nói với đứa bé. Không biết những người yêu nhau thì dùng cách nói ngọt ngào như vậy, hay là chỉ có hai người này?

Anh quay qua Thùy Dương:

– Người mà em sợ chết không có nghiêm trọng đâu, anh ta chỉ bị thương nhẹ thôi. Sáng nay anh đã thấy anh ta đi ra ngoài. Có thể yên tâm nhé!

Thùy Dương tưởng như trút được một tảng đá đè nặng lên ngực. Bất giác, cô chấp tay trước ngực:

– Lạy chúa, người đã cứu con.

Trường và Kiều Oanh đưa mắt nhìn nhau. Kiều Oanh nói như nhắc nhở:

– Nhưng giờ thì em không thể trở về nữa bé ạ. Anh ta sẽ càng hung bạo với em hơn.

Thùy Dương chấp chới mắt nhìn xuống:

– Em biết. Em đã chuẩn bị tinh thần rồi.

Trường điềm đạm:

– Nếu không thể trở về nhà thì em phải trốn hẩn. Nếu vậy thì em phải sống tự lập cô bé ạ.

– Em rất muốn, nhưng em chẳng biết làm gì cả. Nếu như có việc gì kiếm được tiền, thì cái gì em cũng làm hết.

Trường nhìn cô chăm chú:

– Hôm qua tôi quên hỏi, em bảo đang đi học nhưng học ngành nào?

Kiều Oanh lên tiếng:

– Dương học nhạc, không thể làm những việc nặng nhọc đâu anh.

Trường gật đầu:

– Nhìn cô bé là anh biết, Dương không thể làm việc nặng nhọc được đâu.

Nhưng anh không biết cô bé thích hợp việc gì. Em có biết đàn hát gì không Dương?

– Em biết đàn piano, hát thì cũng biết, nhưng không thể làm ca sĩ.

Cô ngập ngừng một lát, rồi nói dè dặt:

– Anh có thể tìm giúp em một việc không ạ? Nếu là công ty thì em sẽ làm tạp vụ, hoặc tiếp viên cho một quán cà phê nào đó.

Kiều Oanh lắc đầu phản đối:

– Trời ơi! Em không thể làm những việc đó được đâu.

Trường cũng cười nói:

– Một tiểu thư như em không thích hợp với những việc đó đâu.

Thùy Dương lắc đầu:

– Em gặp hoàn cảnh này rồi, không thể sống như ngày trước nữa đâu, em chấp nhận tất cả, miễn là tự lập được.

Trường suy nghĩ một lát, rồi khoác tay:

– Tạm thời em cứ nghỉ ngơi, sau đó tôi sẽ tìm việc làm cho em.

Kiều Oanh vịn nhẹ lên vai Thùy Dương:

– Chị với anh Trường đã bàn rồi, Dương sẽ đến ở với chị cho vui, như vậy em sẽ tự nhiên hơn. Nhà chị chỉ có hai mẹ con, mẹ chị thoải mái lắm, em không phải ngại.

Thùy Dương nhìn Kiều Oanh một cách biết ơn, rồi thở dài một mình. Chỉ mới cách đây một ngày, cô còn chưa biết mình sẽ ở đâu. Cũng không hình dung nổi mình sẽ nhờ một người xa lạ.

Vậy mà chẳng những chỉ nhờ, cô còn gần như dựa hẳn vào người ta.

Chuyện đưa đẩy như một giấc mơ, khiến cô không thể không bàng hoàng.

Thùy Dương ngồi trước máy tính, vẻ mặt đầy căng thẳng. Dù đã cố nhớ những thao tác Trường chỉ, cô vẫn không nhớ nổi tất cả. Một tuần nay tập làm quen với bàn phím mà vẫn không nhớ nổi mặt chữ. Cô thấy mình tệ và ngu dốt không để đâu cho hết. Tại sao cô nhớ những phím nhạc trên đàn dương cầm quá dễ dàng, mà lại không nhớ nổi vị trí những chữ số trên bàn phím, dù nó hiện ra sờ sờ ngay trước mắt. Cả tuần rồi mà vẫn không nhớ nổi các thao tác sử dụng máy. Cô biết nói với Trường thế nào đây?

Thùy Dương buồn rầu nhìn màn hình. Đầu óc nhớ mông lung về những buổi học nhạc, những buổi chiều một mình trong phòng, căn phòng ngập đầy tiếng dương cầm. Những dòng nhạc chảy tràn ra từ những phím nhạc. Cô tự bằng lòng với âm thanh mình tạo ra, ngây ngất với nó. Lúc đó sao cuộc đời sung sướng quá.

Thùy Dương không để ý Trường đang ngưng công việc ở phía bàn vuông góc. Anh mi lặng quan sát Thùy Dương. Thấy cô vẫn không dứt ra khỏi trạng thái bất động, anh đành phải lên tiếng:

– Em chán công việc này lắm phải không?

Thùy Dương giật bản mình, cô quay phắt lại. Bắt gặp cái nhìn không hài lòng của Trường, cô chuyển từ tâm lý hoảng sợ sang xấu hổ. Mặt cô đỏ bừng lên, nói nhỏ gần như không nghe được:

– Em xin lỗi, em sẽ học đây.

Cô ngồi thẳng lên, môi bặm lại, tay nhấp chuột vào chữ W. Nhưng cô chỉ mở được word rồi sau đó không biết làm gì tiếp theo. Bị cặp mắt của Trường giám sát, cô cúi xuống, căng thẳng nhớ xem mình phải làm gì tiếp theo.

Trong tâm lý bị ức chế tột cùng đó, nhìn cô khổ sở như con mèo bị trói trong chiếc hộp.

Trường im lặng suy nghĩ một lát, rồi lên tiếng:

– Em không học nổi phải không? Em thấy nó khô khan quá phải không?

Thùy Dương vẫn cúi gằm mặt mình xuống bàn phím:

– Xin lỗi, em sẽ cố gắng.

Trường chợt đứng dậy, bước qua bàn cô. Anh tựa vào cạnh bàn, nhìn vào màn hình. Thấy những chữ số loạn xạ trong đó, anh khẽ lắc đầu:

– Có lẽ tôi đã bắt em làm một việc không phù hợp với em, mà cái gì không thích thì người ta khó tiếp thu lắm.

Thùy Dương nhắc lại một cách máy móc:

– Em xin lỗi.

Trường lại lắc đầu:

– Em cứ nói xin lỗi hoài, nhìn em khổ sở quá.

Anh cúi xuống tắt máy, rồi quay qua nhìn Thùy Dương, nói như quyết định:

– Em nên chấm dứt công việc này. Càng bắt mình cố gắng em càng rối thôi.

Thùy Dương ngược lên, vẻ mặt buồn bã:

– Em làm anh thất vọng lắm phải không? Thú thật là em không học nổi môn này, em đã ráng hết sức, nhưng vẫn không sao nhớ được.

Cô rung rung nước mắt:

– Đến giờ em mới biết mình kém thông minh.

Trường nói nhẹ nhàng:

– Có lẽ tôi đã sai, cô bé không nên mặc cảm như vậy.

Anh khoát tay, nói dứt khoát:

– Cái gì không làm được thì nên chấm dứt ngay, để kéo dài chỉ làm em mệt thêm, mà cũng không ích lợi gì cả.

– Em xin lỗi.

– Lẽ ra người xin lỗi phải là tôi.

Anh hơi nhún vai như tự không bằng lòng mình:

– Muốn giúp cô bé việc gì thì cũng phải biết tùy sức cô bé. Có lẽ tính tôi hơi độc đoán, cho tôi xin lỗi vậy.

Thùy Dương định nói thì anh chặn lại:

– Em cứ mạnh dạn bỏ việc này, tôi sẽ cố gắng tìm việc khác cho em.

Thùy Dương nói nhỏ:

– Em lại làm anh với chị Oanh thất vọng nữa phải không? Lát nữa về em không biết nói thế nào với chị ấy. Có lẽ em...

Trường ngắt lời:

– Oanh không thất vọng như em nghĩ đâu, cô ấy biết trước nữa kìa. Cô ấy đã cản nhưng tôi không nghe. Có lẽ tôi cứng nhắc thật.

Thùy Dương nói khẽ:

– Anh không cứng nhắc đâu, tại em không thông minh thôi.

Trường mỉm cười:

– Tôi không cho như vậy là kém thông minh, người ta có thể giỏi lĩnh vực này, nhưng không thể tiếp thu lĩnh vực khác. Kiều Oanh cũng giống cô bé vậy.

Thùy Dương giương mắt nhìn Trường:

– Giống em à?

Trường gật đầu:

– Cô ấy rất nhạy cảm với âm nhạc, nhưng kiến thức về khoa học thì hầu như không tiếp thu được.

– Vậy sao! Thật thú vị khi có người giống mình, thế mà em không biết. Như vậy em càng thích chị Oanh.

– Chính vì em có điểm giống Kiều Oanh, nên cô ấy thích em ngay khi nghe tôi kể về em.

Chợt có tiếng chuông reo, Trường bước qua nhắc máy nói chuyện. Một lát sau, anh quay qua Thùy Dương:

– Bây giờ tôi phải đi ra ngoài, em cũng nên về đi, ở lại em cũng không làm được việc gì đâu.

Thùy Dương không dám phản đối, cô dọn dẹp các thứ trên bàn rồi định đi ra thì Trường lên tiếng:

– Để tôi đưa cô bé về. Tôi phải ghé thăm Oanh một lát.

– Nhưng anh có hẹn kia mà.

Trường khoát tay:

– Cũng chưa tới giờ hẹn đâu.

Thùy Dương yên tâm theo Trường ra sân. Ngồi phía sau xe, cô chợt nhớ lần đầu gặp Trường ngoài bãi biển, cô thắc mắc:

– Lần đó anh Trường đi đâu vậy?

Hỏi tới nghĩa vậy mà Trường cũng hiểu, anh trả lời ngắn gọn:

– Đi công việc.

Im lặng một lát, anh nói thêm:

– Có lẽ cô bé gặp may. Buổi sáng đó tôi chưa định về, nhưng ở thành phố gọi ra bảo có việc gấp, thế là tôi phải bỏ dở công việc, hai hôm sau tôi lại trở ra đó.

– Anh lái xe rất giỏi. Nếu hôm đó anh không tránh thì chắc anh ta đã bị thương.

Nói xong, Thùy Dương im lặng. Nhắc tới Quảng là cô thấy cảm giác khó chịu lạ kỳ. Tự nhiên cô nhéo miệng mình một cái như tự phạt về cái tội nói

năng hơn hồng.

Như hiểu ý nghĩ của cô, Trường nói qua chuyện khác:

– Đêm qua Oanh ngủ được không?

– Dạ được, nhưng ít hơn hôm qua. Nửa đêm dậy em thấy chị ấy lăn qua lại và thở rất khó.

– Sáng nay cô ấy uống thuốc chưa?

– Dạ rồi. Di Kiều bảo hôm nay sẽ cho chị ấy ăn gà hầm với thuốc bắc.

Trường nheo mắt đăm chiêu:

– Dương thấy Oanh có buồn không?

– Dạ, hình như buồn. Chị ấy cứ ngồi ngoài sân một mình, nhưng em hỏi thì bảo không có gì.

Lúc đó tới nhà nên Trường không hỏi nữa, anh thắng xe trước cổng. Thùy Dương bước tới mở cửa. Cô thấy Kiều Oanh ngồi trong sân, trong bộ đầm trắng, khuôn mặt cô có vẻ xanh xao hơn. Nhìn hình ảnh đó, tự nhiên Thùy Dương lại liên tưởng đến nhân vật Hàn Ni. Cô chưa thấy cô gái nào yếu đuối bệnh hoạn như thế. Nhưng trong vẻ yếu đuối đó, Kiều Oanh rất đẹp. Vẻ đẹp mỏng manh mà cô rất thích nhìn.

Trường đến ngồi xuống cạnh Kiều Oanh. Cũng như mỗi lần nói chuyện với cô, giọng anh trở nên ngọt lịm:

– Sao em không vào phòng nằm nghỉ, ngồi ngoài này gió lắm.

– Nằm trong phòng hoài buồn quá, em muốn ra đây chơi. Với lại, em muốn chờ Thùy Dương.

Thùy Dương lên tiếng:

– Rất may là hôm nay em về sớm. Mai một em không học vì tính nữa chị ạ.

Kiều Oanh cười nhẹ, như đoán ra:

– Em học không nổi phải không?

– Dạ.

Kiều Oanh quay qua Trường:

– Em nói trước rồi mà anh không tin. Chẳng lẽ em không hiểu Thùy Dương bằng anh sao.

Trường cười:

– Chắc anh hết dám chủ quan. Anh sẽ tìm việc khác giới thiệu với cô ấy.

Thùy Dương đứng dậy đi vào nhà, để hai người tự do nói chuyện. Cô vào phòng, vén màn nhìn ra sân. Kiều Oanh đang nép vào Trường. Dáng điệu thật nhỏ bé, yếu đuối.

Thùy Dương khép màn lại, đi vào thay đồ. Nhìn dáng ngồi vững chãi của Trường bên Kiều Oanh, cô bỗng ước ao mình có một người nào đó mạnh mẽ, một người che chở mình tránh khỏi bão táp cuộc đời. Một người có thể không sợ Quảng mà bảo vệ cô.

Nhưng người đó ở đâu? Giữa dòng đời tấp nập người, sao cô tìm hoài mà không thấy?

Cô nhìn quanh căn phòng. Vậy mà đã ở đây hai tháng. Không thể nào ngờ cuộc đời đưa đẩy cô vào sống trong một gia đình xa lạ, mà chỉ muốn coi đó là tổ ấm của mình.

Rồi một ngày nào đó cô cũng phải rời khỏi đây, đây đâu phải là ngôi nhà mà cô có thể sống vĩnh viễn.

Kiều Oanh chợt đẩy cửa đi vào:

– Nghĩ gì mà buồn vậy Dương?

Thùy Dương ngược lên, cười gượng:

– Em nghĩ đủ thứ chuyện chị ạ.

– Không học được công việc của anh Trường nên buồn phải không? Chẳng có gì buồn cả nhỏ ạ. Lỗi là của anh chứ đâu phải của em. Anh cứ nghĩ ai cũng như anh thôi.

Thùy Dương tư lự:

– Nhưng rồi em sẽ làm gì? Chẳng lẽ cứ phải thế này hoài. Ôi trời! Sống thế này em chịu không nổi chị ạ.

– Đừng ngại làm phiền chị. Dương không biết chứ có em làm bạn chị vui lắm.

Thùy Dương lặng lẽ gật đầu:

– Em hiểu, nhưng cuộc sống thế này hờ tạm quá. Em nhớ trường em, nhớ bạn, đủ thứ hết. Càng nghĩ, em càng ghét con người đó cùng tận.

Kiều Oanh bỗng thở một nhọc:

– Chị mệt quá.

Thùy Dương hốt hoảng:

– Chị có sao không?

Cô hồi hả chạy ra ngoài gọi bà Kiều. Bà chạy nhanh vào phòng. Kiều Oanh đang nằm trên giường, thở một cách khó khăn. Bà Kiều kê thêm gối cho cô, rồi lấy thuốc cho cô uống. Mãi khá lâu mà hơi thở của cô vẫn chưa điều hoà lại.

Thùy Dương kéo tay bà Kiều, nói nhỏ:

– Con muốn nói chuyện với dì một chút ạ.

Cả hai đi ra ngoài, Thùy Dương nói một cách lo ngại:

– Con thấy chị ấy mệt quá, hay là đưa vào bệnh viện đi dì.

Bà Kiều gật đầu:

– Dì cũng định như vậy, hôm qua thấy nó mệt dì muốn đi nhưng cứ do dự.

Có lẽ phải cho nó nhập viện thôi con ạ.

Bà suy nghĩ một lát, rồi hỏi Thùy Dương:

– Con có biết điện thoại của thằng Trường không?

– Dạ biế, để con gọi cho anh.

Thùy Dương đến bàn, bấm số máy của Trường. Hình như nhìn số máy của nhà Kiều Oanh, Trường thấy lo, giọng anh có vẻ căng thẳng:

– Alô.

– Em đây anh Trường ạ.

– Có chuyện gì vậy Dương? Kiều Oanh có sao không?

– Lúc nãy anh về một lát thì chị Oanh mệt. Dì Kiều định đưa chị ấy vào bệnh viện anh Trường ạ.

Giọng Trường gấp rút:

– Vậy hả! Anh sẽ tới ngay.

Thùy Dương gác máy. Cô định vào phòng Kiều Oanh thì một giọng nói vang lên phía sau làm cô lạnh người:

– Chào em, em khỏe chứ?

Thùy Dương quay ngoắt lại. Tai chân bủn rủn khi nhận ra người vừa xuất hiện, gương mặt cô tái hắt đi. Cô lắp bắp:

– Làm sao... làm sao...

Quảng ngang nhiên đến ngồi xuống ghế, anh ta ngửa người ra sau một cách khoái trá:

– Rốt cuộc cũng tìm được em, vất vả thật.

Tay chân Thùy Dương run bắn, cô lập cập:

– Đây là nhà người ta, trong nhà có người bệnh, anh làm ơn về đi.

Quảng cười trơ tráo:

– Anh phải gặp chủ nhà cảm ơn vài câu mới về được.

Thùy Dương chưa kịp nói thì giọng dì Kiều đã vang lên phía sau cô:

– Tôi là chủ nhà đây, cậu muốn gặp tôi à?

Thùy Dương hốt hoảng chặn dì Kiều lại:

– Dì vào nhà đi, đừng ra đây, con sẽ bảo anh ta về mà.

Bà Kiều nghiêm nghị:

– Dì cũng muốn biết xem cậu ta ngang ngược đến mức nào.

– Ô không, đừng để anh ta quậy ở đây, con sẽ...

Quảng ngắt lời cô:

- Bà già này muốn nói chuyện thì được thôi, ra đây đi bà già.
- Cậu là người kém văn hoá đến vậy à? Nói chuyện với người lớn mà vô phép vậy sao? Mời cậu ra khỏi nhà tôi, nếu không tôi sẽ gọi công an đấy.

Quảng nhún vai thản nhiên:

- Tôi không thừa bà thì thôi, bà dám lật ngược lại à? Cái tội chứa vợ tôi, tôi chưa nói chứ không phải là không nói nhé.

Thùy Dương thấy ghê tởm mênh mông, cô nhìn anh ta như nhìn một quái vật:

- Không được dùng từ đó với tôi!

Quảng chột đập mạnh tay vào thành ghế:

- Ê, cái bà kia! Bà xúi giục vợ tôi bỏ tôi phải không? Tại sao bà chứa chấp cô ấy? Bà có xin phép tôi chưa?

Cả bà Kiều và Thùy Dương đều tức run, vừa tức vừa ghét cay đắng loại người ngang ngược trước mặt. Lúc trước nghe Kiều Oanh kể, bà không hình dung hết mức độ ghê tởm. Nhưng bây giờ thấy mặt Quảng, bà mới hiểu cụ thể sự lưu manh của anh ta, và bà thấy tội nghiệp Thùy Dương. Nếu Kiều Oanh gặp phải một người như vậy thì bà đau khổ biết chừng nào.

Thùy Dương quắc mắt nhìn anh ta:

- Tôi căm ghét anh, anh ra khỏi nhà người ta ngay.

Lúc đó Kiều Oanh chột đi ra, người cô xanh xao và nhợt nhạt. Cô thở nặng nhọc:

- Anh kia, ra khỏi nhà tôi ngay!

Bà Kiều hốt hoảng:

- Sao con không nằm trong phòng, ra đây làm gì. Vô nhà đi con!

Thùy Dương cũng lo sợ run cả người. Cô quay phắt lại, quắc mắt nhìn Quảng:

– Chị ấy bệnh tim, nếu anh la lối làm ảnh hưởng tới chị ấy, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu. Anh về đi!

Quảng khoanh tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn Kiều Oanh:

– Bệnh hoạn mà còn hung dữ hả? Ê! Nếu muốn tôi không tới thì đừng có chứa chấp vợ tôi. Mấy người muốn ly tán vợ chồng tôi phải không?

Thùy Dương không còn sức đâu để tức. Cô lo sợ nhìn Kiều Oanh, rồi quát nhỏ:

– Anh có biết chị ấy đang đau nặng không? Sắp vào bệnh viện đó, coi chừng anh gây ra nguy hiểm cho người ta đó.

Quảng cười nhon nhon và ra điều kiện ngay:

– Nếu muốn anh về thì em cũng phải về với anh.

Thùy Dương quá tuyệt vọng, cô chỉ còn biết gật đầu:

– Muốn gì ở tôi cũng được, nhưng làm ơn ra khỏi nơi đây ngay đi.

Quảng lần tới;

– Còn nữa, em phải hứa về là đám cưới với anh, hứa liền, tại chỗ này.

Thùy Dương tức run:

– Anh thật là quá đáng.

– Có nghĩa là em không chịu chứ gì?

Lúc đó Trường tới. Vừa thấy Trường, Quảng chột hùng hổ lên:

– À! Thì ra em sống với thằng này.

Trường cũng thấy Quảng. Anh chưa kịp phản ứng thì Quảng đã nhào tới, túm ngực áo anh, lắc mạnh:

– Tao nhận ra mày rồi, mày là thằng hôm đó làm bể mặt tao ngoài bãi biển.

Mày với Thùy Dương lén lút hẹn hò ở đây, thảo nào...

Trường nổi nóng quát lên:

– Buông ra!

– Tao không buông, mày làm gì tao!

– Anh có biết tôi là gì trong nhà này không? Đừng có nói năng hồ đồ!

Quảng siết cổ áo Trường chặt hơn, mắt anh ta long lên:

– Mày dám giết bồ của tao thì mày tới số, tao giết mày!

– Buông ra, đồ lưu manh!

Không nhịn được nữa, Trường vùng tay lên. Một cái đấm mạnh mẽ tạt vào mặt Quảng. Con đau làm Quảng tức giận hết sức thú tính, anh ta gầm lên và nắm chặt áo Trường, đẩy anh thật mạnh:

– Chết mày nè!

Không kịp đề phòng, Trường bị văng vào gầm bàn. Một dòng máu chảy ra từ mũi. Bà Kiều và Thùy Dương kêu lên một cách hoảng hốt. Thùy Dương gần như khụy xuống vì sợ. Cô thở mạnh, quắc mắt nhìn Quảng:

– Đi ra khỏi nhà này ngay!

Mọi người chưa kịp phản ứng thì thấy Kiều Oanh ôm ngực, lão đảo khụy xuống. Bà Kiều vội chụp lấy cô:

– Oanh sao vậy con? Oanh...

Bà hoảng loạn cúi xuống, áp mặt lên ngực Kiều Oanh.

– Oanh sao vậy con, Oanh...

Trường quên cả đau, vội bật dậy lao đến bên Kiều Oanh:

– Em làm sao vậy Oanh?

Bà Kiều hoảng loạn cúi xuống, áp mặt lên ngực Kiều Oanh, rồi hét lên:

– Tim nó ngừng đập rồi.

Trường lắc mạnh cô, không tin vào cái điều thấy trước mắt. Anh định vạch mắt Kiều Oanh thì bà Kiều đã gào lên:

– Nó chết rồi!

Thùy Dương chân động cả người. Cô quay phắt về phía Quảng, hét lên:

– Tại anh, tất cả là tại anh. Anh phải chịu trách nhiệm về cái chết này.

Hình như tiếng thét của cô làm Quảng thấy sợ. Anh ta nhìn Kiều Oanh với

về kiểm tra. Còn Thùy Dương thì như điên lên, cô hét tiếp:

– Anh là đồ giết người. Anh...

Cô im bật, rồi khụy xuống sàn gạch, ngất đi.

Quảng nhìn nhìn mọi người, rồi hoảng sợ bỏ chạy ra cửa, chạy quáng quàng như trốn trách nhiệm. Trong cơn hoảng hốt, anh ta không còn ý thức mình đang ở đâu, cũng không thấy một chiếc xe tải chờ tới. Chiếc xe chẳng kịp. Nhiều tiếng la kinh dị vang lên. Sau đó một góc đường trở nên nhốn nháo.

Trong nhà, bà Kiều và Trường gục đầu trên người Kiều Oanh, không ai hay biết điều gì đang xảy ra ngoài đường.

Thùy Dương ngồi một mình ở góc sân, mắt nhìn mông lung không có định, ánh mắt vô hồn, cả khuôn mặt thanh tú xưa kia giờ cũng đại đờ vô thức.

Trong sân, vài bệnh nhân tâm thần khác đi thơ thẩn. Họ lẫn lộn trong sân, gần như đụng phải nhau mà như không ai thấy ai. Mỗi người chìm trong một thế giới riêng của họ. Ai cũng có điểm giống nhau, đó là trạng thái xa rời ý thức.

Thùy Dương ngồi nhìn đăm đăm một cô đứng dưới gốc cây. Rồi bất chợt cô đứng dậy, đi vào phòng.

Cô loay hoay lấy chiếc khăn dài, tự vòng chiếc khăn qua cổ. Và cổ sức siết thật chặt. Đến mức mặt đỏ bừng lên và tự mình giãy giụa.

Một cô y tá hối hả chạy tới, cố sức gỡ tay Thùy Dương ra khỏi chiếc khăn.

Nhưng cô bầu chặt khiến cô y tá không cách nào gỡ được. Cô ta kêu lớn:

– Chị Ly ơi! Tới giúp em!

Hai cô y tá vật lộn rất khó khăn để lấy chiếc khăn ra khỏi cổ Thùy Dương.

Còn cô thì tức giận hét lên:

– Buông tôi ra, tôi muốn chết! Chị ấy gọi tôi đây, tôi phải đi theo chị ấy.

Cô y tá tên Ly ngọt ngào:

– Đâu có ai gọi đâu. Xem kia, chị ấy đang chơi ngoài sân kia, ra đó chơi đi nào, trả chiếc khăn đây nào.

Nhưng Thùy Dương vẫn lắc đầu giãy giụa quyết liệt. Đúng lúc đó thì

Trường xuất hiện ở cửa. Anh đi nhanh tới, quát lớn:

– Làm gì vậy Thùy Dương, không ngoan hả? Ngồi im, buông khăn ra!

Nghe giọng nói quen thuộc ấy, Thùy Dương chợt trở nên ngoan ngoãn hẳn.

Cô buông tay ra, đứng im. Cô y tá lập tức lấy chiếc khăn xếp lại, lẩm bẩm:

– Thật là sơ sẩy mà.

Cô y tá tên Ly thở phào nhẹ nhõm, cô nhìn Trường với vẻ có lỗi:

– Tôi không ngờ cổ tìm được cách này. Xin lỗi, mai một chúng tôi sẽ cẩn thận hơn.

Trường khoát tay:

– Không sao, nhưng hy vọng mai một các cô để mắt tới cô ấy nhiều hơn. Cô ấy hay la hét vậy lắm à?

– Dạ không. Bình thường thì rất hiền, suốt ngày chỉ ngồi yên, thỉnh thoảng mới đòi chết. Hôm qua cô ấy đâm đầu vào tường, chúng tôi không cho cô ấy ở trong phòng, nào ngờ...

Trường lịch sự:

– Tôi có thể đưa cô ta ra ngoài không?

– Dạ được. Anh đi lối này. Anh hãy nói chuyện dịu dàng và đừng thừa nhận những gì cô ấy nói, như vậy tốt hơn.

Trường gật đầu:

– Tôi hiểu.

Anh đưa mắt nhìn Thùy Dương, giọng nhẹ nhàng:

– Đi theo tôi nào, cô bé!

Thùy Dương rụt rè đi theo sau Trường. Anh đưa cô ra sân, chỉ về phía băng đá:

– Ngồi đây chơi nhé!

– Vâng.

– Hôm nay cô bé không ngoan phải không?

Thùy Dương nhìn Trường một cách sợ sệt, giống như đứa trẻ chờ bị phạt.

Trường nói ngọt ngào:

– Mai mốt không được đòi chết nữa nghe chưa?

Thùy Dương chột thân thờ hắt đi, cô đưa cặp mắt vô hồn nhìn anh. Trường nhắc lại:

– Không được đòi chết nữa nghe!

– Em phải chết để gặp chị Oanh, em phải xin lỗi, phải xin lỗi.

– Nhưng Oanh đâu có thích gặp em. Em mà đòi gặp Oanh là Oanh giận, có sợ không?

– Sợ, rất sợ.

– Nào, bây giờ nói đi, em là ai?

Thùy Dương nhú mày cố suy nghĩ. Nhưng trí óc mù mờ không giúp cô bắt được một ý nghĩ nào. Tuy vậy, cử chỉ đó làm gương mặt cô có thần hơn.

Chợt giọng ai đó vang lên:

– Quảng à! Vào đây!

Vừa nghe tên Quảng, Thùy Dương lập tức quay phắt lại nhìn. Cô trở nên hung hăng lạ thường:

– Đáng ghét, đáng ghét, đánh nó đi, đánh thật mạnh, đó là tên giết người, đáng ghét.

Cô đứng phắt dậy, nhào tới tóm một người vừa đi qua, đâm túi bụi vào anh ta:

– Tên giết người, đáng ghét, đáng ghét!

Bị đánh bất ngờ, người thanh niên tâm thần la hét ầm lên. Anh ta không đánh trả mà vùng vẫy như vô cùng kinh hoàng, làm náo loạn cả một khoảng

sân.

Trường cố giữ Thùy Dương lại. Các cô y tá chạy ra, dịu dàng bảo người thanh niên đi vào. Khá vất vả mọi người mới làm chịu được không khí nóng bỏng trong góc bệnh viện.

Trường ấn Thùy Dương ngồi xuống, nghiêm khắc nhìn cô:

– Không ngoan phải không? Sao lại đánh người ta?

Thùy Dương lẩm bẩm:

– Vì hắn mà chị ấy chết. Đáng ghét. Hắn cứ đi theo em hoài, phải đập cho hắn sợ.

Trường nói như đinh đóng cột:

– Hắn bị trói bỏ vào hộp rồi, không ra ngoài được đâu, hắn không đi theo em nữa đâu.

– Bị trói à? Đáng đời!

– Ừ, hắn bị đòn đau lắm, và bị trói nhốt vô hộp, không đi đâu được cả.

Thùy Dương vỗ tay reo lên:

– A, thích quá! Hắn bị trừng phạt rồi, bị đòn rồi, đáng đời...

Cô nhảy nhót ca hát như một đứa trẻ, rồi ngồi xuống bôn cò, những ngón tay lướt nhanh trên băng đá như đang chơi piano. Dáng điệu say sưa không có vẻ gì là một người tâm thần.

Trường ngồi quỳ một chân trước mặt Thùy Dương, lặng lẽ quan sát cô. Thùy Dương không biết ngượng, cũng không nhận ra mình bị quan sát như một người tâm thần. Cô mãi mê chơi trong thế giới riêng của mình, gương mặt sáng bừng hẳn lên chứ không đờ đẫn như lúc nãy.

Chợt cô y tá đưa một người đi ra chỗ Thùy Dương. Cô ta nói như giới thiệu với Trường:

– Bác này là ba Thùy Dương đó anh.

Trường đứng dậy, hơi cúi đầu chào nhưng vẫn không nói gì.

Ông Kha nhìn Thùy Dương một cách buồn rầu, rồi quay qua nói với Trường:

– Bác nghe cô y tá nói cháu hay đến thăm nó, cảm ơn cháu nhiều lắm. Tuần này bác giải quyết xong công việc sẽ đưa nó về nhà, ở đây bác không tiện săn sóc nó.

Trường định nói thì Thùy Dương chợt đứng dậy, bỏ đi chỗ khác. Anh còn chưa kịp hiểu thì ông Kha thở dài:

– Nó luôn tránh bác như vậy, mấy lần trước vào thăm nó, hầu như không khi nào bác tới gần nó được.

" Chẳng lẽ Thùy Dương cư xử với ba mình như vậy" - Trường nghĩ thầm một cách khó hiểu. Anh không nén được tò mò:

– Xin lỗi, Thùy Dương luôn đối với bác như vậy à?

– Không, trước kia nó không như vậy. Lúc nhỏ nó hay quần quýt bên bác. Từ khi có thêm mẹ kế, nó trở nên lặng lẽ với bác, nhất là lúc bác ép nó lấy chồng, nhưng lúc đó nó không bộc lộ như bây giờ.

Trường gật đầu, bây giờ ý thức đã không còn được kiểm soát, Thùy Dương sống mạnh mẽ theo bản năng. Trường hiểu rằng khi còn tỉnh táo, trong sâu thẳm của tâm hồn, Thùy Dương rất hận cha. Nhưng vì quá ngoan nên cô không để lộ nó ra. Bây giờ lý trí mất khả năng kiềm chế, nên cô bộc lộ tự nhiên và hết sức dứt khoát.

Trường ngoái lại nhìn phía Thùy Dương, rồi trầm ngâm:

– Như vậy bác không nên đưa Thùy Dương về nhà, ở đó không có gì thân thiện với cô ấy cả. Quảng sống như phế nhân, mẹ kế thì đầy ác cảm, ngay cả bác là cha cũng làm cô ấy sợ, môi trường như vậy cổ khó trở lại bình thường lắm.

Ông Kha thở dài:

– Không lẽ bác cứ để nó ở đây, bệnh viện làm sao bằng gia đình.

– Cháu thấy bác nên để cổ trở lại nhà Kiều Oanh, dì Kiều sống một mình rất buồn, mà cổ cũng thích ở đó.

Anh lặng thinh một lát, rồi nói thêm:

– Cháu sẽ cố giúp Thùy Dương bình thường lại, nếu như cháu có điều kiện.

Ông Kha nhìn anh khá lâu:

– Suy cho cùng thì con gái tôi đem tai hoa. tới cho cháu, cháu không giận nó sao?

Trường cười điềm đậm:

– Cháu không suy diễn hẹp hòi như vậy, mà chỉ thấy tội nghiệp Thùy Dương. Một cô công chúa như cổ mà gặp phải hoàn cảnh như vậy, lại không có ai bảo vệ, tội thật.

– Cháu đang lên án tôi phải không?

Trường lắc đầu:

– Nếu lên án thì cháu đã không nói ra, chỉ nói những gì cần thiết cho Thùy Dương thôi.

– Ước gì con gái tôi gặp được những người như cháu.

Ông ngừng lại, thở dài nặng nề:

– Trước đây tôi cứ nghe bà ấy nói mà không chịu tìm hiểu xem con gái tôi muốn gì, đợi tới xảy ra chuyện này mới giật mình. Nếu tôi can thiệp sớm thì nó đã không ra nông nỗi này.

– Chắc chắn là như vậy.

– Tôi ân hận thì đã muộn rồi.

Trường lắc đầu:

– Không muộn lắm, nếu bác biết cách cứu vãn, Thùy Dương chỉ bị chấn động tinh thần, từ từ rồi cũng tỉnh táo lại thôi.

Ông Kha quay đầu nhìn về phía Thùy Dương rồi thở dài:

– Có lẽ tôi phải nghe lời cháu thôi, thật không thể nào ngờ tôi phải để con

gái mình cho một người lạ giúp đỡ. Cảm ơn cháu nhiều lắm.

Trường cười khẽ, không trả lời. Trước đây anh nhìn hoàn cảnh Thùy Dương, anh không thích cách độc đoán của ông Kha, nhưng bây giờ tiếp xúc, anh thấy tội.

Từ này giờ ông ta cứ thở dài buồn rầu, và có vẻ ân hận khổ tâm. Chỉ tiếc là nếu ông ta đừng nghe lời bà vợ thì tốt hơn.

Suy cho cùng, ông ta là nguyên nhân xa tít dẫn đến cái chết của Kiều Oanh. Nhưng anh không hề thù hận cả ông ta lẫn Thùy Dương.

Tính rất mạnh mẽ, trước đây anh không hề tin số phận. Nhưng cái chết của người yêu quý nhất làm anh không còn vững tin ở mình. Đâu đó trong thâm tâm, anh bắt đầu thừa nhận những gì bà Kiều nói: Tất cả là do số phận.

Buổi trưa. Góc sân nhỏ nắng nhảy nhót lung linh qua những kẽ lá. Căn phòng yên tĩnh vang lên tiếng dương cầm thánh thót. Tiếng đàn vọng ra ngoài hiên, khuấy động một cách dịu dàng sự yên lặng.

Những ngón tay mảnh mai của Thùy Dương lướt nhanh trên phím. Trong cái nhìn của cô có gì đó không bình thường. Cô chơi đàn trong thế giới riêng của mình, hoàn toàn không nhận thức được xung quanh.

Hoàng Yến trong nhà đi ra, vẻ mặt hầy còn ngáy ngủ. Cô vươn vai ngáp thật dài rồi tò mò nhìn về phía góc phòng. Cô nhón gót đi tới phía sau, chụp vai Thùy Dương:

– Hù!

Thùy Dương quay lại nhìn Hoàng Yến nhưng không cười, cũng không nhăn mặt. Cô nhìn như nhìn một người lạ, rồi cúi xuống tiếp tục chơi đàn.

Hoàng Yến nhăn mũi cụt hứng. Cô thích làm Thùy Dương giật mình la um sùm lên. Nhưng rõ ràng cô nàng chẳng bị tác động gì hết. Rõ chán.

Hoàng Yến bước vòng qua phía trước, chống cằm tựa vào thùng đàn, mắt đăm đăm nhìn Thùy Dương, chép miệng:

– Công nhận chị đàn hay thật, tôi chẳng hiểu gì về nhạc, nhưng nghe cũng thấy hay hay.

Cô ngó xuống tay Thùy Dương, nhận xét tiếp:

– Bàn tay chị đúng là tay của nữ nghệ sĩ, đẹp quá.

Cô xoè tay mình ra ngắm, rồi chép miệng:

– Tay tôi không đẹp được vậy, chán thật. Có làm gì đâu mà ngón to đùng.

Không biết Thùy Dương có hiểu gì không, chỉ thấy cô nhìn chứ không trả lời. Cái nhìn của người vô tâm kiểu đó không làm người ta méch lòng, nhưng cũng hơi cụt hứng.

Hoàng Yến cắn cắn ngón tay, im lặng nghe. Nhưng chỉ được một lát, cô lại lên tiếng:

– Bản nhạc gì vậy?

Thùy Dương nhìn cô như hiểu, rồi lên tiếng chậm rãi:

– Sonate ánh trăng.

Hoàng Yến chẳng hiểu cô nói gì, nhưng được trả lời thì cô chịu lắm. Cô reo lên:

– A! Chị nói được rồi hả?

Thùy Dương nhìn Hoàng Yến như lạ lùng. Cô nhúu mày cố suy nghĩ, rồi nói ngập ngừng:

– Tôi biết nói mà.

– Hì.. hì.. nhưng chị nói chuyện không bình thường như người ta.

Thùy Dương nghiêng đầu tiếp tục suy nghĩ. Cô nói chạm chạp:

– Không bình thường... không bình thường...

– Đúng, chị bị tâm thần, gia đình chị đưa chị vào bệnh viện, sau đó anh Trường và dì tôi đưa về đây. Chị nhớ không?

Thùy Dương ngơ ngẩn nhìn Yến. Câu nói phức tạp quá nên cô không nắm bắt hết ý. Cô cau trán cố nghĩ, nhưng rồi lại lặng thinh nhìn xuống phím đàn

và lại bắt đầu chơi nhạc.

Hoàng Yến đứng nghe một lúc. Nhưng thấy chán, cô định vào phòng thì nghe tiếng mở cổng. Cô nhìn ra sân, rồi reo lên:

– Anh Trường tới kìa!

Nghe tên Trường, Thùy Dương ngẩng đầu lên:

– Anh Trường hả?

– Ừ, lát nữa bắt anh ấy dẫn đi ăn kem nhé, có OK không?

Thùy Dương không trả lời, cô đưa mắt nhìn ra ngoài. Lúc đó Trường vào tới. Anh nhìn Thùy Dương, rồi nhìn Hoàng Yến. Chưa kịp hỏi thì cô đã nói như thông báo:

– Nãy giờ Thùy Dương nói chuyện với em đó anh Trường.

Trường nhướng mắt:

– Cô nói chuyện à?

– Thật mà, khi hỏi cô đàn bản gì, thì cô trả lời tên bản nhạc, chắc hết điệu rồi đó anh Trường.

Cách nói quá thẳng của cô làm Trường hơi không bằng lòng, nhưng vẫn mỉm cười:

– Mai một đừng dùng lại từ đó nghe Yến, Thùy Dương hiểu thì sẽ buồn đó.

– Chắc Dương không hiểu đâu.

– Hiểu không Thùy Dương?

Vừa hỏi Trường vừa cúi xuống nhìn cô. Nhưng Thùy Dương không trả lời.

Nãy giờ cô nhìn Trường rất lâu và cười với anh. Bao giờ thấy Trường và dì Kiều, cô đều cười triu mến như vậy. Ngoài ra, những người khác đối với cô đều có vẻ xa lạ, kể cả bạn bè.

Trường nhìn vào nhà:

– Có dì Kiều ở nhà không Yến?

– Dì em về quê rồi, một mới lên.

Trường khoát tay:

– Để anh nói chuyện với Thùy Dương một chút, em đi vào đi.

Đợi Hoàng Yến đi rồi, anh cúi xuống bảo Thùy Dương:

– Nãy giờ cô bé chơi bài gì vậy?

Thùy Dương lập lại:

– Bản Sonate ánh trăng.

Trường nhìn Thùy Dương chăm chú. Cách trả lời của cô chứng tỏ cô bắt đầu nhận thức được. Nhất là cử chỉ lúng túng khi cô biết bị nhìn. Tự nhiên anh thở nhẹ. Rõ ràng là Thùy Dương hồi phục rất nhiều.

Thùy Dương chợt ngược lên:

– Anh Trường có muốn nghe nữa không?

– Muốn chứ, cô bé đàn tiếp đi!

Thùy Dương ngoan ngoãn chơi nửa bản nhạc, rồi ngừng lại. Trường ngạc nhiên:

– Sao em không chơi nữa?

– Thích nói chuyện với anh hơn.

Trường nhướng mắt:

– Em muốn nói chuyện với tôi?

Thùy Dương gật đầu:

– Vâng.

Cô im lặng một lát, rồi nói chậm rãi:

– Chị Oanh rất thích bài này.

Trong một phút, Trường quên hẳn bản nhạc Thùy Dương vừa nói, anh buột miệng:

– Bài gì?

– Bản Sonate.

– À, tôi nhớ rồi! Cô bé còn nhớ gì nữa không?

– Chị Oanh đã chết, do lỗi của em.

Trường lại chỉnh nhẹ nhàng:

– Em không có lỗi, dứt khoát là vậy. Kiều Oanh mất vì bệnh tim trở nặng, không phải là do ai hết.

Thùy Dương lắc đầu:

– Chính Quảng đã làm cho chị ấy xúc động chết.

– Không hẳn là vậy! Em nhớ không, lúc đó Oanh chuẩn bị vào bệnh viện, bệnh cô ấy rất nặng.

Anh vô tình nắm chặt tay Thùy Dương, bóp mạnh:

– Cô ấy chết vì bệnh, em hoàn toàn không có lỗi, đừng tự đổ lỗi cho mình nữa.

Bị đau, Thùy Dương chỉ biết cúi xuống nhìn tay mình, chứ hông biết cách phản ứng. Nhưng cử chỉ của cô làm Trường nhận ra mình vừa hành động quá khích. Chính anh cũng bị xúc động mỗi khi nghĩ về buổi sáng đó. Vậy thì làm sao anh xoa dịu được sự căng thẳng của Thùy Dương.

Thấy anh im lặng, Thùy Dương rụt rè:

– Anh ghét em lắm phải không?

– Không! Sao em nghĩ vậy?

– Tại em làm anh mất chị Oanh.

Lại như vậy! Nếu còn bị ám ảnh ý nghĩ này, Thùy Dương sẽ khó mà bình thường trở lại. Trường quyết định không nói chuyện này nữa. Anh chuyển qua chuyện khác.

– Em có muốn đi học trở lại không?

– Học à?

– Đúng, sẽ trở lại nhạc viện như trước kia.

Nhắc đến nhạc viện, lập tức Thùy Dương lại liên tưởng đến nỗi ám ảnh nặng nề, cô lắc đầu giận dữ:

– Anh ta sẽ đến trường tìm em, em xấu hổ với bạn bè. Đến đó là sẽ bị anh ta bắt.

Cô chột đập tay mạnh lên bàn phím:

– Em ghét con người đó.

Thấy cô sắp bị kích động, Trường nói nhẹ nhàng:

– Thùy Dương quên là anh ta bị nhốt vô hộp rồi sao?

Thùy Dương mở to mắt như ngạc nhiên, rồi lặp lại:

– Bị nhốt à?

– Đúng, không cách gì anh ta tìm được em nữa, đừng sợ anh ta.

Lập tức Thùy Dương tin ngay, cô chột cười sung sướng:

– Em thoát nạn rồi.

Trường cố ý chờ Thùy Dương có nhảy nhót như lần trước ở bệnh viện không, cô chỉ ngồi im, cười một cách tự lự nhưng rõ ràng là rất vui.

Trường biết Thùy Dương đang dần dần khôi phục ý thức. Những biểu hiện của cô có vẻ trầm tĩnh hơn, nói chuyện dù không trôi chảy, nhưng vẫn biết cách trả lời và thể hiện ý nghĩ của mình.

Và có một điều anh biết chắc chắn, là Thùy Dương rất tin cậy anh. Gần như xem là chỗ dựa duy nhất của cô. Điều đó vô tình làm anh thấy có trách nhiệm với cô hơn.

Hoàng Yến chột đi ra, cô nói khẽ với Trường:

– Anh Trường! Em có chuyện muốn nói, ra đây đi anh!

Trường bảo Thùy Dương chơi đàn tiếp, rồi đi ra sân. Anh ngồi xuống băng đá, cạnh Hoàng Yến, mỉm cười tò mò:

– Chuyện gì nghiêm trọng vậy Yến?

Khuôn mặt Hoàng Yến có vẻ quan trọng thật sự:

– Anh thấy lúc này Thùy Dương tỉnh táo nhiều hơn không?

Trường gật đầu chứ không nói. Anh tiếp tục nhìn Hoàng Yến, ánh mắt như

muốn hỏi " có chuyện gì?"

Hoàng Yến ngắt chiếc lá, vò vò trong tay:

– Vậy anh tính sao?

– Anh không hiểu.

– Ý em muốn nói là Thùy Dương còn ở đây đến chừng nào?

– À, thì ra là chuyện đó! Anh không biết cái đó tùy dì Kiều quyết định, dì ấy muốn Thùy Dương ở đây mà.

Hoàng Yến khoát tay:

– Lúc trước em chưa về, dì Kiều sợ cô đơn, nhưng bây giờ có em rồi, buồn nỗi gì nữa.

Trường dăm dăm nhìn cô:

– Ý em là không muốn Thùy Dương ở đây?

Hoàng Yến gật đầu:

– Cô ta có gia đình nhà cửa đàng hoàng, mà nhà cao cửa rộng hơn ở đây nữa, mắc gì phải ở nhà này chứ, đâu có họ hàng quen biết gì đâu.

Cô im lặng một lát, rồi nói với vẻ bực mình:

– Lạ thật đó, không biết dì em thương cô ta ở điểm nào.

Trường ngồi im. Chính anh cũng không biết dì Kiều thương Thùy Dương ở điểm nào. Nhưng rõ ràng đó không phải là sự thương hại bố thí. Hình như có một cái gì đó sâu sắc hơn mà anh không giải thích được.

Hoàng Yến lên tiếng:

– Anh có biết tại sao không, anh Trường?

Trường hơi nhún vai:

– Anh không biết, ý nghĩ của dì Kiều làm sao anh biết được.

Hoàng Yến hỏi đột ngột:

– Vậy còn anh? Anh thì sao?

– Em muốn hỏi về khía cạnh nào?

– Em thấy anh tốt với Thùy Dương đến mức ngạc nhiên. Nếu là anh em thì không có gì đáng nói. Đàng này cô ta là người hoàn toàn xa lạ. Sao anh tốt phi thường như vậy?

Trường nheo mắt đăm chiêu:

– Chính anh cũng không hiểu được tại sao.

Hoàng Yến hình mũi:

– Nếu ai không biết nhìn vào sẽ tưởng anh yêu cô ta đó.

Trường rất bị xúc phạm, nhưng chỉ phản ứng nhẹ nhàng:

– Đừng nói bậy, em thừa biết tình cảm của anh đối với Oanh mà.

Anh nghiêm mặt lại:

– Từ đây về sau, anh yêu cầu em đừng nói năng như vậy nữa.

Biết mình đi quá trớn, Hoàng Yến vội stop đúng lúc:

– Em xin lỗi, không nói chuyện này nữa. Nhưng thật tình là em vẫn thấy lạ, em đã lý giải đủ cách nhưng vẫn không hiểu được.

Trường nghiêng đầu suy nghĩ lặng lẽ. Bảo là anh không hiểu được thì cũng không đúng. Có lẽ anh quan tâm số phận của Thùy Dương vì thấy cô yếu đuối mỏng manh. Cô rất giống Kiều Oanh ở điểm này. Tính cách của cô làm gọi lòng hào hiệp quân tử trong anh. Bất chấp đó là người hoàn toàn không cùng dòng họ.

Trường ngồi một mình trong phòng làm việc. Ngoài kia, chiều đã xuống. Hết giờ làm việc đã lâu mà anh vẫn ở lại phòng. Ngồi một mình, buồn thầm lặng với mình. Những buổi chiều thế này anh thường hay nhớ Kiều Oanh. Vì thường anh chỉ ở bên cô vào buổi chiều. Anh với Kiều Oanh có rất ít thời gian ở bên nhau. Kỷ niệm về cô không có gì nhiều, ngoài những buổi chiều ngồi bên thềm ngắm hoàng hôn, có khi là nhìn lá rơi hoặc ngắm những tia nắng lung linh trên mặt sân đầy lá.

Anh thích sự tĩnh lặng ở Kiều Oanh, thích cả nỗi buồn dịu dàng, và cũng đã

từng đau khổ khi nghĩ về tương lai mù mịt. Nhưng trên hết là tình yêu bao dung không có gì làm chùn bước.

Giờ đây, nhớ lại buổi sáng đau buồn đó, anh không thể nào ngăn được cảm giác cô đơn yếu đuối, và anh gục đầu xuống bàn, như không còn đủ nghị lực chống chọi với nỗi buồn day dứt trong lòng.

Cánh cửa bật mở toang, rồi Hoàng Yến đứng ở cửa, cô ngó vào phòng tìm Trường, miệng liền thoáng:

– Anh Trường ơi, trốn đâu rồi?

Phát hiện ra anh ngồi phía sau máy, cô đi nhanh tới bên anh, nhún nhún chân:

– Sao tới giờ mà chưa về, ở đây một mình làm gì? Đi chơi với em đi. Hôm nay em lãnh lương, tháng lương đầu tiên đấy nhé, em sẽ khao anh linh đình luôn.

Trường ngồi thẳng người, gạt tóc qua một bên:

– Sao không về nhà mời đi Kiều, anh có gì đâu mà phải khao?

– Mời đi Kiều thì có gì đặc biệt đâu, anh mới đặc biệt chứ.

Trường lắc đầu lùng khùng:

– Anh mệt lắm! Hôm nay anh muốn nghỉ sớm.

Hoàng Yến nắm tay Trường, ngúng nguẩy:

– Anh không đi thì em sẽ ở đây hoài, chừng nào anh đi thì thôi.

Trường nhìn cô hơi lâu, rồi mỉm cười:

– Thôi được, anh chiều em. Nhưng đi với một khuôn mặt cau có em sẽ bức lắm đó, chịu được không?

Hoàng Yến phì cười:

– Không sao, cau có mấy đi nữa thì nhìn anh vẫn đẹp trai mà.

Trường buông một tiếng cười:

– Cảm ơn.

Hoàng Yến chúm chúm môi, nhướn nhướn mắt, nửa đùa nửa thật:

– Em nói thật chứ bộ.

– Thì anh đã cảm ơn em rồi đó.

Trường đứng dậy, đi đến phía tủ cất hồ sơ. Hoàng Yến vẫn còn đứng bên bàn. Cô cảm bức ảnh Kiều Oanh lên ngắm nghía rồi lại bỏ xuống. Lúc nào cũng chìm đắm trong những hồi ức thế này thì sống có vui vẻ gì.

Tính cô vốn ghét cái gì mềm yếu, đa sầu, đa cảm, nên cô không hiểu được nỗi buồn trong lòng Trường. Tất nhiên mất người yêu thì không ai thanh thản nổi. Nhưng phải tìm cách quên đi chứ. Đi chơi, hoặc quây tung lên với người nào đó, chứ giam mình một chỗ mà đau khổ thì chịu sao nổi.

Trường quay lại. Thấy Hoàng Yến nhìn khung ảnh, anh cất nó vào tủ, rồi đưa mắt nhìn cô:

– Đi chứ?

Hoàng Yến gật đầu mạnh mẽ:

– Yes.

Cả hai đi xuống sân, Hoàng Yến chủ động đề nghị:

– Đi ăn tối nhé anh Trường, sau đó sẽ đi nhảy, OK?

Trường lắc đầu:

– Anh không biết nhảy, cũng không thích chỗ ồn ào. "Tăng một" thì được, nhưng "tăng hai" thì không.

Hoàng Yến nhăn mặt:

– Chán anh dễ sợ, có ông anh như anh thà đi chơi với nhà sư sướng hơn.

Trường thản nhiên:

– Đừng báng bỏ chứ cô bé! Em phải hỏi xem người ta có dám đi với em không.

– Hừ! Thì đi ăn vậy. Nhưng chẳng lẽ anh không chiều ý em được hả?

– Chiều trong khả năng của anh. Tối nay anh định ghé thăm dì Kiều và Thùỵ

Dương. Mấy hôm nay Thùy Dương thế nào?

– Ngoài anh và dì Kiều ra, cô ta chẳng thích nói chuyện với ai, nhất là với em. Em có cảm giác cô ta dị ứng với tính cách của em.

– Có lẽ em ít tiếp xúc với Thùy Dương nên cổ ngại. Em cũng biết là Thùy Dương rất sợ người lạ mà.

– Hừ! Làm như anh sợ em ăn hiếp Thùy Dương vậy. Thùy Dương của anh hiền quá à.

Trường chỉnh lại ngay:

– Đề nghị em nói năng nghiêm chỉnh! Nếu em cứ tiếp tục như vậy, anh sẽ đưa em về ngay đó.

Hoàng Yến xụ mặt làm thính. Nhưng chỉ được một lát, cô lại liền thoảng nói sang chuyện khác:

– Công nhận làm ở đây vui thật. Trong phòng em toàn là trang lứa nhau, đi chơi chung vui lắm.

– Thật lạ! Vậy sao em không dành buổi tối này cho bạn em? Đi với anh làm gì, anh lớn rồi, đâu có thích hợp với mấy cô nhỏ nhỏ như em.

Hoàng Yến xí một tiếng dài thượt:

– Làm như anh ta là ông cụ không bằng, lớn hơn có mấy tuổi mà lúc nào cũng coi người ta là con nít.

Trường không trả lời. Anh dừng xe trước một quán ăn mà trước đây thỉnh thoảng anh đưa Kiều Oanh tới. Hoàng Yến bước xuống xe, nhìn quanh:

– Chỗ này lạ quá, em không quen.

– Trước đây anh với chị Oanh hay tới chỗ này, ở đây tương đối yên tĩnh hơn mấy chỗ khác.

Hoàng Yến làu bàu:

– Không hiểu nổi tại sao em thích đi chơi với anh. Nhiều lúc em cũng không hiểu nổi mình nữa, chẳng có điểm gì giống nhau cả.

Nói xong, cô nín tay Trường, nhún nhảy đi vào trong. Cô hỏi một cách sẵn sóc:

– Anh ăn gì?

Trường khoát tay:

– Em cứ gọi trước đi.

Hoàng Yến quay qua đặt món với người tiếp viên. Anh ta nghe xong rồi nhìn Trường:

– Anh vẫn gọi món cũ ạ?

Hoàng Yến quay qua nhìn Trường. Thấy anh gật đầu, cô le lưỡi:

– Chung thuỷ thật.

– Cái gì chung thuỷ?

– Đến quán nào thì ăn cố định món đó. Những người như vậy có tính chung thuỷ lắm, yêu ai rồi thì yêu mãi một người. Ai mà gặp anh sau này vừa có phước vừa vô phước.

Trường nhướn mắt như hỏi nhưng không lên tiếng. Cử chỉ đó làm HOàng Yến phì cười, rồi nói luôn:

– Có người yêu chung thuỷ thì tốt, nhưng anh cứ chung thuỷ với chị Oanh kiểu đó, ai chịu cho nổi.

Trường chỉ cười chứ không trả lời. Với Hoàng Yến, anh chỉ có thể nói chuyện lan man, còn những chuyện nghiêm chỉnh thì không.

Ăn xong, anh bảo người tiếp viên lấy thêm hai phần bánh mang về. Hoàng Yến gật gù:

– Cho đi Kiều với Thùy Dương phải không? Anh chu đáo dễ sợ. Không biết nếu đi với Thùy Dương anh có mua quà cho em không?

Trường nhún vai:

– Tất nhiên là có, em cũng là thành viên trong gia đình dì Kiều mà.

Hoàng Yến héch mặt lên:

– Có thể chứ, tưởng anh chỉ biết có Thùy Dương chứ.

Cô chột nheo nheo mắt, cười một mình:

– Mà lạ thật, sao em cứ phân bì với Thùy Dương hoài thế, giống con nít quá.

Trường bật cười, rồi cười lớn. Hoàng Yến nheo mắt:

– Anh cười cái gì?

– Tự em khó chịu rồi cũng tự em thấy kỳ. Em buồn cười lắm.

Hoàng Yến cũng cười theo:

– Ừ chắc tính em khó chịu thật.

– Bây giờ về được chưa?

– Không đi nhảy hả?

– Anh không thích. Nếu em muốn, anh sẽ đưa em tới đó.

Hoàng Yến làu bàu:

– Vậy còn gì vui, chán anh ghê.

Nói vậy nhưng cô vẫn vui vẻ đứng dậy, ríu rít theo Trường ra ngoài. Hình như chuyện bực mình chỉ thoáng qua một chút rồi thôi. Tính cô vốn không quen giữ lại cảm giác khó chịu cho mình.

Khi hai người về nhà thì thấy Thùy Dương ngồi một mình trước thềm. Đèn trong nhà tắt. Hoàng Yến đi tới ngồi xuống bên cạnh Thùy Dương:

– Sao Dương không bật đèn?

– Tại Dương thích nhìn bóng tối.

– Di Kiều ngủ rồi hả?

– Không có, di Kiều đi công việc.

Hoàng Yến đưa Thùy Dương hộp bánh:

– Của Dương nè.

Thùy Dương cầm hộp ngẫm nghĩ:

– Ở đâu vậy Yến?

– Mình với anh Trường đi ăn tối, anh mua về cho di Kiều với Dương đó.

– Cảm ơn nha.

– Hi... hi... Có gì mà cảm ơn.

Trường đến ngồi bên cạnh Thùy Dương:

– Sao em ngồi một mình ngoài này vậy?

– Tại em thích.

Hoàng Yến đứng dậy:

– Anh Trường ở đây chơi nha, em vào nghỉ một chút, mệt quá trời.

Trường khoát tay:

– Chúc em ngủ ngon.

Anh im lặng một chút, rồi quay qua nhìn Thùy Dương:

– Em có vẻ buồn quá vậy?

Thùy Dương đưa tay hất mớ tóc ra phía sau cho khỏi vướng. Nhờ vậy mà

Trường nhìn thấy được nụ cười lặng lẽ của cô. Anh nói tiếp:

– Em có muốn ra ngoài chơi không?

Thùy Dương lắc đầu:

– Thôi.

– Sao vậy?

– Em không muốn ra đường.

– Ở nhà hoài thế này buồn lắm.

Thùy Dương tư lự:

– Không hiểu sao bây giờ em rất sợ ra đường, sợ thế giới ồn ào, em có cảm giác nó có gì đó đe dọa.

Trường quay lại nhìn cô một cái, xem cô có bình thường không. Nhưng khuôn mặt Thùy Dương rất tĩnh lặng, không có nét gì là của một người vừa trải qua giai đoạn tâm. Điều đó làm anh vừa yên tâm, vừa lo ngại theo kiểu khác. Có nghĩa là Thùy Dương đang bị trầm uất. Như vậy không biết cái nào tệ hại hơn.

Anh nói như gợi ý:

– Sao em không trở lại trường học, phải hoà nhập với cuộc sống chứ, như thế này hoài em chịu không nổi đâu.

Thùy Dương ngồi im lặng. Cô chột chống cằm, mắt ngược nhìn lên trời:

– Không biết chị Oanh có ở trên đó nhìn xuống mình không?

Cô thở dài, nói một mình:

– biết đâu chị ấy đang ngồi cạnh em.

– em lại nghĩ quần quanh nữa rồi. Nếu cứ thế này, em sẽ trở lại như trước đó.

Thùy Dương không để ý lời cảnh báo đó, cô chớp mắt, trầm ngâm:

– Lạ thật! Không hiểu sao em cứ có cảm giác mình mất một người chị. Sau này em hay nhớ những lúc chị ấy còn sống, rồi em mơ hồ như mình mất đi một người chị, vì vậy mà em thấy rất cô đơn.

Trường nhìn Thùy Dương chăm chú, sợ cô không bình thường. Nhưng liền sau đó anh cảm thấy mình lo thừa. Vì Thùy Dương cười khẽ khi thấy cái nhìn của anh.

– Đừng nhìn em như vậy anh Trường. Em có cảm giác mình là một người điên trong mắt anh, em không thích đâu.

Trường nhìn đi chỗ khác. Tự nhiên anh thấy mình mơ hồ lẫn lộn giữa Kiều Oanh và Thùy Dương. Chưa bao giờ anh có cảm giác thế này với Thùy Dương. Như người ngồi bên cạnh mình là Kiều Oanh, chứ không phải là cô gái xa lạ mà anh và cô đã từng curu mang.

Trường đứng lên, nói một cách dửng dưng:

– Anh về nghe, Dương vào nhà đi. Khuya rồi đó.

Và không đợi Thùy Dương có phản ứng, anh lẳng lặng đến dắt xe ra đường, như một người tránh né sự thật có thể làm mình buồn và làm tổn thương người khác.

Thùy Dương đứng trước cổng nhà. Cô nhón người lên bấm chuông, rồi đứng nép qua một bên đợi. Chỉ một lát sau cửa được mở ra, rồi khuôn mặt quen thuộc của chị bếp xuất hiện sau cửa. Thấy Thùy Dương, chị kêu lên thảng thốt:

– Ủa, cô Dương!

Thùy Dương bước vào sân:

– Chị có khoẻ không?

– Khỏe cô ạ. Lâu nay cô ở đâu hả cô?

– Em ở nhà người bạn. Hôm nay ba em có ở nhà không chị?

– Cô may thật, ông chủ mới về hôm kia. Ông đang ở trên phòng, thấy cô về chắc ông vui lắm.

Chị chợt liếc vô nhà, rồi hạ giọng:

– Cô đừng sợ gì hết, người ta bây giờ không làm gì được cô đâu.

Thùy Dương hiểu chị bếp muốn ám chỉ ai, cũng không hình dung người mà chị nói đã thay đổi tới mức nào. Trường đã nói với cô, anh ta tàn phế, nhưng cô không hình dung nó như thế nào, mà cũng không muốn thấy tận mắt làm gì.

Cô hỏi một cách thờ ơ:

– Có đi ở nhà không chị?

– Có đó cô.

Thùy Dương đi vào nhà, định lên thẳng phòng ông Kha. Nhưng lúc đi ngang hồ bơi, cô chợt đứng lại, quay phắt ngó về bên phải như một linh tính khó chịu.

Cách chỗ cô không xa, bên cạnh gốc kiềng hình con rồng, một hình người đang ngồi trên xe lăn. Cái đầu ngoẹo qua một bên, khuôn mặt lơ đãng nửa người nửa ma. Thật quá mức kinh khủng so với tưởng tượng của cô.

Trong một phút bất ngờ, Thùy Dương kêu lên một tiếng kinh sợ. Cô che kín

mất như gặp quỷ, rồi bỏ chạy nháo nhào vào nhà.

Cô chợt đâm sầm vào một người đang đi ra, khiến bà ta nổi cáu quát lên:

– Đi đâu mà dữ vậy?

Thùy Dương định thần lại nhìn. Bà Thuận cũng nhận ra cô, vẻ cau có biến mất. Bà nhìn ra sân và hiểu ra nguyên nhân cơn hoảng sợ đó. Bà cười nhạt:

– Gặp nó rồi phải không? Chắc cô thích như vậy lắm phải không?

Thùy Dương im lìm nhìn bà Thuận, rồi quay ngoắt người chạy lên lầu. Cô đang quá hoảng hốt, nên không định thần nổi mình, chỉ muốn chạy đi tìm ông Kha, vì ông là người không làm cô phải sợ như hai người kia.

Nghe tiếng ồn dưới nhà, ông Kha bước ra hành lang nhìn xuống. Thấy Thùy Dương về, ông đi xuống đón cô:

– Dương về đó hả con?

Thùy Dương theo ông lên phòng riêng, cô đến cửa sổ nhìn xuống sân, rồi quay lại, lắp bắp:

– Thật đáng sợ, kinh khủng quá ba ơi!

– Lẽ ra đừng để con gặp thì hay hơn.

Thùy Dương vẫn chưa trấn tĩnh nổi, cô lắp bắp:

– Thật quá sức tưởng tượng, sao có thể ra hình thù như vậy được. Anh ta có nhận thức được gì không ba?

– Có lẽ đầu óc nó vẫn tỉnh táo, nhưng không nói năng được, đó mới là điều đáng sợ.

Ông khoát tay:

– Đừng để ý nó nữa con. Hôm nay con về nhà vậy là tốt, ba mừng lắm.

Thùy Dương lắc đầu:

– Con chỉ về thăm ba rồi đi, con không thể về nữa ba ạ.

Ông Kha buồn rầu:

– Nhà mình không ở lại, lại chọn người dung làm gia đình, con làm ba đau

lòng quá.

– Con xin lỗi ba, nhưng ở đó con thấy dễ chịu lắm ba ạ. Ở đó, con luôn thấy an toàn. Ở đây chỉ gọi cho con ký ức đau buồn, con không muốn nhớ.

– Ba hiểu, tại ba tất cả. Ba chỉ mong thời gian làm con quên từ từ, rồi bà ấy cũng phải đưa nó về nhà cha mẹ nó thôi, chính bà ấy cũng chịu đựng không nổi đâu.

Thùy Dương không nói gì. Những chuyện xảy ra trong gia đình không làm cô quan tâm. Vì cho dù Quảng có đi, cô cũng không muốn sống với dì Thuận. Bây giờ cô đã có một gia đình mới, cả tình thương với ba cũng không đủ sức bắt cô trở về. Suy cho cùng, ba cô có đi Thuận rồi.

Thùy Dương ngồi lại một lát rồi đi. Ngồi trong taxi nhìn ra đường, cô có cảm giác mình vừa bỏ một thế giới đầy hỗn loạn. Rất may là cô có thế giới khác bình yên hơn để mà trở về.

Khi cô về nhà dì Kiều thì trời đã tối, cổng còn bỏ ngõ. Có lẽ Hoàng Yến quên đóng cổng. Cô nàng có tật đễnh đoảng, rất hay quên. Có lần Hoàng Yến về khuya quên cửa, đến lúc Thùy Dương vô tình ra sân mới phát hiện, nhưng chẳng bao giờ cô nhắc HY, chỉ lặng lẽ tự làm một mình.

Thùy Dương khoá cửa rồi đi vào nhà. Cô tắt đèn phòng khách, định về phòng mình thì nghe tiếng nói khá lớn của HY trong phòng dì Kiều, cái giọng gay gắt làm Thùy Dương phải chú ý nghe.

Rõ ràng Hoàng Yến đang nói về Thùy Dương, giọng cô cáu kỉnh:

– Mà con chưa thấy ai lạ như dì, làm như dì thương người dưng hơn cháu trong nhà vậy.

– Nói bậy nào! Dĩ nhiên người trong nhà phải quan trọng hơn chứ con.

– Mẹ con nói cho người lạ vào nhà thì dễ, nhưng lúc muốn họ đi ra là phải nhờ tới pháp luật. Dì không sợ chuyện đó sao?

– Thùy Dương nó có nhà cửa đàng hoàng, mà một người như nó cũng không

ngang ngược được đâu. Có nó ở đây, dì thấy nhà cửa ấm cúng, nó chịu ở thì dì mừng rồi.

- Thế có con thì nhà không ấm cúng chắc?
- Con với Thùy Dương mỗi đứa mỗi tính nết, không thể nào so sánh được.
- Lúc trước dì cứ năn nỉ mẹ con cho con lên ở, tưởng sao, bây giờ con thừa ra.
- Con không thừa thãi gì cả, cứ coi đây là nhà con đi.
- Nhà mình mà không thoải mái thì ở làm gì.
- Thùy Dương nó làm gì mà con không thoải mái.
- Con chả biết, lúc nào cũng ứ đọng, làm ra vẻ yếu đuối để anh Trường chăm sóc.

Bà Kiều cười một tiếng:

- Sao mà phân bì như con nít vậy, con thật là... Không nói mấy chuyện này nữa nghe.

Giọng Hoàng Yến âm ức:

- Con không sao hiểu được, tại sao dì thương nó vậy chứ, giống như người trong gia đình vậy.

Bà Kiều nói dễ dãi:

- Dì cũng không hiểu được, nhưng lúc nó còn sống, con Oanh rất quyền luyến nó.
- Lạ thật, dì với anh Trường không ai hiểu được, nhưng mà ai cũng làm như nó là ruột thịt không bằng.

Cô chợt oà lên khóc:

- Thà dì đừng để con thay chị Oanh, thà chị Oanh đừng làm cho con hy vọng, như vậy con cứ vô tư mà sống. Bây giờ con không thể nào coi anh Trường như người bình thường, con khổ lắm đó dì biết không?

Thùy Dương nghe như tim thót lại. Cô đứng lặng người, bàng hoàng vì lời

thú nhận bất ngờ của HY.

Có lẽ bà Kiều cũng bất ngờ choáng người. Giọng bà sừng sốt:

– Con nói gì vậy Yến?

– Hồi đó chị Oanh cứ gieo vô đầu con ý nghĩ, khi chị ấy chết, con sẽ thay thế chị ấy làm vợ anh Trường. Chị ấy bảo một người lý tưởng như vậy chị ấy không muốn thuộc về người khác ngoài con, đó, như vậy làm sao con vô tư được.

– Nó đã từng nói như vậy à?

Bà Kiều chột bật khóc:

– Nó biết trước là sẽ chết à? Khổ cho con gái tôi.

Hoàng Yến càng khóc lớn hơn:

– Con không hề muốn chị Oanh chết, con thề như vậy. Nhưng không còn chị ấy, con chỉ muốn anh Trường là của con thôi, thế mà anh ấy chỉ nhìn Thùy Dương, làm sao con chịu nổi.

Giọng bà Kiều ghen ngào:

– Trường nó không nhìn Thùy Dương theo cách nghĩ của con đâu, nó chỉ quan tâm vì tội nghiệp thôi. Nó không thể thương ai như chị Oanh con được, con đừng có nghi kỵ Thùy Dương, tội nghiệp nó.

– Con không muốn nghi kỵ vô lý, rõ ràng là Thùy Dương cứ muốn lôi cuốn chú ý của anh Trường.

Bà Kiều thở hắt một tiếng:

– Di không thấy như vậy.

Giọng Hoàng Yến âm ứ:

– Nó biết tính anh Trường thương người nên lúc nào cũng làm ra vẻ yếu đuối sâu khổ, rõ ràng là muốn anh ấy phải quan tâm đến nó.

– Thùy Dương gặp hoàn cảnh như vậy, làm sao nó vô tư như con được. Con sống trong gia đình êm ấm, không bị bức bách gì cả, đáng lẽ con phải

thương con Dương mới phải.

- Nhưng không phải vì hoàn cảnh mà nó lợi dụng tình cảm của người khác.
- Đừng nói chuyện đó nữa Yến, dì không muốn nghe, con phải hiểu là thằng Trường không yêu Thùy Dương, cũng không thích con giống như cách nó thích chị Oanh con.

Bà ngừng lại như dần bớt sự xúc động, rồi nói nghiêm khắc:

- Con với Thùy Dương, không đứa nào là đối tượng của nó cả, con đừng ảo tưởng rồi nghi kỵ Thùy Dương, dì khổ tâm lắm.

Hoàng Yến kêu lên:

- Tại sao con ghét Thùy Dương mà dì khổ? Nó có phải là con dì đâu.
- Đúng, nó không phải là con gái dì, nhưng dì cảm thấy nó giống con Oanh, hai đứa đều có số khổ. Con không hiểu được đâu, khi nào trưởng thành con sẽ hiểu.

Trong phòng chợt im lặng hẳn, khá lâu, bà Kiều nói qua chuyện khác, như muốn xoá bỏ không khí nặng nề lúc nãy:

- Tuần này về thăm mẹ con đi, dì thấy con ít gọi điện cho mẹ con quá. Con gái ra khỏi nhà là quên nhà quên cửa luôn.

Giọng HY miễn cưỡng:

- Tại con mắc đi làm chứ bộ.

Thùy Dương thấy câu chuyện không liên quan đến mình nữa, nên bỏ đi về phòng.

Cô có cảm tưởng mình lại bị hụt chân lần thứ hai. Rốt cuộc đây cũng không thể là tổ ấm yên ổn như cô tưởng.

Cô gần như thức trắng đêm để suy nghĩ, cuối cùng cũng phải quyết định. Dù có buồn mấy cũng phải đi khỏi đây. Cô sẽ trở về nhà, sẽ trở lại nhạc viện, vào ký túc xá hay ở nhà trọ.... chưa biết được, nhưng chắc chắn cô sẽ không ở nhà mình.

Hôm sau đợi Hoàng Yến đi làm, Thùy Dương qua phòng bà Kiều. Cô ngồi xuống cạnh giường, nói như thông báo:

– Hôm qua con về nhà, ba con bảo con về với ba, con đã hứa với ba rồi.

Bà Kiều ngạc nhiên:

– Sao đột ngột vậy con?

Thùy Dương vén mấy sợi tóc trước trán, giấu đi vẻ bối rối:

– Dạ, con cũng thấy bất ngờ. Nhưng ba con muốn con về dì ạ.

Bà Kiều nhìn Thùy Dương một cách nghi ngờ:

– Có thật con muốn về vì ba con, hay con muốn né tránh con Yến?

Thùy Dương vội lắc đầu:

– Con đâu có né tránh. Với lại, dù sao con cũng phải về nhà, đó mới là nhà con mà.

Bà Kiều lắc đầu:

– Tại sao con không thể coi đây cũng là nhà con? Có con ở đây dì đỡ buồn lắm, con hiểu lòng dì mà.

– Con về nhà, nhưng thỉnh thoảng sẽ chạy qua đây, con cũng nhớ dì lắm.

– Trường nó có ý kiến gì không?

Thùy Dương lắc đầu:

– Con chưa nói với anh Trường.

– Con không chờ nó về rồi hãy quyết định sau, được không con?

– Dạ thôi dì ạ. Bao giờ anh về dì nói lại giùm. Chắc ổn định rồi con sẽ đến gặp anh, lúc đó con sẽ xin lỗi sau.

– Dì nghĩ Trường nó cũng không muốn con về nhà đâu. Con không thấy sợ căn nhà đó sao Dương?

Nghĩ tới Quảng, Thùy Dương khẽ rùng mình. Nhưng cô lập tức gạt bỏ hình ảnh đó. Cô cố mỉm cười:

– Bây giờ anh ta không còn làm phiền con được nữa, con không ngại chuyện

đó.

Bà Kiều buồn buồn:

– Dù sao ba con cũng đã có bà ấy, còn dì thì chỉ có con.

Thùy Dương mở lớn mắt nhìn bà Kiều. Cô tin bà nói thật lòng, mà chính vì nó thật lòng quá nên cô kinh ngạc. Làm sao bà có thể quyến luyến cô đến vậy được, hơn cả Hoàng Yến. Thật không lý giải được.

Tự nhiên cô mũi lòng muốn khóc. Nhưng cô ráng làm ra vẻ bình thường. Nếu yếu lòng, cô sẽ tiếp tục ở lại và rồi sẽ trở nên mâu thuẫn với Hoàng Yến. Trước sau gì rồi cũng phải đi, vậy thì đi sớm mọi việc sẽ tốt đẹp hơn. Bà Kiều còn thuyết phục cô rất lâu, nhưng cô cố từ chối và dứt khoát. Cô về phòng mình dọn đồ mà nước mắt chảy lã chã trên mặt.

Sau này cô sẽ không tìm cách gặp Trường nữa, những gì xảy ra trước đây coi như chuyện quá khứ, không nên nhắc, không nên tiếp tục mối quan hệ ngày càng trở nên đáng buồn. Cô đã làm đổ vỡ gia đình dì Kiều một lần, không thể tiếp tục làm dì Kiều mất Hoàng Yến. Cô ta là cháu dì Kiều, là người trong gia đình. Còn cô chỉ là người ngoài, không lý do gì để cô tiếp tục ở lại, gây thêm buồn khổ cho người khác.

Thùy Dương ngược lên, cố gạt cảm giác yếu đuối, nhưng rồi cô lại khóc nức nở. Hoàng Yến có biết cô ta sướng hơn cô trăm nghìn lần không? Tại sao còn nghi kỵ với cô?

Mong là sau này cô sẽ không còn gặp lại những người trong gia đình dì Kiều, nó chỉ gọi cho cô buồn khổ mà thôi.

Chiều thứ bảy, khu ký túc xá nữ trở nên ồn ào. Bọn con gái trong phòng chộn rộn hẳn lên, chỉ việc tranh phòng tắm cũng đủ lau nhau chí choé.

Thùy Dương nằm trên giường vô tư đọc sách. Cô chẳng có người yêu, cũng chẳng hẹn hò với ai, nên chiều thứ bảy cũng giống như những buổi chiều bình thường khác.

Buổi chiều qua đi, bóng tối dần dần lan vào phòng. Thùy Dương buông quyển sách, ngồi dậy bật đèn. Bây giờ cô mới để ý trong phòng vắng hoe, chỉ còn mình cô. Cả phòng đi lúc nào không hay, chỉ còn một mình cũng hay.

Thùy Dương thấy đói, nhưng lại lười đi ăn. Cô lại nằm trở lại giường, mở sách ra đọc tiếp.

Chợt có tiếng gõ cửa. Thùy Dương miễn cưỡng ngồi lên, bước ra mở. Trước mặt cô là một thanh niên đẹp như con gái, môi đỏ rất đẹp, đến nỗi Thùy Dương không nín được cười. Nhưng cô ráng mím môi, hỏi lịch sự:

– Xin lỗi, anh tìm ai?

– Đây có phải là phòng Diệp Hoa không có?

– Dạ phải.

– Xin lỗi, tôi muốn gặp Hoa.

Thùy Dương lắc đầu:

– Hoa đi ra ngoài rồi anh ạ.

Nói xong, Thùy Dương cười rất nhã nhặn, chờ anh ta về. Nhưng anh chàng lừng khừng như không muốn đi, mà cố hỏi vót vát:

– Xin lỗi, Hoa có nói đi đâu không?

Thùy Dương thừa biết Diệp Hoa đi chơi với người yêu. Nhưng nghĩ anh ta sẽ buồn, nên cô tế nhị:

– Cũng không biết là đi đâu, nó không nói anh ạ.

Anh ta vuốt sống mũi như có chút bối rối, rồi hỏi tiếp:

– Xin lỗi, tôi có thể ở đây chờ cô ấy không? Tôi vừa ở xa về, không có chỗ nào để đi cả.

" Trời ơi! Lại phải tiếp khách giùm nữa sao, khổ vô cùng" - Thùy Dương rên thầm trong bụng, nhưng vẫn lịch sự cười:

– Mời anh vào.

Người thanh niên bước vào phòng. Ngồi xuống ghế và kín đáo đưa mắt quan sát căn phòng nhưng không có thái độ gì.

Thùy Dương đặt ly nước trước mặt anh ta:

– Mời anh.

– Cảm ơn Thùy Dương.

Trong một thoáng, Thùy Dương ngạc nhiên kêu lên một tiếng, cô định hỏi nhưng lại thôi.

Có lẽ anh ta cũng nhận ra vẻ ngạc nhiên của cô, và anh ta cũng hối hận vì sự vô tình của mình. Thế là anh ta im lặng.

Thùy Dương kín đáo nhìn đồng hồ trên giường. Diệp Hoa đi chơi mới hơn một tiếng. Ít nhất một tiếng nữa nó mới về. Trời ơi! Trong một tiếng đồng hồ đó, cô biết nói gì với người khách không mời này đây?

Thùy Dương lấy cớ đi ra ngoài, rồi ra hành lang đứng gọi điện cho Diệp Hoa. Cô nói một cách khổ sở:

– Có khách tới tìm Hoa này, có thể về được không?

– Khách nào vậy?

– Mình không biết, anh ta đang ở đây chờ Hoa, bảo là từ xa tới.

– Ai vậy kìa, người đó thế nào?

– Cao, trắng, môi đỏ như con gái, đẹp lắm.

– A, biết rồi!

Hoa chợt cười khanh khách trong máy, rồi phán một câu ngắn ngủn:

– Chịu khó tiếp đi!

Rồi cô nàng tắt máy. Thùy Dương cúi kính gọi lại ngay:

– Vậy là sao? Bắt mình tiếp anh ta đến lúc Hoa về, chắc mình dài cổ ra mất.

Mình đang ghiền truyện lắm, không muốn nói chuyện với người lạ đâu.

– Chịu khó đi, bây giờ mình về không được. Thôi nha, đừng gọi lại nữa đây.

Vào tiếp khách đi!

Rồi cô nàng lại tắt máy. Thùy Dương trở vào phòng mà thấy tức mình. Bạn của nó mà làm như của mình vậy. Cô lười nói chuyện muốn chết được. Thứ bảy nào cũng gặp kiểu này chắc phải trốn ra đường thôi.

Khi cô vào phòng, vị khách không mời làm như không biết chủ nhà đang rất phiền mình, anh ta hỏi thản nhiên:

– Hoa thường đi chơi tối thứ bảy hả cô bé?

– Vâng, cả chúa nhật nữa. Nói chung là đi đến tận giờ đóng cửa mới về.

Khách thừa biết Thùy Dương muốn đuối khéo nhưng vẫn tỉnh bơ:

– Dữ vậy sao?

Rồi anh ta nói như hỏi thăm:

– Cô bé học cùng trường với Hoa à?

– Không! Tôi học trường khác.

– Khác trường mà ở cùng phòng à? Kể cũng lạ.

– Vâng. Tại vì có một nhỏ bạn ra ngoài, Hoa đã rủ tôi vào thế chỗ nhỏ bạn đó.

– Vậy à!

Thùy Dương chưa kịp nói thì đúng lúc đó có tiếng chuông reo. Cô vội đứng lên:

– Xin lỗi, anh ngồi chơi nha.

Cô đi ra ngoài hành lang mở máy:

– Alô.

Tiếng Minh Khánh vang lên trong veo:

– Ê, ngủ chưa?

– Ngủ rồi.

Minh Khánh cười khúc khích:

– Thế thì dậy đi. Đây, có một chuyện cần hỏi, phải trả lời ngay để người ta

còn đăng ký, thứ bảy tuần sau đi biển nhé?

– Đi với ai? Bao giờ về?

– Công ty chị Loan tổ chức cho nhân viên đi nghỉ mát, chị ấy rủ ta đi.

Nhưng ta đâu có bạn bè gì, nên rủ theo mi cho vui.

– Để ta nghĩ lại xem.

– Ê, đừng nghĩ! Mi không đi thì ta cũng không đi. Nhưng mà đi đi, công ty này vui lắm.

– Sao mi biết?

– Thì năm ngoái ta đi một lần đó.

Cô nói hăng hái như thuyết phục:

– Máy anh chị đó thân nhau mà dễ hoà đồng, vui lắm. Giám đốc công ty cũng còn trẻ mà đẹp trai hết ý, anh cũng dễ hoà đồng lắm.

Thùy Dương khều nhẹ:

– Tại giám đốc đẹp trai nên mi mới đi chứ gì?

– Hừ, vớ vẩn!

Thùy Dương còn đang ngần ngừ thì Minh Khánh nói như quyết định:

– Vậy nhé, ta nói cho chị Loan đăng ký nghe, đã đăng ký rồi thì không được thay đổi đó.

Rồi cô tắt máy như không để Thùy Dương có thời giờ từ chối. Mà Thùy Dương cũng không quyết liệt lắm, đi cũng được mà không cũng được. Cô không thích đi chơi biển, nhưng biết mình không đi thì Minh Khánh mất hứng, nên cô không nỡ từ chối.

Chợt nhớ mình còn nhiệm vụ tiếp khách giùm, Thùy Dương lững thững đi vào phòng. Cô thấy người thanh niên đang đứng giữa phòng, nhưng đang ngắm bức ảnh cô rất chăm chú. Để ở tầng trên vậy mà anh ta cũng thấy.

Chắc nãy giờ ngắm nghía phòng của người ta đã thèm luôn. Tự nhiên cô thấy mất cảm tình với anh ta.

Đã không biết ngược, anh ta còn nói hết sức tự nhiên:

– Cô bé có đủ tiêu chuẩn làm người mẫu đó.

Đó là một cách khen không quá sống sượng. Dù sao anh ta cũng không đến nỗi khó ưa. Thùy Dương đành phải lịch sự đến cùng:

– Cảm ơn anh.

– Tôi nói thật.

– Dạ, tôi cũng cảm ơn rất thật.

Anh ta chợt cười:

– Cô bé khôi hài lắm.

Thùy Dương rất muốn ngấm mình trong gương lúc này, để kiểm tra xem mình non đến đâu. Anh ta làm cô nhớ tới một người thường gọi cô là cô bé. Nhưng người ấy xem cô là cô bé thật, chứ không phải gọi vì không biết tên cô như anh ta.

Nhớ tới đó, tự dưng Thùy Dương thở dài một mình.

Anh ta hỏi ngay:

– Hình như được khen làm cô buồn lắm phải không? Thấy cô thở dài có vẻ buồn quá.

Tự nhiên Thùy Dương phì cười:

– Không có đâu, tại tính tôi hay vậy đó.

– Đừng thở dài nữa, mà cũng đừng hay ủ dột. Phải cười lên thì đời mới vui.

Như tôi đây này, ngay cả những lúc điên đầu nhất, tôi cũng ráng cười.

– Anh lạc quan quá nhỉ?

– Ừ.

Thùy Dương không nói gì nữa. Cô kín đáo liếc mắt ra cửa, sau đó lại liếc nhìn lên đồng hồ. Thật khổ, này giờ chỉ mới hơn nửa tiếng. Nếu có thể được, cô sẽ thổi một hơi cho kim đồng hồ chạy vun vút.

Dù Thùy Dương rất kín đáo, nhưng anh ta vẫn thấy được cử chỉ của cô. Thế

là anh ta làm một việc hết sức lịch sự, là đứng lên từ ghế cô:

– Tôi không chờ Hoa nữa. Bao giờ cô ấy về, nhờ cô bé nói lại là có tôi đến nhé.

Thùy Dương thấy hối hận vì thái độ thiếu nhiệt tình của mình. Cô bèn hỏi:

– Anh cứ chờ thêm, không sao đâu ạ.

– Thôi được rồi, không làm phiền cô bé nữa, tôi về nhé.

Thùy Dương đành gật đầu:

– Dạ.

Anh ta chợt giới thiệu:

– Tên tên Quang.

– Dạ, anh Quang.

– Tôi nói tên, có nghĩa là muốn biết tên cô bé đó.

– Dạ, Thùy Dương ạ.

Anh ta gật gật đầu:

– Thùy Dương, Thùy Dương. Cô bé có biết bài hát của Nga không?

Anh ta nói thế mà Thùy Dương vẫn hiểu, cô gật đầu:

– Dạ, bài “Cây thùy dương” phải không?

– Ừ, tôi rất thích cả tên lẫn bài hát, không ngờ gặp một người có tên đó.

– Dạ.

– Tôi về nhé.

– Dạ, chào anh.

Thùy Dương lịch sự tiễn khách ra cửa, rồi quay vào định đọc tiếp quyển truyện, nhưng đúng lúc đó Diệp Hoa về đến. Thấy cô nàng, Thùy Dương nổi sùng lên:

– Hứ! Đợi tới giờ mới về.

Diệp Hoa cười cười:

– Sao, Dương thấy anh ấy thế nào?

Thùy Dương nhú mày:

– Thế nào là sao? Đây, mình không thích tính như vậy đâu nhé. Hoa có người rồi, dù anh ta có hay mấy đi nữa thì cũng mặc anh ta, đừng có bắt cá hai tay đó.

Diệp Hoa háy cô một cái:

– Hứ! Chẳng hiểu gì cả.

Rồi cô nàng cười vang một mình như thích thú lắm. Thùy Dương không phê bình nữa. Nhưng tự nhiên cô đâm ra có ác cảm với Diệp Hoa. Cô rất ghét bọn con gái tham lam kiêu đó. Cho nên với những người theo đuổi mình, cô đều thẳng thắn từ chối. Có lẽ vì vậy mà cả phòng chỉ có cô là chẳng bao giờ có cái hẹn vào chiều thứ bảy, dù cô là người nổi bật vượt xa bạn bè trong phòng.

Buổi sáng, ký túc xá còn chìm trong yên lặng. Trong phòng mọi người còn ngủ say. Chỉ có mình Thùy Dương là thức sớm. Cô đang loay hoay thay đồ thì có tiếng chuông reo. Thùy Dương vội mở máy. Giọng Minh Khánh vang lên hồi thúc:

– Xong chưa mi, ta đang chờ dưới đường nè.

– Chờ chút, ta xuống ngay!

Thùy Dương tắt máy, hồi hả quàng chiếc balô trên vai. Vừa đi ra hành lang, cô vừa vội vã gài nắp ngăn bên hông. Trong đó chả có gì quan trọng ngoài bánh kẹo, nhưng đó là thứ tối cần thiết cho cả cô và Minh Khánh.

Chiếc taxi đang đậu dưới đường. Minh Khánh mở cửa sẵn cho Thùy Dương. Cô lên ngồi bên cạnh cô nàng. Chị Trúc Minh ngồi phía trước. Thấy chiếc ba lô to đùng của Thùy Dương, chị nhướn mắt:

– Đi chỉ có hai ngày mà em mang đồ nhiều thế?

Thùy Dương vỗ vỗ ngăn bên hông:

- Trong này toàn là bánh kẹo và mì, chứ em mang đồ ít lắm chị ạ.
- Úi trời! Sao hai đứa hợp nhau thế không biết. Hôm qua nhỏ Khánh mang về đến nửa cửa hàng bánh kẹo trong siêu thị, có đến cả công ty ăn cũng không hết.

Minh Khánh cười khi:

- Phải chuẩn bị cho buổi tối nữa chứ.

Thùy Dương nhìn đồng hồ:

- Mình đi thế này có trễ hông chị? Hẹn năm giờ mà giờ này còn ở đây.
- Yên trí đi, mấy người trong công ty hay xài giờ dây thun lắm, bảo đảm bảy giờ xe mới chạy.

Thùy Dương lườm Minh Khánh:

- Thế mà hồi ta chạy không kịp.
- Không hồi cho mi chậm như rùa hả?

Thùy Dương không cãi nữa. Cô ngó ra bên đường. Giờ này đường phố hầy còn đèn, vài người gánh hàng rong đi bên lề. Những quán cà phê cũng chỉ bắt đầu mở cửa.

Xe ngừng trước công ty. Mọi người xuống xe. Thùy Dương tò mò nhìn chiếc xe đậu phía trước, rồi nhìn những người đứng trong sân. Cô bấm tay Minh Khánh:

- Chưa được 10 người, chờ chắc thành tượng đá mất thôi.
- Coi vậy chứ không lâu đâu.

Chị Trúc quay lại bảo Minh Khánh:

- Hai đứa lên xe trước đi. Chị lại đây một chút. À khoan! Mấy đứa có muốn uống cà phê hông?

Thùy Dương lắc đầu:

- Không chị ạ.

Chị Trúc đến nhập bọn với mấy người trong công ty. Minh Khánh và Thùy

Dương lên xe đầu tiên. Cả hai chọn một băng phía trước, quăng balô lên tầng trên, rồi ngồi duỗi chân một cách thoải mái.

Chỉ một lát sau, mọi người đã lên đầy xe, nhanh hơn Thùy Dương nghĩ.

Minh Khánh quay qua nói nhỏ với cô:

– Công ty toàn là còn trẻ, mấy anh chị đó vui lắm, lần trước đi giỡn cười muốn chết luôn. Có 1 anh ngồi bên cạnh chộc ta cười điên luôn. Lát nữa mi nhớ nhìn nghe.

Thùy Dương hiểu ngay:

– Ra là vậy, vậy nên mới thấy vui chứ gì? Có phải người đó là sếp của công ty không?

– Không phải, sếp nghiêm lắm, còn anh ấy rất vui tính.

– Hôm trước mi nói với ta sếp còn trẻ, vui vẻ, dễ hoà đồng, tưởng mi phải lòng rồi chứ, khen đến nỗi ta chóng mặt luôn.

– Thì bây giờ ta có chê đâu. Anh ấy dễ mến lắm, lát nữa mi nhớ nhìn nghe.

– Nhìn ai?

– Thì nhìn sếp.

– Nhìn gì hai ba người vậy? Vậy ai mới là nhân vật mà người muốn ta biết đây?

– Chậc, thì cứ nhìn đi!

Thùy Dương nhìn Minh Khánh gườm gườm, rồi thì thảo:

– Nói thật đi, có phải mi phải lòng ông ấy rồi không? Chị Trúc có biết không?

Minh Khánh giãy nảy:

– Nói bậy, nói bậy!

Cô khẽ nhăn mũi:

– Sếp của chị Trúc chưa có người yêu nhưng rất kín đáo, ít giao thiệp với phái nữ. Đẹp như chị Nga mà sếp còn không nhìn tới, nói gì đến ta. Mà ta có

tiếp xúc thường đâu mà để ý.

Thùy Dương thờ hất ra:

– Mi nói chuyện ta chẳng hiểu gì cả, khen hai ba người, rốt cuộc chẳng biết mi thích ai.

Minh Khánh không trả lời, vì bận lo nhìn một người vừa bước lên xe. Cô nàng nắm tay Thùy Dương:

– Anh ấy đó, nhìn đi!

Thùy Dương ngược lên quan sát phía trước. Chẳng biết phải nhìn kỹ ai vì có đến ba người lần lượt đi lên, cô quay lại ngó Minh Khánh. Mặt cô nàng vừa vui vừa thiếu tự nhiên. Rõ rồi, thích người ta rồi chứ gì nữa!

Tự nhiên cô cũng thấy tò mò. Nhỏ Khánh này mà thích ai thì bốn phận của cô là phải nhìn để nhận xét, không thì không yên được với nó.

Minh Khánh hỏi nhỏ:

– Mi thấy thế nào?

Thùy Dương nói bừa:

– Đó là một người cao ráo.

– Mi thấy anh ấy có đẹp trai không?

Thùy Dương ngắc ngứ gật đầu bừa:

– Không đến nỗi xấu xí.

Minh Khánh cười hớn ha hớn hờ. Cô nàng kể một cách say sưa cái lần gặp cách đây một năm, khiến Thùy Dương nghe mà ngạc nhiên. Thỉnh thoảng, cô nàng có nhắc nhưng đâu có say sưa như thế này.

Thùy Dương tranh thủ lúc Minh Khánh ngồi im, cô cúi xuống lấy hộp kẹo.

Đang gỡ lớp giấy thì Minh Khánh chợt nắm tay cô, nói nhanh:

– Sếp kia mi, quay lại nhìn phía sau ấy!

Thùy Dương nhón người lên, quay ra phía sau nhìn. Nhưng cô chẳng thấy ai vì có lẽ người đó đã quay xuống đường. Với lại, người ta đứng lao xao nên

khó mà nhìn được một người.

Minh Khánh hỏi với vẻ háo hức:

– Mi thấy thế nào?

Thùy Dương không trả lời. Quên mất ý định khai hộp bánh, cô hỏi nghiêm chỉnh:

– Mi phải nói thật, trong hai người đó mi thích ai?

Minh Khánh hỏi yếu ớt:

– Thích ai là sao kia? Ta có thích gì đâu?

– Nhìn mặt là biết mi có tình cảm với hai người đó. Lạ thật, chẳng lẽ thích một lúc hai người, mà điên thật rồi.

Minh Khánh ngồi nhích vào Thùy Dương, nói nhỏ rí:

– Đừng nói với chị Trúc nha mi, chị ấy mắng chết luôn.

– Có nghĩa là thích hai người?

Minh Khánh bối rối gật đầu:

– Lúc đó ta thích sếp trước, vừa gặp là thích ngay. Nhưng sếp không để ý ta, mà anh ấy thì ngồi gần, nói chuyện trong cả suốt chuyến đi, nên tạ..

Thùy Dương mở to mắt nhìn Minh Khánh, rồi thì thào:

– Lạ chúa! Điên thật rồi!

– Ta cũng không biết làm sao nữa, thật khổ chết được.

– Lãng mạn đến độ lãng nhách, không chấp nhận được.

Minh Khánh vội đặt ngón tay lên miệng Thùy Dương:

– Trời ơi! Đừng có nói lớn!

Thùy Dương đẩy tay cô nàng ra:

– Tối nay rảnh sẽ nói tiếp, bây giờ không nói gì nữa.

Cô nghiêng đầu nói vào tai Minh Khánh:

– Nhưng ta hứa sẽ nhìn hai người đó, và sẽ cố vấn cho mi chọn 1 người mà thích. Được không đây?

– Được quá đi chứ.

Thùy Dương không nói nữa. Cô loay hoay lo khui hộp bánh. Hai nàng vừa nhâm nhi bánh, vừa nói chuyện rù rì, đúng hơn là Minh Khánh thì thảo kể về cuộc gặp ấn tượng với hai người mà cô nàng phải lòng.

Trong xe, tiếng ồn chợt lắng xuống khi anh chàng hướng dẫn bắt đầu nói chuyện. Thùy Dương và Minh Khánh cũng im lặng theo dõi.

Sau khi hát vài bài, anh ta lại đề nghị chơi trò chơi. Trong xe chia hai đội xong, anh ta bắt đầu ra đề tài:

– Bây giờ hai đội chúng ta sẽ nói tên một bộ phận trên cơ thể con người, đội nào thắng sẽ nhận quà của công ty. Đội A bắt đầu.

Không khí bắt đầu sôi động hẳn lên. Minh Khánh hăng lắm, cô nàng ngóng người lên phía trước, la lớn:

– Mắt.

Đội bên kia lập tức đáp lại:

– Mũi.

Thế là kể một lô ra, đầu mình tay chân đến nội tạng đều có đủ. Hai bên không bên nào chịu để thua. Thế là suốt nửa giờ, cả hai đội tìm cho hết tên ra kể. Cuối cùng không còn gì để kể. Anh chàng hướng dẫn quyết định:

– Đội A không kể được, vậy là đội A chịu thua phải không các bạn?

Đúng lúc anh ta định tuyên bố đội B thắng cuộc, thì Thùy Dương buột miệng kêu lên:

– Sữa.

Trong xe cười ầm lên. Minh Khánh ngó Thùy Dương thán phục:

– Công nhận mi nghĩ ra hay thật, cứu một bàn thua trông thấy.

Thùy Dương bậm môi làm thinh. Bây giờ nói xong mới thấy xấu hổ. Lúc nãy quỳnh quá nói bừa, lạy trời cho đừng ai biết mình là tác giả của từ kinh dị đó.

Hương dẫn viên mỉm miệng cố nín cười, rồi nói hài hước:

– Đội A có sữa. Đội B có gì các anh chị?

– Móng tay.

– Đội B trả lời được, vậy đội A chịu thua không ạ?

Thùy Dương nói nhỏ vào tai Minh Khánh một câu, cô nàng hét to lên:

– Bình đừng sữa!

Mọi người lại cười rần lên. Đến mức này thì đội B chịu thua. Hương dẫn viên tuyên bố:

– Đội A đã thắng, xin mời đội A lên nhận quà.

Thấy ai cũng ngồi im, anh chàng bèn đưa mắt nhìn Thùy Dương, cười tủm tỉm:

– Xin mời tác giả phụ trách bộ phận sữa lên nhận quà.

Mọi người trong xe lại cười ồn ào lên. Phía sau, mấy anh chàng nhắc lại:

– Đề nghị tác giả lên nhận quà đi!

Minh Khánh hích tay Thùy Dương:

– Lên đi mi!

– Thôi, ta không dám. Mi lên đi!

Hình như chị Trúc nói gì đó, nên một thanh niên lên tiếng:

– Đề nghị bạn Thùy Dương lên nhận quà.

– Lên đi bạn Thùy Dương.

– Lên cho mọi người biết mặt đi Thùy Dương.

Thùy Dương nghiêng qua Minh Khánh:

– Lên giùm ta đi mi, để người ta chờ kỳ lắm.

Minh Khánh lắc đầu nguầy nguậy:

– Gọi tên mi thì mi lên đi.

Hai cô nàng đùn qua đẩy lại, anh chàng hương dẫn nhìn Thùy Dương, khiến cô không thể từ chối được. Cô đứng lên, bước ra khỏi chỗ, mặt đỏ như vì

ngượng

Anh chàng hướng dẫn lên tiếng:

– Bạn Thùy Dương xinh đẹp của chúng ta đã cứu một bàn thua trông thấy, đây là quà tặng cho người có câu nói hay nhất. Bạn có muốn phát biểu gì không ạ?

Thùy Dương lắc đầu:

– Dạ không.

Phía sau có ai đó lên tiếng:

– Đề nghị bạn Thùy Dương phát biểu ý kiến về câu nói hay nhất của bạn.

Thùy Dương khỏ sở cầm micro, cô không biết rằng cử chỉ của mình gây ấn tượng rất tốt cho mọi người, nên ai cũng muốn chọc cho cô nói.

Thấy Thùy Dương cứ cười, anh chàng hướng dẫn bèn gợi ý.

– Bạn có thể giới thiệu một chút về mình chẳng hạn.

– Dạ em chẳng có gì đặc biệt để giới thiệu. Thú thật, em rất xấu hổ vì đã cứu một bàn thua, lúc này quỳnh quá nên em nói đại thôi.

– Nhưng dù sao bạn cũng đã có một sản phẩm rất là đặc biệt, bạn không có gì phải xấu hổ.

Phía dưới có ai đó nói lớn:

– Đề nghị người nhận quà hát một bài đi.

Thùy Dương nhìn xuống phía dưới xem ai đã nói, nhưng cô không thấy khuôn mặt nào đặc biệt vì ai cũng nhìn cô cười. Cô định từ chối thì anh chàng hướng dẫn chặn lại:

– Có phải bạn định từ chối không? Bạn đừng nên phụ lòng mọi người. Bạn sẽ hát bài gì ạ?

Thùy Dương tỉnh quái nhìn anh chàng:

– Vâng, em xin nhường anh hát một bài mà em nghĩ là anh rất thích, đó là bài " Khi xưa ta bé"

Nói xong cô ấn micro vào tay anh ta, rồi lui đi. Giữa tiếng cười rầm rộ của mọi người:

– Trời ơi! Ăn gian dễ sợ.

– Cho nợ đó ghen, tối nay phải trả đó.

Thùy Dương làm như không nghe, cô vội vã về chỗ mình. Cô chợt vấp dây điện, ngã vào một người ngồi ở băng ghế gần đó. Anh ta đỡ cô lại và một giọng nói trầm ấm rất quen vang lên bên tai cô:

– Chào em!

Thùy Dương ngẩng đầu lên nhìn, rồi hai mắt cô mở lớn đầy vẻ sững sờ:

– Anh Trường.

Trường không có vẻ gì ngạc nhiên như cô, anh cười điềm đạm:

– Em về chỗ đi, lát nữa sẽ gặp nhau. Đi cẩn thận, coi chừng té!

Và anh đỡ cho Thùy Dương đứng lên. Cô vội nhìn xung quanh, rồi bước về chỗ của mình. Thật là bàng hoàng cả người, đến độ không để ý nghe nổi anh chàng hướng dẫn hát bài mình yêu cầu.

Minh Khánh chợt hích tay Thùy Dương:

– Lúc nãy mi té vào người sếp đó. Sếp nói gì với mi vậy?

– Chẳng nói gì cả, chỉ bảo đi cẩn thận.

Cô chợt quay qua, nhìn đăm đăm Minh Khánh, đến nỗi cô nàng ngơ ngác:

– Mặt ta bị dính lọ à?

– Không! Này, có phải sếp là người mà mi hay nói không? Có phải mi thích sếp không?

Minh Khánh ngượng nghịu:

– Đừng có nói lớn chứ mi, tối nay nói.

– Này, bỏ ý định đó đi, anh ấy có người yêu rồi.

– Sao mi biết?

– Đừng hỏi, chỉ biết là ta biết, thế thôi.

- Phải nói chứ, nói năng nửa vời kiêu đó, tò mò chết được.
- Không nói nhiều nữa, chỉ biết là nên thích người kia thôi.

Minh Khánh thở hắt một cái, làu bàu:

- Khó chịu như con gấu.

Thùy Dương khẽ nhăn mặt:

- Ta nói vậy vì lo cho mi đó, hiểu không?

Sợ Minh Khánh lại hỏi lời thôi, cô nói tiếp:

- Khép mồm lại, không hỏi nữa!

Minh Khánh làm thính, nhưng rất ảm ức. Cô nàng tức đến nỗi không thèm ăn bánh. Cô đã đợi cả năm để gặp Trường, thế mà Thùy Dương cản ngang ngược, thật không thể nào chịu nổi.

Thùy Dương cũng không còn tâm trí để quan tâm đến Minh Khánh. Gặp lại Trường, cô mừng vô cùng, và xúc động hơn cô tưởng. Giống như gặp lại người thân yêu của mình, trong khi cuộc đời mình là chuỗi ngày cô đơn.

Buổi chiều, Thùy Dương cũng không tắm, cô ngồi một mình dưới bóng mát của dù che, đưa mắt nhìn xuống bãi cát, cố ý tìm xem Trường ở đâu trong nhóm người đó.

Thùy Dương định đứng dậy thì thấy Trường đi tới, anh ngồi xuống bên cô, mỉm cười thân mật:

- Sao em không tắm?
- Em cố ý tìm anh, từ sáng giờ em không biết phải hỏi ai.

Trường im lặng một lát, rồi quay lại nhìn Thùy Dương:

- Em có vẻ vui hơn trước kia, em có khoẻ không?
- Hình như em thấy mình vui hơn lúc trước.

Trường gật đầu:

- Tôi cũng thấy vậy. Lúc lên xe nghe tiếng em cười tôi mới nhận ra em.
- Anh Trường có gì thay đổi không?

– Vẫn vậy.

Tự nhiên cả hai im lặng, Thùy Dương cảm thấy không muốn nói chuyện xã giao như người lạ. Giữa cô và Trường không thể xã giao như thế này được. Nhưng cô không biết bắt đầu từ chuyện gì.

Cô khẽ quay lại nhìn Trường. Nhưng cặp kính trên mắt anh che khuất đi những gì cô muốn khám phá từ đôi mắt. Khi không cười, anh có vẻ bí ẩn quá, Thùy Dương không biết trong thời gian qua, anh có gì thay đổi khi nghĩ về cô, thế nên cô dè dặt.

Trường chợt lên tiếng:

– Sao lúc về nhà, em không nói với tôi hả Thùy Dương? Cũng không nhắn gì cả, biến mất như vậy không hay chút nào, tôi cứ tự hỏi tại sao em cư xử với tôi như vậy.

Thùy Dương ngớ ngàng ngồi im. Cô không ngờ Trường phật lòng vì chuyện đó. Nhưng dù sao cô cũng không thể nói lý do.

Cô hỏi dè dặt:

– Lúc này HY có khỏe không anh? Anh và cô ấy có gì thay đổi không?

– Không, tất cả vẫn vậy.

– Vẫn vậy à.

Trường quay lại nhìn cô:

– Có gì làm em ngạc nhiên vậy?

– Vì em cứ nghĩ anh sẽ thân thiết với HY hơn.

– Chuyện đó là tất nhiên vậy?

– Vì em cứ nghĩ anh sẽ thân thiết với HY hơn.

– Chuyện đó là tất nhiên. Còn em, bây giờ làm gì?

– Em trở lại nhạc viện. Phải tụt lại sau bạn bè một năm, nhưng có ngay bạn mới nên không thấy buồn.

– Em quen với ai trong công ty tôi vậy?

– Chị Trúc là chị của bạn em. Lúc đi theo nó, em không biết đây là công ty của anh.

– Lúc em về nhà, tôi có tới tìm, nhưng dì em bảo không biết chỗ ở mới của em. Lẽ ra em phải cho dì Kiều và tôi biết về em chứ, sao biến mất một cách im lặng như vậy?

– Em xin lỗi.

– Tôi thì không sao, nhưng dì Kiều lo cho em lắm.

Thùy Dương hơi nao núng:

– Em không ngờ anh và dì Kiều quan tâm tới em như vậy, cho em xin lỗi.

Thật ra nhiều lúc em cũng muốn trở lại thăm, nhưng rồi em nghĩ, cứ như vậy hay hơn.

Cô im lặng một chút, rồi nói thành thật:

– Em hay đi ngang nhà anh lắm. Nhiều lúc em rất nhớ anh, nhưng rồi em nghĩ...

Trường nói tiếp:

– Em nghĩ im lặng hay hơn chứ gì. Với những người đã từng thương em mà lại cư xử như vậy, em vô tâm lắm.

– Em xin lỗi.

– Dù sao thì em cũng nên trở lại thăm dì Kiều đi.

– Vâng, em sẽ trở lại.

Trường nói qua chuyện khác:

– Anh ta không còn làm gì em được nữa, sao em không ở nhà mà phải bỏ ra ngoài ở? Có chuyện gì khác nữa sao?

– Vâng, cũng vẫn tiếp tục có.

– Khoan! Bây giờ em ở đâu?

– Em ở ký túc xá với nhỏ bạn, vui lắm.

Trường nhướng mắt nhìn cô:

- Em có thể ở đó được à?
- Tuy hơi vất vả, nhưng bù lại là có nhiều bạn bè vui lắm.
- Không còn chỗ nào tốt hơn sao? Lạ thật! Ba em bằng lòng để em sống như vậy à?

Thùy Dương lặng thinh như cân nhắc, rồi nói thật:

- Em xin ba là đừng quan tâm đến em. Em muốn hoàn toàn tự do. Em đã bị săn đuổi nên rất quý tự do, có lẽ ba hiểu nên bằng lòng.

Trường lại nhìn cô, cái nhìn như thấy lạ lùng. Nhưng rồi anh gật đầu:

- Tôi hiểu! Vậy là bây giờ em hoàn toàn bằng lòng phải không?

Thùy Dương nói khẽ:

- Không hẳn là vậy, em rất nhớ anh và dì Kiều.

Trường cười nhỏ một tiếng:

- Nhớ mà cư xử như vậy, thật không hiểu nổi em. Em không muốn nói lý do thì thôi, tôi không ép.

Anh hỏi với vẻ quan tâm:

- Em định sống ở ngoài đến chừng nào?
- Em không biết nữa, nhưng em nghĩ đến lúc nào đó em sẽ có chồng, và theo chồng, không trở về nhà nữa.
- Vậy bây giờ đã có ai chưa?

Thùy Dương lắc đầu:

- Hiện giờ thì chưa có, nhưng em nghĩ trước sau gì thì cũng đến chuyện đó.

Trường cười thành tiếng:

- Mãi đến giờ mà em vẫn chưa có người yêu, con trai để yên cho em thì thật lạ.

Thùy Dương cũng bật cười:

- Đúng là em không bị bỏ quên, nhưng em không tìm được tính cách hợp với mình. Em nghĩ cũng không cần phải vội.

– Tại sao em không chịu ở nhà?

Thùy Dương chột rùng mình:

– Em đã thấy anh ta, thật kinh khủng khi phải sống cùng nhà với một người như vậy. Thấy anh ta là em như thấy lại chuyện cũ, em chịu không nổi.

Trường trầm ngâm:

– Ba em phải chịu cảnh sống với người lạ, còn con gái mình thì ra ngoài, không dễ dàng gì đâu. Rất vô lý!

– Nhưng ba còn có dì, mà nếu không có anh ta, em cũng không thích ở cùng nhà với dì. Em có cảm tưởng nhà đó không phải là nhà của mình.

– Nhưng con gái sống lang thang ở ngoài không tốt đâu.

– Em chẳng thấy gì là bất tiện, chỉ thấy như vậy vui hơn thôi.

– Em buồn lắm. Thật ra không dễ ai không chế được em, kể cả ba em.

– Nếu là anh, anh cũng làm vậy thôi.

Trường chột cười:

– Nhìn người mảnh mai thế nhưng lại vô cùng buồn, em khác với Kiều Oanh ở điểm đó.

Thùy Dương nheo nheo mắt, tư lự:

– Anh đã thấy... bình tĩnh lại chưa?

Trường trở lại vẻ trầm lặng:

– Tôi không còn thấy mình sụp đổ, nhưng mỗi lần nhớ lại thì không thể không đau khổ. Tôi nghĩ sẽ lâu lắm.

– Em cũng vậy. Thật lạ, không hiểu sao em có cảm giác mất một người thân chứ không chỉ là bạn bè, nên em bị đau khổ.

Cô nói thành thật:

– Hình như em thấy anh là người thân vì anh là của chị Oanh.

– Em thấy vậy thật à?

– Vâng.

– Vậy mà trong hai năm qua, chưa khi nào em trở lại tìm tôi, dù đã từng đi ngang qua nhà tôi, thật khó lý giải.

Thùy Dương không trả lời anh. Cô chống cằm nhìn ra biển, im lặng một cách dễ chịu. Chợt cô khám phá ra một điều. Trường không còn gọi cô là cô bé như ngày nào. Sao vậy?

Cô quay lại nhìn Trường, cùng lúc anh cũng định nói. Cô phì cười khoát tay:

– Anh Trường nói trước đi.

– Em nói trước đi, chuyện gì vậy?

– Em nhận ra là anh không còn gọi em là cô bé nữa.

Trường nheo mắt:

– Vậy sao! Có lẽ vì bây giờ Thùy Dương lớn rồi, em không còn nhỏ nhoi như trước nữa. Tôi không thể nhìn em như một cô bé con được nữa.

Thùy Dương đưa tay ra phía sau giữ cho tóc đừng bay, cô nói một cách hãnh diện.

– Bây giờ em trưởng thành rồi phải không?

Trường im lặng gật đầu như xác nhận, rồi nói thêm:

– Và rất vui vẻ. Lúc ở trên xe nghe tiếng cười của em, tôi không tin đó là Thùy Dương mà tôi biết trước kia, nhưng dù sao thay đổi cũng hay hơn.

– Có nghĩa là anh không thích một người suốt ngày cứ ủ dột như con mèo đói?

– Tất nhiên rồi, ai cũng vậy cả.

Thùy Dương tỉnh nghịch:

– Vậy sao anh cứ dàu dàu hoài vậy? Chẳng khi nào thấy anh vui vẻ cả.

Trường nheo mắt:

– Vậy à! Mặt mũi tôi khó coi lắm sao?

– Không! Anh Trường rất đẹp trai, nhưng chẳng khi nào thấy cười đùa.

– Cảm ơn về ý thứ nhất. Nhưng ý thứ hai thì tôi sẽ nghiên cứu lại.

Minh Khánh chọt từ dưới biển chạy lên. Cô nàng quay chào Trường một cách bẽn lẽn, rồi quay qua Thùy Dương:

– Anh Trường quen với Thùy Dương à?

– Ảnh là anh bà con của ta.

Vừa nói, Thùy Dương vừa kéo Minh Khánh ngồi xuống bên cạnh. Cô nàng nghiêng đầu qua nhìn Trường:

– Anh Trường không tắm hả?

Trường lắc đầu:

– KHông, anh lười lắm.

– Không tắm biển mà anh tổ chức đi biển.

– Anh tổ chức theo yêu cầu của người khác, chứ không phải cho anh.

Thùy Dương nhìn mặt Minh Khánh, rồi thở dài một mình. Gương mặt cô nàng háo hức không dấu được ai, đôi mắt lấp lánh tình cảm say mê và trẻ con, cứ như nó đang ở trước mặt thần tượng của mình. Thế này thì giấu được ai.

Trường nói chuyện với Minh Khánh một chút rồi đứng lên trở vào khách sạn. Có vẻ như anh chưa hề biết mình đã gây cho cô nàng cảm xúc thế nào. Cử chỉ anh thân mật nhưng rất bình thản. Không biết Minh Khánh có nhận ra không?

Trường đi rồi, Minh Khánh vẫn nhìn theo một cách náo nức. Thùy Dương bèn kéo tay cô nàng:

– Có xuống tắm nữa không?

Minh Khánh lắc đầu:

– Thôi, lên thay đồ, sau đó nói chuyện.

Thùy Dương biết cô nàng muốn nhắc lại chuyện lúc sáng, nên cũng chiều ý. Cả hai trở về khách sạn. Lúc đi ngang qua căn phòng đầu dãy, Minh Khánh nắm tay Thùy Dương nói nhỏ:

– Phòng của sếp đây nè.

Thùy Dương ngó cô nàng, kinh ngạc:

– Sao mi biết?

– Ta để ý.

Tự nhiên Thùy Dương bật cười, khiến Minh Khánh ngượng ngịu:

– Hừ cười gì?

Thùy Dương không trả lời. Cô mở cửa vào phòng, quăng đôi giày vào góc và đến cửa sổ kéo màn nhìn xuống vườn. Trong phòng tắm, tiếng hát véo von của Minh Khánh vọng ra, Thùy Dương lắng nghe, rồi cười một mình. Không biết khi mình thích ai đó, mình có bồn chồn hưng phấn vậy không? Từ sáng giờ cô cũng có tâm trạng vui lâng lâng khi gặp lại Trường, nhưng không đến nỗi muốn hát hay bồn chồn như Minh Khánh. Hình như niềm vui của cô sâu lắng hơn nhiều.

Minh Khánh đi ra. Cô nàng phóng mình xuống giường, tay ôm chiếc gối vào lòng, vẻ mặt vừa hồi hộp, vừa vui vẻ:

– Mi nói anh ấy là bà con, sao lại không biết công ty của anh ấy? Vậy là sao?

Thùy Dương quay lại, ngồi xuống ghế:

– Lúc này ta giới thiệu vậy thôi, chứ thật ra không phải.

Rồi cô kể chuyện gặp Trường lần đầu như thế nào. Minh Khánh im lặng nghe, đôi mắt mở lớn:

– Ảnh tốt vậy sao?

– Ừ, một người rất nhân hậu.

– Nhưng người yêu ảnh chết rồi mà, sao mi cảm ta thích chứ?

Thùy Dương im lặng một cách tư lự. Mãi thật lâu, cô mới nói một cách kém vui.

– Chị ấy không còn, nhưng còn người khác. Lúc còn sống, chị ấy muốn sau

này anh Trường sẽ cưới cô em họ của chị ấy.

– Có chuyện đó nữa hả, lạ vậy?

Thùy Dương cười buồn:

– Lúc đó ta bỏ đi là vì vậy, cô ta rất ghét ta. Cô ta chướng mắt khi thấy anh Trường quan tâm đến ta.

Minh Khánh kêu lên:

– Vậy là cô ta cũng thích anh Trường?

– Ừ, rất yêu.

Minh Khánh bướng bỉnh:

– Vấn đề là anh Trường có yêu lại cô ta không?

Thùy Dương lắc đầu:

– yêu hay không ta không biết, nhưng mi đừng có thích ảnh nữa, mai một sẽ thất vọng đó, ta nói thật.

Thấy Minh Khánh xụ mặt như đưa đám, cô nói thêm:

– Mi thích người kia sao không thích hẳn luôn, tự nhiên lại chuyển qua anh Trường. Mi trẻ con lắm và bồng bột lắm:

Minh Khánh lắc đầu:

– Thật ra, tại người đó tấn công nên ta thích, chứ tự ta thì đâu có tình cảm.

Mà cũng không phải là thích kiểu lãng mạn đâu.

– Chứ là kiểu gì?

– Ta không biết.

Thùy Dương nghiêm mặt:

– Tình cảm của mình mà cũng không biết, mi như vậy là không được đâu.

Vậy trong hai người, mi thích ai hơn?

Minh Khánh thật thà:

– Không hiểu sao mới thấy anh Trường lần đầu là ta thích liền. Suốt cả năm nay ta chẳng có cách nào gặp, vào công ty tìm chị Trúc hoài thì bị la, mà

cũng đâu có gặp được anh ấy, chỉ có dịp này thôi.

Cô nhìn Thùy Dương một cách cầu khẩn:

– Mi nói với anh giùm ta đi

– Nói gì?

– Thì nói tình cảm của ta.

Thùy Dương tròn mắt:

– Điên, thật là con nít.

– Không nói thì ta không có cách nào hết. Cứ để anh biết đi, rồi anh sẽ để ý lại ta, ta nghĩ vậy đó.

Thùy Dương ngồi im, không biết phải nói thế nào. Sự trẻ con của Minh Khánh làm cô kinh ngạc. Chơi với nhau cô biết cô nàng có tính lau chầu, nhưng tình cảm mà lau nhau thế này thì không cách gì chấp nhận được.

Chợt có tiếng chuông gọi, rồi tiếng chị Trúc gọi vọng vào:

– Đến giờ ăn rồi nghe hai đứa, xuống nhanh lên.

Thùy Dương dạ một tiếng, rồi bước qua bàn phấn chải lại mái tóc rồi tung vì gió biển. Minh Khánh cũng đến đứng bên cạnh cô, chăm chú kẻ đôi mắt và vẽ thật kỹ đường cong của môi. Thùy Dương khoanh tay đứng nhìn. Cô cảm thấy tội nghiệp hơn là buồn cười. Trường chẳng bao giờ cảm được mẫu người như Minh Khánh. Nhưng anh có biết anh làm người khác xôn xao vì mình không?

Thùy Dương và Minh Khánh đi qua nhà hàng. Cô đưa mắt cố ý tìm Trường, nhưng chẳng thấy anh đâu. Hình như Trường hơi cách biệt với nhân viên của mình. Từ sáng giờ cô chẳng thấy anh đi chung với ai cả. Có lẽ giờ này anh vẫn ở một mình trong phòng. Sống khép kín như vậy buồn lắm.

Buổi tối khi cả đoàn quay quần bên lửa trại, Trường đưa Thùy Dương đi dọc bờ cát. Cả hai im lặng nhiều hơn nói chuyện. Thỉnh thoảng, Thùy Dương lại lên tiếng nhưng là những mẫu chuyện lan man. Và Trường chỉ yên lặng

nghe cô nói hơn là tham gia.

Cả hai đi càng lúc càng xa đoàn. Dọc bờ biển càng xa càng vắng người. Biển đêm không ồn ào, chỉ có tiếng sóng và tiếng gió. Trường chỉ về phía cụm đá chơ vơ ngoài mặt nước:

– Em dám ra đó không?

– Dám, nhưng em không biết nước có lớn nữa không?

– Không sao đâu! Nếu có đi nữa thì cũng không quá ngực, em biết lội mà.

– Nhưng ai lại lội lúc này bao giờ.

TRường chỉ cười chứ không trả lời. Anh bước lên từng phiến đá và quay lại vịn cho Thùy Dương đi lên. Cả hai chọn một vị trí khá rộng. Bỏ sau lưng mọi sinh hoạt bên bờ biển, chỉ thấy trước mắt là mênh mông nước.

Thùy Dương nhìn những chiếc thuyền câu xa xa. Một ý nghĩ thoáng qua, cô nói khẽ:

– Có khi nào sóng nổi lên thật lớn và cuốn tất cả ra thật xa không nhỉ? Lúc đó mình sẽ thế nào đây anh Trường?

Giọng TRường nửa đùa nửa thật:

– Sẽ chết.

Thùy Dương cũng nửa đùa nửa thật:

– Thế anh có sợ chết không?

– Thỉnh thoảng.

– Đó là lúc nào?

– Lúc thấy yêu cuộc sống.

– Vậy anh thường có tâm trạng chán sống lắm à?

– Thỉnh thoảng.

– Vậy đó là lúc nào?

Trường cười cười:

– Lúc Thùy Dương bỏ đi mà không thèm chào tôi một tiếng.

– Hừ! Em nói thật mà anh lại đùa.

– Tôi đang nói thật đó thôi.

Thùy Dương hỏi nghiêm chỉnh:

– Thế lúc em đi anh buồn thật à? Có thật không?

Trường gật đầu:

– Thật! Vì lúc đó em chưa hoàn toàn bình thường, tôi lo cho em.

– Chỉ có vậy thôi sao?

– Còn nữa, khi gặp em tôi có cảm giác Kiều Oanh còn phảng phất đâu đó quanh em. Không có em rồi tôi cũng không thấy Kiều Oanh đâu nữa, điều đó làm tôi thấy đau khổ hơn.

Thùy Dương lặng lẽ ngược lên nhìn Trường. Không ngờ cô và Kiều Oanh có duyên nợ nhiều như vậy.

Cô hỏi khẽ:

– Anh thấy em giống chị Oanh lắm à?

– Hai cô có những nét chung rất giống nhau, đến nỗi có lúc tôi nghĩ đó là chị em thật sự.

– Trước kia dì Kiều cũng bảo nhìn em đi ấy có cảm giác nhìn thấy chị Oanh.

– Dì Kiều cũng thấy vậy à?

– Vâng.

Trường chợt quay lại nhìn cô:

– Em có thấy mệt không? Hay là về nghỉ nhé.

Thùy Dương khoát tay:

– Giờ này còn sớm mà, ở ký túc xá tụi em thức đến mười hai giờ.

– Sao em thức khuya như vậy?

– Em cũng không biết, thường là giỡn với nhau, hoặc làm việc tản mẩn, hoặc đọc sách, nói chung là thức khuya.

– Từ đây về sau đừng nên như vậy, em phải biết giữ sức chứ.

Thùy Dương bật cười:

– Thức khuya một chút đâu có sao.

– Nhưng em phải biết điều độ, em không biết giữ mình gì cả.

Thùy Dương hơi ngạc nhiên. Không hiểu sao Trường quá quan tâm tới sức khoẻ của cô. Chẳng lẽ nhìn cô ẻo lả lắm sao?

Trường chợt lên tiếng:

– Lúc này em còn hay đàn không?

Thùy Dương lắc đầu:

– Phòng chật quá, không có chỗ nên em không mang đàn theo, chủ yếu là em tập ở trường.

– Tôi thật ngạc nhiên, làm sao một người như em lại sống nổi cuộc sống kham khổ đến vậy.

– Không có gì là khổ cả, ở đó em vui lắm.

Trường không nói gì nữa. Thùy Dương cũng im lặng nhìn mặt nước. Trăng đã khuất trong đám mây từ lúc nào. Mặt biển trở nên bí hiểm hơn. Xa xa chỉ còn thấy nhấp nháy những ngọn đèn nhấp nháy của đoàn thuyền câu. Cô nhìn ra xung quanh.

Trong phút lẳng lặng đó, cô chợt phát hiện còn có một cặp tình nhân phía bên kia phiến đá. Họ không xa lắm, nhưng nói chuyện thì không nghe được.

Vì không có gì ngăn nên Thùy Dương dậm ra tò mò nhìn cặp tình nhân. Họ đang hôn nhau đầy lãng mạn. Thùy Dương bặm môi, cố nhìn đi nơi khác.

Nhưng rồi không thể cưỡng lại tò mò, cô lại liếc nhìn họ. Như chợt phát hiện một điều lạ lùng bí ẩn mà mình chỉ nhìn thấy trên phim ảnh.

Trường chợt lên tiếng:

– Em lạnh không?

Vừa nói, anh vừa nhìn qua Thùy Dương. Bắt gặp cái nhìn lẳng lẽ của cô, anh cũng đưa mắt nhìn theo, rồi quay mặt chỗ khác, như sợ Thùy Dương ngượng

vì bị anh phát hiện. Tự nhiên anh cười một mình. Có lẽ cô chưa bao giờ trải qua điều đó. Đôi mắt mở to của cô có gì đó vừa lạ lùng vừa xấu hổ... nhưng chẳng lẽ cứ để cô nhìn hoài.

Trường định lên tiếng nói một câu gì đó, thì Thùy Dương chợt quay lại.

Thấy cái nhìn của anh, cô ngượng ngịu ngó chỗ khác:

– Ở đây vắng quá.

Trường hỏi một cách tế nhị, như không nhận ra vẻ ngượng ngùng của cô:

– Em lạnh không ? Nếu lạnh thì vô trong kia.

– Cũng hơi lạnh.

– Vậy thì về.

Vừa nói, anh vừa đứng dậy, đưa tay cho Thùy Dương vịn:

– Bước xuống từ từ thôi, đá trơn lắm đó.

Thùy Dương tháo giày, nhẹ nhàng nhảy xuống phiến đá thấp hơn. Cô và anh vào bờ mà không hề bị ướt. Phía xa xa, ánh lửa trại đã tàn, chỉ thấy than đỏ như đốm lửa nhỏ.

Hình như mọi người đã về khách sạn. Bãi biển vắng tênh. Trời âm u và gió thổi lồng lộng. Thùy Dương có cảm giác như cả khu du lịch chỉ còn mình cô và Trường là còn thức. Vắng đến lạnh người.

Thùy Dương nói nhỏ:

– Khuya quá rồi!

Trường không nói gì. Anh cứ im lặng suốt từ lúc quay về. Vẻ im lặng đó làm anh trở nên kín đáo và xa cách, nó làm Thùy Dương thấy hơi sợ.

Cô lặng lẽ đi bên Trường, đầu óc cứ lan man nhớ hình ảnh lãng mạn lúc nãy.

Trong mắt cô bây giờ, Trường không phải là người anh. Và cô không thể ngăn mình mơ mộng về những cảm xúc của tuổi thanh xuân. Ước gì cô cũng nhận những cử chỉ giống như cô gái kia, những cử chỉ từ Trường đem đến.

Trường chợt giữ tay Thùy Dương lại. Cử chỉ đột ngột đó làm cô hồi hộp đến

nghet thở. Nhưng cô không hề có ý định phản đối, chỉ có thể chờ đợi. Và rồi điều mơ mộng đó đã tới, cũng giống như cô gái ngoài kia. Áp mặt vào ngực Trường, cô nghe được tim anh đập rất mạnh. Và rồi cái hôn kéo dài đầy lãng mạn. Cuối cùng anh ngửa mặt cô lên, nhìn như dò hỏi. Thùy Dương cup mắt nhìn xuống. Xấu hổ đến nỗi không dám nhìn vào mặt Trường. Nhưng anh lại kéo mặt cô lên:

– Anh có áp đặt em quá không?

Giọng Thùy Dương nhẹ như gió thoảng:

– Không có.

– Anh có vội vã quá không?

– Em không biết.

Cô bạo dạn ngược lên nhìn Trường:

– Tại sao anh làm như vậy?

– Anh cũng đang tự hỏi anh. Thật tình anh không hiểu được anh bây giờ, nhưng đó là thật.

Thùy Dương thu hết can đảm hỏi:

– Anh có yêu em không?

Trường không trả lời. Anh chỉ cúi xuống, môi không rời môi cô. Bóng tối làm Thùy Dương dạn dĩ hơn, cô nhón chân lên, tay choàng qua cổ anh. Cô không biết hôn như thế nào, nhưng thiệt tình và tràn đầy nồng nàn. Hình như cả Trường cũng không còn tự chủ nổi mình.

Rồi Trường buông cô ra, giọng có vẻ gì đó hối hận:

– Anh xin lỗi, khuya rồi, giờ này lẽ ra em không nên ở đây.

– Như vậy là sao? Em không hiểu? Có phải em hư hỏng quá không?

– Em không bao giờ như vậy cả. Nhưng em có mệt không?

– Không, em cũng bình thường thức như vậy lắm.

– Đi xa cả ngày, anh lại để em thức khuya, anh bày thật.

Thùy Dương vô tư:

– Anh làm như em yếu đuối lắm vậy.

Tự nhiên Trường im lặng, thái độ trở nên khó hiểu lạ kỳ. Hình như anh đang nghĩ một chuyện gì đó mà Thùy Dương không hiểu được.

Cả hai đi lên bậc đá. Đến chỗ cần chòi, Thùy Dương chợt phát hiện ra một người đang đứng tựa vào cột. Trời tối quá nên cô không nhận ra ngay được. Nhưng cô có cảm giác cô nàng là Minh Khánh. Thế là cô đứng lại nhìn cho kỹ.

Trường cũng có vẻ ngạc nhiên vì cử chỉ của cô. Nhưng cũng đứng lại chờ, anh hỏi nhỏ:

– Em nhìn ai vậy?

Thùy Dương không trả lời, cô kêu lên:

– Khánh hả? Sao ở ngoài này một mình vậy?

Minh Khánh gằn giọng:

– Đi chơi vui không? Ta đã thấy hết rồi.

Nói xong, cô nàng dùng dùng bỏ đi. Thùy Dương chỉ biết đứng nhìn theo.

Trường hỏi một cách ngạc nhiên:

– Chuyện gì vậy Dương?

– Nó giận em rồi- Thùy Dương trả lời một cách khổ sở.

– Tại sao giận?

– Tại anh đó.

Nói xong, cô định chạy theo Minh Khánh. Nhưng Trường đã giữ cô lại:

– Anh làm gì? Em giải thích đi.

Thùy Dương buột miệng:

– Nó rất thích anh, anh hiểu không?

Trường sững sờ buông tay cô ra, vẻ mặt hoàn toàn không tin. Làm sao anh tin được một cô gái anh không hề quen biết lại có thể thích đến mức ghen

giận kiêu đó.

Trường nghiêm giọng:

– Anh không thích đùa. Sau khi đã trải qua những giây phút đó với anh, em có thể đem chuyện này ra đùa được thì anh không chấp nhận.

Thùy Dương kêu lên:

– Em không đùa.

– Không đùa mà lại nói một câu như vậy, vừa coi thường anh, vừa coi thường cả bạn em, em làm sao vậy Dương?

Thùy Dương hơi bị hụt hẫng vì cử chỉ nghiêm khắc của anh, cô nói có vẻ giận:

– Nghe cách anh nói, em thấy mình láu táu quá. Có lẽ vì lúc nãy em dễ dãi, nên anh đâm ra coi thường em.

Trường lắc tay cô một cái:

– Sao lại có thể nói năng như vậy với nhau? Em nghĩ anh là gì vậy?

Thùy Dương thở dài:

– Em cũng không ngờ tự nhiên mình lại gay gắt với nhau như vậy, cho em xin lỗi.

– Từ đây về sau, đừng bao giờ đùa như vậy nữa.

– Em không đùa. Ngay bây giờ em không nói được, nhưng thật tình em thấy căng thẳng quá. Khánh nó giận em rồi, anh không hiểu gì cả.

Trường buông tay cô ra:

– Thôi được, em lên nói chuyện với bạn em đi.

Nói xong, anh quay người bỏ đi trở ra phía bờ cát. Thùy Dương đứng tần ngần một lát, rồi lững thững đi vào khách sạn.

Chuyện xảy ra đột ngột quá, khiến cô không biết làm thế nào cho đúng.

Mình Khánh giận thì cô còn hiểu được, chứ Trường mà giận thì không cách gì lý giải nổi. Anh phản ứng khác lạ với tính cách của anh, cô biết hiểu sao

bây giờ.

Khi Thùy Dương lên phòng thì Minh Khánh đang ngồi ở ghế. Thấy Thùy Dương, cô nàng nguẩy đầu qua một bên, dùng dùng bỏ qua giường nằm, kéo gối che kín đầu. Nhìn con nít không thể tưởng.

Thùy Dương lặng lẽ thay đồ, rồi ngồi bó gối bên giường mình. Cô chưa kịp mở miệng thì Minh Khánh ngồi bật dậy:

– Mình thấy hết rồi. Nếu không thấy thì chắc còn bị gạt dài dài. Nếu hai người thích nhau thì cứ nói thật với mình, bạn bè mà quanh co như vậy sao, hay ho gì chứ.

Thùy Dương nói một cách bình tĩnh:

– Chuyện xảy ra lúc này chính mình cũng không ngờ. Mà nếu đã xảy ra trước đó thì cũng không thể gọi là gạt, vì những gì mình kể toàn là thật, bạn không được trách mình.

Minh Khánh ngồi bật dậy:

– Nói vậy hai người chỉ mới thích nhau thôi à? Trước đó không hề có à?

– Chuyện đó chính mình cũng không hiểu được mình. Nên mình không giải thích được.

Cô cau mặt nhìn Minh Khánh:

– Nhưng mình không đồng ý cách phản ứng của bạn.

– Chẳng lẽ không cho mình được tức nữa sao ?

– Bạn có thể buồn, nhưng không được giận hay trách là mình gạt gẫm, vì mình đã nói từ đầu, anh không biết bạn thích anh mà.

Minh Khánh định định nói thì cô nói thêm:

– Nếu hai người quen biết rồi, mình xen vào thì mình có lỗi. Đằng này tình cảm chỉ là phía bạn, mình biết trước là bạn sẽ thất bại nên đã nói thật lòng, bạn cứ bình tĩnh suy nghĩ cho kỹ đi.

Nói xong, cô vói tay tắt đèn, rồi nằm xuống như ngủ.

Minh Khánh ngồi bó gối ngẫm nghĩ. Thùy Dương ngủ đã lâu mà cô vẫn còn thức. Phản ứng của Thùy Dương làm cô rất ngạc nhiên. Nó rất đường hoàng chứ không có vẻ gì là lén lút, nên cô không thể nổi giận được.

Thật tình, nếu Thùy Dương năn nỉ rồi nhận lỗi, có lẽ cô sẽ thấy bị xúc phạm. Chính vì Thùy Dương vạch rõ sự vô lý của cô, nên cô đâm ra hoang mang, không biết mình giận thế có đúng không.

Thật ra thì Thùy Dương không có lỗi. Nhưng vì thất vọng và ghen giận, nên cô vẫn thấy ảm ức:

Cô nói nhảm nhăng:

– Nếu mình không thấy hai người lúc này, thì Dương có nói thật với mình không?

Thùy Dương nghe hết, nhưng không trả lời. Bây giờ giải quyết xong chuyện của Minh Khánh rồi, cô lại suy nghĩ về phản ứng của Trường lúc này.

Minh Khánh làm cô buồn chỉ chút ít. Nhưng với Trường thì nỗi buồn đó lại nhân lên gấp mấy lần. Tại sao vừa mới tỏ tình với nhau mà đã quay ra lạnh lùng kỳ cục như vậy. Nó làm cô có cảm giác Trường không thật lòng.

Chẳng lẽ một người như anh có thể đùa giỡn hay hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

Thùy Dương đang căng thẳng thì Minh Khánh nhảy qua giường cô, giọng ảm ức:

– Dương không muốn nói chuyện với mình phải không?

Thùy Dương ngóc đầu dậy:

– Để cho mình yên!

Rồi cô lại nằm xuống, rúc đầu vào gối như không muốn nói chuyện.

Thái độ của cô làm Minh Khánh vừa tức vừa hoang mang, cô dần dỗi.

– Biết vậy mình đã không rủ Dương đi chuyện này, giống như "gậy ông đập lưng ông" vậy. Nếu không có chuyện đi này thì hai người có gặp lại nhau

không? Sao lại cư xử với mình như vậy?

Thùy Dương mím môi im lặng. Bây giờ cô thấy giận chứ không thông cảm với Minh Khánh nữa.

Sự im lặng của cô chẳng khác nào coi thường Minh Khánh, nên cô dần dần bỏ qua giường mình. Cô trần trọc mãi vì tức, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Minh Khánh ngủ đến mức có tiếng chuông gọi cửa cũng không hay. Đến lúc chị Trúc gọi lớn cô mới nghe. Cô choàng ngồi dậy, định ra mở cửa, nhưng lúc đó thấy mảnh giấy trên giường Thùy Dương nên cô nhào người qua mở ra đọc. Thùy Dương viết rất vắn tắt: “Minh về trước, hẹn gặp lại ở trường”. Minh Khánh tỉnh ngủ hẳn. Cô ngồi thừ suy nghĩ. Bên ngoài tiếng chị Trúc gọi lớn hơn:

– Hai đứa dậy chưa? Xuống ăn sáng này!

Minh Khánh vội nói lớn:

– Em nghe rồi. Chị xuống trước đi!

– Xuống ngay đó, đừng lâu quá nghe!

– Dạ.

Minh Khánh vội thay đồ. Cô cố ý mở tủ xem có thật là Thùy Dương về hay chỉ dọa. Nhưng quả thật ngăn tủ trống trơn. Thùy Dương về thật rồi. Tự nhiên cô tức muốn khóc. Thà ở lại gây nhau cũng được, chứ về kiểu này cô đâm ra sợ bị giận.

Minh Khánh lững thững đi xuống nhà hàng. Cô đến ngồi cạnh chị Trúc mà mắt cứ ngó dáo dác tìm Trường. Anh đang uống và phê cùng vài người trong công ty. Cô nửa muốn tới nói chuyện nửa thấy ngại vì đông người quá. Thế là cô chỉ biết ngồi im.

Một lát mọi người đứng lên. Minh Khánh liếc nhìn bàn Trường. Thấy anh định đi, cô vội bước tới phía anh, gọi một cách rụt rè:

– Anh Trường!

Trường quay lại, hơi ngạc nhiên khi thấy cô gọi nhưng cũng cười nhả nhận:

– Chào em.

Minh Khánh thoáng lúng túng:

– Em... có thể nói chuyện với anh một lát không?

– Được chứ.

Anh đưa mắt tìm một bàn trống ngoài sân, rồi khoát tay:

– Lại đây kia đi!

Cả hai ngồi đối diện qua chiếc bàn tròn. Minh Khánh lúng túng giấu tay dưới gầm bàn. Lúc này cô rất muốn gặp riêng Trường, cô nghĩ là có nhiều chuyện để nói, nhưng bây giờ thì đâm ra chẳng biết nói gì. Thật ra giữa anh với cô đâu có chuyện gì để nói. Nhất là anh cứ im lặng như chờ, làm cho cô thấy càng lúng túng.

Trường yên lặng nhìn Minh Khánh, nụ cười rất thân ái. Như khuyến khích cô dạn dĩ lên. Nhưng thấy cô cứ ấp a ấp úng, anh tế nhị hỏi trước:

– Cô bé có chuyện gì vậy?

– Em... à, em muốn nói là Thùy Dương về rồi. Lúc em dậy thì chẳng thấy nó đâu, nên em thấy phải nói với anh.

Trường nhíu mày nhìn Khánh nhưng không nói gì. Cử chỉ đó càng làm cô thấy bối rối. Cô liếm môi như có lỗi:

– Hôm qua em với Thùy Dương nói chuyện rất... rất căng thẳng, em không ngờ là nó giận, sáng nay bỏ về luôn.

Trường có vẻ quan tâm:

– Hai cô có chuyện không vui phải không?

– Dạ đúng, nhưng ơ... cũng không đến nỗi phải giận. Trước giờ tụi em rất hay cãi nhau, nhưng chỉ một lát là bỏ qua, chẳng bao giờ nó giận dữ như vậy. Em xin lỗi anh?

Trường nhướn mắt:

- Tại sao phải xin lỗi tôi?
 - Em chọc Thùy Dương bỏ về, chắc anh buồn lắm phải không?
 - Buồn ai?
 - Ý em nói là không có Thùy Dương, anh sẽ buồn, mà lỗi là tại em.
 - Nếu hai cô giận nhau vì tôi thì chắc tôi sẽ buồn. Nhưng nếu là chuyện riêng của các cô thì tôi làm sao can thiệp được, sao lại thấy có lỗi với tôi?
- Minh Khánh lăm lét nhìn Trường. Không biết anh có đoán ra chuyện gì không. Nếu anh mà biết cô với Thùy Dương gay cấn nhau vì anh, thì sẽ xấu hổ không biết trốn vào đâu.

Cô hỏi dè dặt:

- Thùy Dương bỏ về một mình, anh có giận em không?
- Các cô xích mích với nhau, tôi lấy lý do gì để giận cô bé nhỉ? Nhưng tôi muốn biết tại sao Thùy Dương về mà không nói với tôi.
- Em cũng không biết, chắc nó ngại.
- Ngại tôi cản à?
- Không phải, không phải! Em nghĩ là...

Cô lúng túng một lát, rồi nói khẽ:

- Em biết là em vô lý. Dù sao thì tình cảm không thể giành nhau được. Với lại, anh với nó tới với nhau trước em. Thùy Dương rất thẳng thắn chứ không giấu giếm gì cả, lỗi là tại em vô lý.

Trường không hiểu Minh Khánh muốn nói gì, lại càng không hiểu được tại sao cô nàng cứ một mực bảo có lỗi. Anh không hiểu nổi cô có lỗi gì nhưng không tiện hỏi, đợi cô tự nói ra.

Nhưng Minh Khánh nhận ra nãy giờ mình lớ bịch quá, nên càng thấy lúng túng. Chẳng lẽ kể hết với anh những gì cô và Thùy Dương đã nói đêm qua. Nhưng chủ động gặp anh mà không có chuyện gì thì càng vô duyên hơn. Thế là cô cứ đưa mắt ngoà ra ngoài một cách bồn chồn.

Trường tưởng Minh Khánh có chuyện gì quan trọng nên ngồi kiên nhẫn chờ.

Nhưng chờ hoài không thấy cô nói gì, anh cười nhĩ nhặn:

– Cô bé không ra tắm sao? Không đi cùng với bạn bè à?

– Dạ, em chỉ có bạn là Thùy Dương, nhưng nó về mất rồi.

Trường ngạc nhiên:

– Vậy cô bé quen với ai trong đoàn?

– Em là em chị Trúc đó.

– À, hiểu rồi!

Anh khoát tay như muốn chấm dứt câu chuyện:

– Thôi nhé, chúc buổi sáng vui vẻ, hẹn gặp sau nhé!

Minh Khánh không còn cách nào hơn là đứng dậy. Cô hơi quẽ vì cách đuổi khéo của Trường, nhưng không thấy bị coi thường. Chính vì anh nói chuyện ngọt quá, lịch sự và ân cần quá nên cô không bị cảm giác bẽ mặt, nhưng bảo không quẽ thì không thể nào phớt lờ được.

Một Ngày Mùa Đông

Tập 2

Thùy Dương đẩy cửa vào phòng. Trong phòng vắng hoe. Im lặng. Lạ thật, chẳng lẽ đã đi hết rồi, nếu đi thì phải khoá cửa chứ.

Cô đang loay hoay tháo giày thì Diệp Hoa từ phòng tắm đi ra. Thấy Thùy Dương, cô nàng ngạc nhiên:

– Ủa, sao về sớm vậy?

– Tại không thích chơi nữa.

– Về một mình hả?

– Ừ.

– Nhỏ này điên thật! Nếu không thích thì cũng ráng chờ về chung với đoàn, có một ngày chứ có phải nhiều đâu.

Thùy Dương đặt ba lô lên giường, rồi ngó quanh phòng:

– Mấy người kia đi hết rồi hả?

– Ừ.

– Sao chủ nhật mà Hoa ở nhà, lạ thật đó.

Diệp Hoa cười tủm tỉm:

– Chưa đi chứ không phải không. Sáng nay anh Thành đi công việc, trưa mới về.

– Vậy hả!

Thùy Dương leo lên giường, cô không thay đồ mà loay hoay dọn dẹp, sau đó tắm rửa và ngủ một mạch đến chiều.

Đêm qua cô gần như thao thức suốt đêm, sáng nay mệt mỏi vô cùng. Thậm chí không nhớ nổi trên suốt đoạn đường về mình đã nghĩ gì.

Đang ngủ, Thùy Dương bỗng nghe tiếng Diệp Hoa nói léo nhéo ở đâu đó như xa xôi lắm:

– Anh tìm Thùy Dương nào ạ? Dương kinh tế hay Dương nhạc viện?

Hình như có tiếng ai đó trả lời, rồi giọng Diệp Hoa vang lên nghe rõ hơn:

– Nó đang ngủ, anh chờ cho một chút ạ. Mời anh vào. Anh ngồi chơi ạ.

Tiếp theo là tiếng kéo ghế nghe rất rõ.

“Hình như mình có khách” - Thùy Dương nghĩ một cách lơ mơ. Cô chưa tỉnh hẳn và mơ hồ đoán xem ai.

Chợt Diệp Hoa lắc nhẹ tay cô, thì thào:

– Dương có khách kìa, dậy đi!

Thùy Dương ngồi lên, dụi mắt:

– Ai vậy?

Giọng Diệp Hoa tinh nghịch:

– Một chàng đẹp trai nhất vùng, nói chuyện nghiêm nghị và rất đúng đắn. Tự nhiên Thùy Dương liên tưởng ngay đến Trường. Cô khẽ vén màn nhìn xuống rồi lập tức khép lại. Vẻ mặt bối rối khó nghĩ. Cô nhìn Diệp Hoa như trách móc:

– Sao mời người ta vô phòng chi vậy? Minh bê bối thế này...

Diệp Hoa cười một cách hoài nghi, nhưng không nói gì. Cô quay lại nói với Trường:

– Anh chờ một chút ạ.

Giọng Trường lịch sự:

– Không sao, các cô cứ tự nhiên.

Thùy Dương vội vàng thay đồ. Phía dưới Hoa nói với Trường một cách khách sáo:

– Anh ngồi chơi nhé, em xin phép ra ngoài một chút.

– Cô cứ tự nhiên.

Diệp Hoa lấy chiếc giỏ khoát lên vai, nói lớn:

– Đi nghe Dương!

– Ừ.

Thùy Dương nhảy xuống giường. Cô hơi ngượng vì vẻ bê bối của mình, nên giọng nói không tự nhiên:

– Anh chờ em chút nha.

Cô thoát vào phòng tắm, rửa mặt cho thật tỉnh. Cô kiểm tra lại mình trong gương rồi bước ra ngoài. Trường nhìn cô khá lâu:

– Anh có làm em bị phá giấc ngủ phải không?

– Không có, em cũng vừa mới thức đó.

– Hình như đêm qua em không ngủ phải không?

– Sao anh biết?

– Nhìn mặt em anh đoán.

Thùy Dương nói lảng qua chuyện khác:

– Anh về hồi nào vậy?

– Vừa mới về.

– Vậy hả!

Thùy Dương hỏi một câu hết sức vô nghĩa, mắt nhìn tránh ra phía cửa sổ. Cô hơi mất tự nhiên vì không biết có thái độ thế nào với Trường. Thân nhiên coi như không xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không nhắc tới, hay là khơi ra nói, phân tích thái độ của mỗi người? Cái nào cũng dở. Mà xem nhau như trước kia thì càng không được.

Trường nhìn vào mắt cô, hỏi thẳng:

– Tại sao sáng nay em bỏ về? Và tại sao về mà không nói với anh?

Thùy Dương nhìn tránh đi nơi khác. Thái độ thẳng thắn của Trường làm cô hơi bất ngờ. Và vì không chuẩn bị trước cho tình huống này, nên cô đâm ra bối rối.

Trường nhìn những ngón tay mân mê mép bàn của cô, nói tiếp:

– Đừng tìm cách giải thích quanh co với anh! Anh muốn em nói thật, có gì cứ nói vậy, anh không giận đâu.

Đợi hoài không thấy Thùy Dương trả lời, anh nói tiếp:

– Sáng nay nghe Minh Khánh nói em bỏ về, anh nghĩ hoài vẫn không lý giải được. Em giận bạn em hay giận anh?

Thùy Dương tìm cách trì hoãn:

– Tụi em có chút chuyện với nhau.

– Nếu giận bạn em thì trước khi về, ít nhất em nên cho anh biết. Tại sao không nói gì tới anh?

– Em...

– Có phải em hối hận vì chuyện đã xảy ra không?

Thùy Dương ngược lên:

– Còn anh, anh có thấy hối hận không?

Trường hơi bị bất ngờ vì câu hỏi đó. Hình như anh không ngờ Thùy Dương hỏi như vậy, nên chỉ im lặng.

Một lát sau, anh nói trầm ngâm:

– Anh không hối hận.

– Nhưng chính anh cũng không ngờ anh làm vậy phải không? Lúc đó cả anh và em đều bị ngoại cảnh tác động, nếu không thì đã không xảy ra như vậy.

– Vậy em nghĩ gì về chuyện đó?

– Em thấy em thiếu thận trọng quá.

– Có nghĩa là em muốn ngừng lại?

– Em đang suy nghĩ.

Trường gật đầu như hiểu:

– Có phải đêm qua em bị mất ngủ vì chuyện đó không? Nếu vậy anh thành thật xin lỗi.

– Tại sao anh xin lỗi? Anh thấy có lỗi vì đã đùa vui phải không?

Trường điềm đạm:

– Anh xin lỗi vì anh làm em không bình yên, còn những gì đã làm thì anh không hối hận.

Thùy Dương nhìn xuống bàn, cười khẽ:

– Trước đó anh và em chưa từng có tình cảm riêng tư, cho đến buổi sáng gặp lại, anh vẫn nhìn em như trước kia. Vậy rồi anh đột ngột thay đổi, anh làm em thấy

hoang mang, em cứ nghĩ như vậy suốt đêm, tự hỏi anh làm vậy nghĩa là gì.

Trường định nói thì cô đã nói tiếp:

– Anh không phải mẫu người thiếu tính kiềm chế, nhưng anh đã tự cho phép anh làm như vậy, em không giận, nhưng em thấy hoang mang.

Trường im lặng suy nghĩ. Anh hơi quay đầu lại nhìn cô:

– Nếu em muốn giải thích, anh không thể giải thích rành mạch được, nhưng anh không hề đùa với em, lúc đó anh ý thức rất rõ mình đang làm gì.

– Anh cố tình hay không thể kiềm chế?

– Anh không cố tình, cũng không bồng bột, lúc đó anh thấy Kiều Oanh rất rõ trong con người em, anh nhớ cô ấy, nhưng không phải vì vậy mà anh quên người tồn tại trước mắt anh là em.

Thùy Dương ngẩng phắt lên, mắt mở lớn:

– Có nghĩa là anh thích em vì em giống chị Oanh?

– Không phải chỉ mình anh, mà di Kiều cũng nhận thấy như vậy.

Thấy Thùy Dương cắn môi ngồi im, Trường nói tiếp:

– Anh không muốn nói dối em. Nếu giải thích quanh co tức là coi thường em, vì vậy anh phải nói thật.

Thùy Dương im lìm nhìn xuống bàn, giọng cô đầy thất vọng:

– Lúc này anh bảo anh không giải thích được, vì anh không muốn làm em buồn phải không?

Trường lắc đầu:

– Không phải, anh chỉ thấy khó giải thích mà thôi. Nhưng nếu anh im lặng, thì em sẽ làm gì, Thùy Dương?

– Em sẽ cố coi như không có chuyện gì xảy ra.

– Dễ dàng vậy sao?

Thùy Dương nhìn Trường với một chút trách móc:

– Thế anh muốn em phải làm sao? Phải như Hoàng Yến, lúc nào cũng tìm cách ở gần anh và hỏi cho ra lẽ, rằng anh có thích em không. Em không làm chuyện đó được đâu, mặc dù em rất buồn.

Trường hơi ngạc nhiên vì vẻ xúc động trong cử chỉ của cô. Nhưng anh vẫn điềm tĩnh:

– Anh biết Thùy Dương sẽ không làm vậy. Anh chỉ hỏi để em nói ra tình cảm của em.

– Anh muốn biết gì ở em?

– Em đừng nghĩ anh cứng rắn. Trong chuyện tình cảm, anh cũng rất yếu đuối, anh cũng từng sợ em bồng bột khi chấp nhận điều anh làm trong buổi tối đó. Em có như vậy không?

Thùy Dương lặng thinh. Hôm qua giờ cô chỉ suy nghĩ về Trường, mà quên mất phải tự hỏi lại mình. Chính cô cũng không hiểu nổi tại sao mình đón nhận nhiệt tình, để rồi sau đó cứ thấy buồn khổ vì sợ.

Trường nhìn cô đắm đắm:

– Em không giải thích được phải không?

Thầy Thùy Dương cứ im lặng dăm chiêu, anh cười khẽ:

– Có lẽ lúc đó em bị ngoại cảnh tác động, hay là có chút tò mò, cảm giác muốn ném thử trái cấm từ anh, phải không?

Thùy Dương đỏ bừng mặt xấu hổ. Đến nỗi không dám nhìn thẳng vào mặt Trường. Cô kêu lên:

– Anh không được nghĩ như vậy. Không phải...

Trường nghiêng người tới, cố ý kéo mặt cô quay lại:

– Đừng xấu hổ với anh. Anh muốn biết ý nghĩ của em, chứ không cố ý đùa giỡn.

Thùy Dương khẽ đẩy tay anh ra, lắc đầu:

– Đừng bảo em giải thích. Em cũng đang tự hỏi em, em cũng không hiểu được em nữa.

– Nhưng anh muốn biết em có hối hận không?

Thùy Dương lắc đầu tiếp:

– Ngay cả chuyện đó em cũng không biết, em không hiểu được em.

Trường nhìn cô chăm chú, rồi chợt hỏi đột ngột:

– Em có bực mình khi gặp anh không, Dương?

Thùy Dương ngược lên, lắc đầu chậm chậm, chứ không trả lời.

Trường cười khẽ:

– Anh hiểu. Vậy là đủ, anh không đòi hỏi gì ở em hơn nữa. Có điều anh muốn biết, trong hai năm không gặp anh, em sống có vui không? Có bao giờ em thấy nhớ anh không?

Thùy Dương cười trầm ngâm:

– Em nhớ buổi tối ngồi một mình trong phòng chị Oanh, em vừa xếp đồ mà vừa khóc một mình, em không muốn đi khỏi nhà đó.

– Vậy tại sao em bỏ đi? Nhất là tại sao không đến chào anh, dù là gọi điện cũng không, em vô tâm lắm.

– Nếu vô tâm thì em đã không buồn. Lúc đó trở về nhà mà em cứ khóc suốt, buồn không thể nào dứt ra được.

Trường nhìn cô chăm chú:

– Vậy tại sao em phải bỏ đi? Tại sao?

Thùy Dương cười gượng:

– Em có lý do nói ra không hay, đừng hỏi nữa nhé.

Trường đành chịu thua, nhưng vẻ mặt không hài lòng:

– Anh mong đến lúc nào đó em chịu nói ra. Anh rất muốn biết lý do, hai năm qua anh cứ tự hỏi mà không giải thích được.

– Anh quan tâm về em nhiều như vậy sao?

Trường nhìn cô và im lặng gật đầu. Cử chỉ đó làm Thùy Dương thấy mình rất có lỗi. Cô muốn nói thật, thậm chí thổ lộ hết nỗi buồn của mình trong hai

năm qua. Nhưng tính dè dặt lại lần ắt tất cả. Cô thở dài:

– Đến lúc nào đó em sẽ nói.

Trường hỏi lại:

– Đó là lúc em thấy thân với anh, tin tưởng anh, phải không?

Thùy Dương bặm môi, lặng lẽ gật đầu.

Trường cười với vẻ không vui:

– Thôi được, anh sẽ chờ.

Anh nhìn cô khá lâu, rồi nhận xét:

– Em khác lúc trước nhiều lắm, cách đây hai năm em yếu đuối và luôn sợ sệt. Nhìn em xanh xao như Kiều Oanh, cho nên khi em bỏ đi, anh luôn phập phồng lo cho em.

Thùy Dương đưa tay sờ lên mặt:

– Bây giờ em khác lắm phải không?

– Vui vẻ, trầm tĩnh và hồng hào, nhìn em đầy sức sống, em tự khôi phục lại mình hay lắm. Lúc ở trên xe, nghe tiếng em cười phía sau, anh không tin đó là em, anh ngạc nhiên vô cùng.

Chợt nhớ ra, Thùy Dương hỏi ngay:

– Sao lúc đó anh không gọi em?

Trường mỉm cười:

– Lúc đó anh không quay lại nhìn vì không nghĩ đó là em. Nghe tiếng thì giống đó, nhưng anh không có hứng thú muốn biết mặt. Đến lúc em lên nhận quà thì anh thật sự sửng sờ.

– Nhưng như thế là em đâu có giống chị Oanh.

– Không, em vẫn phảng phất nét nào đó, đôi lúc anh tự hỏi tại sao, nhưng anh không giải thích được.

Thùy Dương thấy không vui khi nghe câu đó. Nhưng cô giấu kín nó dưới nụ cười nhẹ nhàng. Bất chợt, cô hỏi thẳng:

– Tại sao anh đến tìm em vội vậy? Anh vừa về. Để mai cũng được mà, hoặc là anh có thể gọi điện, tại sao phải đi tìm?

Trường trả lời bình thản:

– Có lẽ vì anh không yên tâm.

– Anh lại xem em như ngày trước rồi. Lúc đó em luôn sống trong nỗi sợ.

Nhưng giờ thì đã mạnh mẽ lên rồi, em không yếu đuối như trước kia đâu.

Trường hỏi lại:

– Nếu anh đột ngột bỏ về như em, em có坦然 nhiên được không?

– Nhưng em không muốn anh coi em là người yếu đuối đâu.

Trường mỉm cười gật đầu:

– Anh biết.

Anh im lặng một lát, rồi đề nghị:

– Sao em không đến thăm dì Kiều đi, anh sẽ đưa em đi.

Thùy Dương ngần ngừ:

– Có Hoàng Yên ở nhà không?

– Cô ấy đang đi công tác, anh không biết bao giờ về. Nhưng sao em hỏi vậy?

– Không có gì! Vậy em đi ngay bây giờ đây.

Trường giữ tay cô lại:

– Khoan, tại sao em hỏi như vậy? Có chuyện gì không?

– Không có.

Trường nhìn Thùy Dương chăm chăm:

– Nói thật với anh đi, giữa hai cô có chuyện gì phải không?

Thùy Dương cố nói dối:

– Em với cô ấy không hề gặp nhau, làm sao có chuyện gì được chứ.

Trường bỏ tay cô ra:

– Thôi được, em không muốn nói thì thôi.

Anh ngồi yên lặng, nhưng có vẻ suy nghĩ rất nhiều. Hình như anh nghi ngờ điều gì đó, nhưng vì Thùy Dương nhất định không nói nên anh không hỏi tới.

Thùy Dương leo lên giường lấy đồ, rồi đi vào phòng tắm. Khi cô trở ra thì thấy Trường đã đi ra ngoài, đang đứng ngoài hành lang. Có lẽ anh thấy ở trong phòng là không tiện.

Thùy Dương khoá cửa rồi đi đến bên cạnh anh:

– Em xong rồi.

Cả hai đi xuống cầu thang, nó hơi chật nên Trường lùi lại nhường đường cho cô. Anh có vẻ im lặng khác thường, như là không hài lòng chuyện gì đó.

Nhưng tính anh vốn không nói nhiều, nên anh biểu lộ bằng sự im lặng không vui.

Lúc đi trên đường, anh chợt lên tiếng:

– Em thích ở chỗ này lắm hả Dương?

– Vâng.

– Ngoài lý do bạn bè, em còn lý do gì không?

– Không. Nhưng sao anh Trường hỏi vậy?

Trường buông một câu ngắn gọn:

– Anh không muốn em sống thiếu tiện nghi như vậy.

Thùy Dương chợt cười một tiếng:

– Tưởng là chuyện gì! Thật ra, lúc đầu, em khổ sở lắm, nhưng từ từ rồi quen, phòng em thân nhau lắm.

– Em có thể tìm chỗ khác ở, mà vẫn chơi với bạn, không được sao?

Thùy Dương lắc đầu:

– Ba em có thể lo cho em chỗ ở đẹp, nhưng em không có bạn, anh biết không, cuộc đời em, bạn bè là quan trọng nhất, vì ngoài nó ra em chẳng có

gì hết.

Câu nói của cô có lẽ làm Trường nao lòng. Anh luôn tay ra phía sau, nắm tay cô siết nhẹ:

– Anh hiểu.

Thùy Dương nói một cách buồn buồn:

– Mỗi khi đi ra ngoài, trở về phòng là em có cảm giác an toàn, như đó là nhà mình. Em thương năm đứa bạn phòng em như là gia đình, có lẽ bọn nó cũng vậy.

Trường trầm giọng:

– Di Kiều và anh cũng đón nhận em như vậy, sao em lại từ chối? Em có biết không có em, anh và di Kiều thấy mất mát thế nào không?

– Thú thật là em không ngờ. Em nghĩ anh tội nghiệp em vì anh rất tốt bụng.

– Ban đầu anh tội nghiệp, nhưng từ từ rồi anh thân với em lúc nào không biết. Anh không tin vào định mệnh, nhưng có lúc anh nghĩ số phận đưa đẩy cho em gặp anh.

Thùy Dương hỏi dè dặt:

– Có khi nào anh nghĩ số phận để anh gặp Hoàng Yến không? Chị Oanh đã từng muốn anh bảo bọc cô ta suốt đời.

Trường bật cười, nhưng không nói gì. Anh im lặng một lát như suy nghĩ về câu nói của cô, rồi hỏi một cách nghiêm nghị:

– Tại sao em hỏi như vậy? Nhất là tại sao có ý nghĩ đó?

Thùy Dương vội chống chế:

– Đó là chuyện hiển nhiên, chị Oanh đã từng muốn như vậy mà.

Trường nói ngắn gọn:

– Không ai có thể sắp xếp chuyện tình cảm của anh. Trừ phi anh muốn.

– Thế Hoàng Yến lúc này ra sao? Đã có người yêu chưa?

– Chưa.

Thùy Dương hỏi tới:

– Sao anh biết vậy?

– Thỉnh thoảng, anh vẫn đến thăm di Kiều, Hoàng Yến vẫn ở đó.

Thùy Dương biết Trường không muốn nói nhiều về Hoàng Yến, nên cô không hỏi tiếp. Nhưng cô lờ mờ đoán giữa hai người không hề vô tư với nhau. Có một điều gì đó mà Trường chưa muốn nói với cô.

Gần tới nhà di Kiều, Thùy Dương hơi nghiêng người tới trước nhìn. Khi Trường dừng xe trước cổng gọi cửa, cô đứng nép qua một bên, lặng lẽ nhìn vào khoảng sân.

Tất cả vẫn như ngày trước. Từ những chậu hồng nằm ở góc sân trứng cá xoè tàn lá phủ. Nhất là hiên nhà vẫn hắt ra ánh sáng đèn mỗi khi bóng tối buông xuống. Ngày trước, cô và Kiều Oanh vẫn hay ngồi đó nói chuyện hàng giờ.

Thùy Dương không ngờ mình xúc động nhiều hơn là mình tưởng. Cô thấy

mắt cay cay, phải quẹt mấy lần mới không khóc.

Đi Kiều trong nhà đi ra. Vừa mở cổng vừa nhìn ra ngoài:

– Trường hả con?

– Dạ.

Trường quay qua nhìn Thùy Dương. Thấy cô cứ đứng nép qua một bên, anh hơi lạ. Hình như đi Kiều chưa thấy cô, buộc lòng anh phải kéo tay cô lại phía cửa:

– Con đưa Thùy Dương về thăm dì nè.

Đi Kiều bước tới một bước để nhìn cho rõ, rồi ôm Thùy Dương vào lòng, giọng vừa ngạc nhiên, vừa mừng khó tả:

– Con khoẻ không Dương? Sao hai năm nay không tới thăm dì hả con? Bây giờ con ở đâu?

Chợt nhớ ra, bà buông Thùy Dương, kéo tay cô:

– Vô nhà đi con, dì mừng quá nên đâm ra lảm cẩm. Trường dắt xe vô đi con!

Bà choàng tay ngang lưng Thùy Dương, kéo vào phòng khách. Nhưng Thùy Dương nhìn vào trong:

– Con có thể vào phòng chị Oanh không hả dì?

– Được chứ. Vô đây con!

Trường lên tiếng:

– Em nói chuyện với dì đi, anh chờ. Lát nữa, anh đưa em về.

Cách nói chuyện của Trường khiến bà Kiều hơi lạ, nhưng không nói gì. Bà đi theo Thùy Dương vào phòng cũ của cô, ngồi xuống giường:

– Phòng này bây giờ con Yên ở, con nhỏ bè bộn quá, để dì dọn bớt.

Thùy Dương đứng bên bàn, tần ngần sờ nhẹ thành ghế. Hai năm qua, có nhiều đêm cô nằm ở ký túc xá mà nhớ ở đây đến chảy nước mắt. Không ngờ mình trở lại đây bất ngờ như vậy.

Bà Kiều ngồi xuống giường, kéo cô ngồi bên cạnh:

– Bây giờ con ở đâu? Hai năm qua sao con không trở về thăm dì?

– Con đi học lại rồi dì ạ. Con vào ký túc xá ở với bạn.

– Lúc con đi rồi, dì buồn quá, ngày nào cũng vô phòng này ngồi, khi thì nhớ con, khi thì nhớ con Oanh. Nhiều lúc con Yên về mà dì cứ nghĩ là con.

Nghe nói như vậy, Thùy Dương càng thấy hối hận. Cô nói thật lòng:

– Con cũng vậy, con hay nhớ dì lắm.

– Con đến tìm thằng Trường hay gặp nó ở đâu?

– Dạ, con vô tình theo công ty anh đi chơi rồi gặp, anh bảo con về thăm dì.

– Vậy hả! Vậy mà dì cứ tưởng hai đứa gặp nhau thường lắm chứ.

Bà vuốt nhẹ vai cô:

– Lúc này con tròn trịa hơn trước kia, coi cũng tươi tỉnh hơn. Chắc con sống thoải mái rồi phải không?

– Dạ, con ở với bạn rất yên ổn, vui lắm dì ạ. Nhiều lúc nhớ lại ngày trước

mà con rùng mình.

Bà Kiều hỏi đột ngột:

– Con không nhớ dì thì đã đành, không lẽ quên luôn cả thằng Trường, sao con trốn luôn nó vậy?

Thùy Dương không biết nói sao. Cô còn đang tìm cách giải thích thì bà nói tiếp:

– Nó hay tới thăm dì lắm. Dì với nó cứ thắc mắc hoài, không hiểu tại sao con bỏ đi như vậy. Mà rồi cũng không trở lại thăm, con đâu phải là người vô tình.

– Con...

– Lúc đó nó đi tìm con nhiều lắm, nhưng ngoài nhà con ra, đâu có biết bạn bè gì mà hỏi thăm. Dì không hiểu tại sao ba con không chịu chỉ chỗ ở của con.

Thùy Dương bối rối hỏi qua chuyện khác:

– Lúc này dì có khoẻ không?

Bà Kiều khoát tay:

– Dì vẫn bình thường. Nghĩ lại thấy thương thằng Trường, nó lo cho con vô cùng. Nó thấy con yếu đuối quá, lại gặp gia đình lộn xộn, không biết con có vượt qua nổi không.

– Chắc ảnh nghĩ con giống như chị Oanh.

– Thì lúc đó con với con Oanh có khác gì nhau đâu, nhưng mỗi đứa khổ theo cái khác.

Thùy Dương ngồi im. Bây giờ cô lờ mờ đoán ra, tại sao Trường tỏ tình với cô nhanh chóng như vậy. Không phải anh vội vàng, cũng không bị ngoại cảnh chi phối. Anh làm như vậy vì thích cô, nhưng mà thích qua bóng dáng Kiều Oanh. Chính xác hơn vì trong hai năm đó, anh nhớ cô vì cô giống Kiều Oanh.

Nhưng bây giờ đã khác rồi. Mà bản chất cô cũng đâu có yếu đuối. Chỉ có cô là không thấy mình giống Kiều Oanh, dù chỉ một điểm nhỏ.

Bà Kiều không để ý về trầm ngâm của Thùy Dương. Bà giữ tay cô lại trong tay, bóp nhẹ một cách trìu mến:

– Nếu con không muốn ở đây dì cũng không ép, nhưng thỉnh thoảng nhớ tới chơi với dì nghe con?

– Dạ.

Thùy Dương rất muốn hỏi, nhưng không dám. Chẳng lẽ Hoàng Yến ở đây chưa đủ để khoa? lấp sự quạnh vắng của dì Kiều. Tại sao bà có vẻ tha thiết với cô thế.

Và Trường nữa, liệu anh có hoàn toàn trong sáng với Hoàng Yến không?

Cô và dì Kiều ngồi nói chuyện rất lâu. Đến hơn chín giờ, Trường đi vào, nói như nhắc:

– Có lẽ Thùy Dương nên về nghỉ sớm. Em đi chơi hôm qua còn mệt lắm, không nên thức khuya nữa.

Thùy Dương định lắc đầu, nhưng bà Kiều đã gạt đầu:

– Con về đi! Chủ nhật này đến chơi nhé con, dì sẽ nấu mấy món con thích. Nhớ đừng đi đâu, anh Trường sẽ qua đón con nhé!

– Dạ.

Thùy Dương đứng dậy đi ra ngoài. Bà Kiều đi theo. Bà cứ sờ vai rồi bóp tay, như kiểm tra xem cô có gầy không. Thùy Dương nhột muốn chết, nhưng chỉ trăn người chịu chứ không dám phản đối.

Lúc chạy trên đường rồi, Trường hỏi một cách lo lắng:

– Em có thấy mệt không?

Thùy Dương rất muốn nói mình có thể đi chơi thêm mấy ngày nữa, và thừa sức thức suốt đêm. Nhưng cái cách săn sóc của Trường là cô thấy khó nói.

Thế là cô chỉ lắc đầu:

– Em không mệt đâu.

– Đừng giấu anh nghe.

– Em có gì đâu mà giấu, em không mệt thật mà.

– Lẽ ra, lúc này anh nên bảo em về sớm hơn. Em phải ngủ sớm để mai còn đi học.

– Em ngủ cả ngày rồi, chẳng có sức mà ngủ nữa đâu, em nói thật đó.

– Dù sao em cũng không nên thức khuya, ham chơi cũng vừa thôi.

Thùy Dương khẽ nhăn mặt một mình. Cô không thích cách nói chuyện thế này. Trường làm cô thấy mình giống người bệnh hoạn, hoặc là một đứa trẻ.

Trong khi cô thì thích nói chuyện tình cảm, hoặc đùa giỡn hơn.

Trường không hiểu tâm trạng của Thùy Dương. Anh hỏi với vẻ quan tâm quá mức:

– Mai một em đừng thức khuya như lúc trước nữa, mất sức lắm. Nếu bạn bè ồn ào quá thì em nên tìm chỗ khác ở. Em phải giữ gìn để bệnh, hiểu không?

– Dạ.

Thùy Dương khẽ thở dài không vui, nhưng cô không thể hiện. Nếu bạn bè trong phòng mà biết Trường chăm sóc cô thế này, chắc sẽ xúm lại bảo anh là bảo mẫu của cô mất.

Khi về đến ký túc xá, Thùy Dương xuống xe. Cô chỉ gạt đầu chào Trường rồi lẳng lặng đi vào sân, nhưng anh gọi giật lại:

– Dương!

Thùy Dương đứng lại:

– Chuyện gì vậy anh?

Trường nhìn cô chăm chú:

– Em có mệt không? Sao mặt em bơ phờ vậy?

Thùy Dương cố cười:

- Em không có mệt, anh đừng lo. Thôi, em lên phòng nha.
- Nhớ ngủ sớm nhé!

Thùy Dương chỉ quay đầu lại dạ một tiếng rồi đi lên. Trường làm cô nhớ trước kia, khi đến nhà chơi với Kiều Oanh, không khi nào anh ở lại quá chín giờ. Và lúc nào cũng hỏi xem Kiều Oanh có mệt không. Chẳng lẽ bây giờ anh đem sự quan tâm đó áp dụng với cô?

Thùy Dương nhảy lên những bậc thang, vừa đi vừa hát khe khẽ một mình. Cô vừa ở trường về. Chiều nay cô rất vui, vì tiết mục văn nghệ của lớp cô được chọn tham gia hội diễn. Chiều nay tan học, cả nhóm ở lại tập đến giờ mới về, mệt nhưng vui kỳ lạ.

Thùy Dương đẩy cửa vào phòng. Cô vén màn, quăng chiếc balô lên giường. Chợt cô thấy một hộp quà đặt ở đầu giường, màu sắc rất đẹp. Cô tò mò cầm lên xem, rồi bước qua giường Diệp Hoa, hỏi một cách thắc mắc:

- Hoa có biết ai gửi quà cho mình không?
- Của một người không quen mà không lạ.
- Hừ! Nói chuyện kiểu không hai là một, không một là hai, ai hiểu cho được.
- Người đó Dương gặp một lần rồi đó.
- Nhưng cụ thể là ai, mình không nhớ thật mà.
- Cái người mà Dương bảo môi đỏ như con gái ấy, nhớ chưa?

Thùy Dương kêu lên một tiếng:

- Nhớ rồi, nhưng... sao tự nhiên lại tặng quà mình?

Diệp Hoa nói nhúng nhằng:

- Không có cái gì tự nhiên hết, người ta đi xa về, tặng quà cho Dương, người ta chờ Dương suốt buổi chiều đó.

Thùy Dương tròn mắt:

- Chờ mình làm gì?
- Thì muốn gặp, rất, rất, rất muốn gặp nên chờ.

Thùy Dương phì cười:

- Chẳng quen biết mà bảo "rất, rất" khỏi tin đi.
- Nếu không tin thì gọi điện hỏi, làm như mình vô duyên lắm vậy. Nhưng dù sao mình cũng gửi lời cảm ơn nhé.
- Gửi ai?

- Bao giờ gặp, Hoa nói giùm.

Giọng Diệp Hoa tỉnh quái ngằm:

- Sao không gặp người ta mà nói, mình đâu có rảnh đâu mà làm giùm mấy chuyện đó.
- Hừ, ích kỷ!

Thùy Dương phán cho một câu, rồi leo lên giường. Cô đang loay hoay thay

áo thì Diệp Hoa thò đầu lên, làm cô giật mình:

– Úi! Làm gì vậy?

DH cười khi:

– muốn nhìn người đẹp, không được hả?

– Nham nhở.

DH thôi không cười nữa, giọng có vẻ nghiêm chỉnh:

– Dương không hỏi tiếp về người đó à?

– Hỏi gì bây giờ?

– Chẳng hạn anh ta làm nghề gì? Bao nhiêu tuổi, nhà ở đâu, có vợ chưa?

Đến lượt Thùy Dương phì cười:

– Bạn của Hoa mà bảo mình thắc mắc mấy chuyện đó, thôi đi!

DH leo hẳn lên giường, mặt có vẻ vui thích:

– Người ta thích Dương đó.

– Đừng đùa.

– Không đùa! Thật mà!

– Chẳng lẽ mới gặp mình lần đầu mà thích à? Mình không tin đâu. Với lại, hôm ấy mình hơi bất lịch sự, chỉ muốn đuổi khách về, anh không giận là may lắm rồi.

DH phẩy tay như không quan tâm chuyện đó, cô nói rủ rủ:

– Dương nhớ cái lần bọn mình đi ăn kem không? Cái lần đi buổi sáng ấy.

– Nhớ.

– Lúc đó mình gặp anh giữa đường, hai bên đứng lại nói chuyện, nhớ không?

Quả thật, Thùy Dương không nhớ nổi chuyện đó, nhưng vẫn gật đầu:

– Nhớ.

– Lúc đó mình nói chuyện, còn Dương với tụi nó đứng chờ. Vậy mà anh thấy Dương, thế là nhờ mình giới thiệu:

Thùy Dương nhìn Diệp Hoa một cách nghi ngờ. Cô không tin nổi, thời buổi này lại có một người lãng mạn kiểu đó. Chỉ thấy một lần là thích. Vớ vẩn vô cùng.

Nhưng cô không tỏ vẻ hoài nghi. Chỉ im lặng nghe. Diệp Hoa thấy cô có vẻ chăm chú nên hăng hái nói tiếp:

– Lần trước mình cố ý hẹn anh tới giờ đó để gặp Dương đó.

Thùy Dương như bật ngửa ra. Cô kêu lên:

– Thì ra lần đó... Hoa thật là...

– Thì không nói, như vậy Dương mới tự nhiên chứ.

– Nếu biết trước thì mình cư xử lịch sự một chút, như vậy phụ lòng người ta quá.

Diệp Hoa hăng hái xoa tay:

– Đừng lo, anh không có giận đâu. Khen Dương quá trời luôn, anh bảo nói

chuyện với Dương thú vị, nói chung là quyết tâm làm quen với Dương đây. “Anh Trường mà biết chuyện này thì sẽ khó chịu lắm” -Thùy Dương nghĩ thầm. Cô từ chối thẳng thắn:

- Anh Quang làm mình cảm động quá. Nhưng Hoa nói thế nào để anh đừng tặng quà cho mình nữa, mình không dám nhận nữa đâu.
- Sao vậy? Nói vậy có nghĩa là từ chối phải không?
- Mình thích lắm nhưng không thể nhận, như vậy không tiện.
- Đây, mình là bạn thân với nhau, đừng có lịch sự kiểu đó. Phải nói thật với mình, có phải Dương với anh Trường đó thích nhau rồi phải không?
- Mình cũng chưa quyết định. Hai năm rồi mới gặp lại, không biết người ta thế nào, mình thấy có nhiều cái hoang mang lắm.
- Nghĩa là sao?

Thùy Dương nói thật lòng:

- Anh ấy thích mình vì mình giống người yêu của anh, chứ không phải thích chính mình, không biết có nên chấp nhận không.

Diệp Hoa xua tay như xua ong, nói nhiệt tình:

- Không bao giờ chấp nhận, đừng có dại dột mà hối hận! Người ta mượn Dương để khoa? lấp sự mất mát với người khác, không nên chịu như vậy, tuyệt đối không.

Mặc dù đã từng có ý nghĩ đó, nhưng khi nghe Diệp Hoa can quyết liệt, Thùy Dương vẫn thấy buồn kỳ lạ.

Cô đan những ngón tay vào nhau, ngồi thờ người suy nghĩ:

- Mình thích anh ấy thật, nhưng thật tình, nếu làm người thế vai thì mình không chịu được. Buồn vô cùng.

Diệp Hoa nói như khuyên:

- Dương chịu anh Quang hay không mình hông có ý kiến, nhưng dứt khoát đừng thích anh Trường nữa, stop ngay đi, chưa có gì cũng dễ dứt khoát thôi mà.

Thùy Dương cắn ngón tay, buồn buồn:

- Bảo là chưa có gì cũng không đúng, mình với anh cũng có nhiều kỷ niệm nhớ đời lắm.

- Có cũng nên bỏ! Mình lấy kinh nghiệm của chị mình mà nói đó, chị ấy tới sau khi cưới mới biết trước đó anh bị người yêu bỏ. Cha ơi! Sống với ông chồng mà ông ta cứ tư tưởng người khác thật khổ kinh khủng.

- Sao Hoa rành dữ vậy?

Hỏi xong, Thùy Dương mới thấy mình ngớ ngẩn. Nhưng Diệp Hoa không để ý, cô nói hùng hồn:

- Chị mình mà mình không biết sao được. Càng ngày càng ghen héo hắt người, khổ lắm Dương ạ.

Thùy Dương ngồi im. Bị khủng bố tinh thần ghê gớm, nản ghê gớm. Đến

mức hối hận là đã đi chơi cho gặp Trường. Đã trở lại thăm dì Kiều cho quuyến luyến tình cảm, bây giờ không làm sao rút lui được nữa. Bây giờ biết làm gì để dứt khoát đây.

Thầy Thùy Dương có vẻ suy nghĩ, Hoa tấn công thêm:

– Anh Quang cũng có người yêu, nhưng đã chia tay rồi. Anh chủ động chia tay nên Dương không sợ chuyện bị gạt.

Thùy Dương giương mắt nhìn Hoa. Cô đâu có nghĩ tới chuyện nhận lời mà sợ bị gạt.

Cô cố đính chính:

– Anh Trường không có gạt mình.

Diệp Hoa gạt đầu:

– Anh không cố ý gạt, nhưng anh thích Dương vì Dương giống người yêu cũ. Nếu Dương không giống thử xem anh có yêu không?

Có lẽ Diệp Hoa nói đúng, quá đúng, bằng chứng là Trường không hề thích Hoàng Yến, dù anh thừa biết Kiều Oanh muốn gả cho anh.

Thùy Dương thấy nản vô cùng. Dứt khoát sẽ không tiến xa hơn nữa. Cắt đứt ở đây là vừa.

Diệp Hoa ngồi bên cạnh cô, không ngớt ca tụng Quang. Và vẽ vờ một tương lai hết sức vui vẻ nếu Thùy Dương chịu thích anh.

Thùy Dương ngồi nghe mà đầu óc bị quay tít quanh chuyện cô với Trường.

Nhớ lại những câu hỏi sẵn sóc của anh, cô thấy không sao chịu nổi. Cái đó là dành cho Kiều Oanh chứ không phải thích hợp với một người như cô.

Đêm đó trong cơn trần trọc mất ngủ, lòng bời bời khổ sở, cô tự hứa với mình sẽ không bao giờ gặp Trường nữa, cũng sẽ không trở lại nhà dì Kiều. Đã dứt khoát thì sẽ làm đến cùng.

Trong tuần đó cô rất được yên ổn, vì Trường không đến tìm cô. Nhưng chiều thứ sáu khi cô về tới cổng ký túc xá thì thấy xe anh đậu trong sân. Anh đang đứng tựa vào cửa chờ cô, khuôn mặt tư lự chứ không hề cười.

Thùy Dương cố thu hết can đảm làm ngơ. Cô định quay đầu xe đi trở lại, thì nghe Trường gọi lớn:

– Thùy Dương!

Thùy Dương thẳng xe nhưng vẫn đứng yên. Trường đi về phía cô, nhìn mặt cô chăm chú:

– Em định đi đâu vậy? Hình như em không muốn gặp anh? Có chuyện gì vậy?

Thùy Dương nói dối một cách gượng gượng:

– Em nhớ ra là em phải đi mua vài thứ, nên em quay lại.

Trường hoàn toàn không tin, vẻ mặt anh nói lên điều đó. Nhưng anh không gạ hỏi, chỉ nói một cách nghiêm nghị:

– Dì Kiều đang ở bệnh viện, anh đến để đưa em tới đó. Em đi ngay đi, còn

thái độ của em thì anh sẽ nói sau.

Nét mặt Thùy Dương thay đổi hẳn. Vẻ hốt hoảng hiện lên trong mắt cô:

– Dì ấy bị gì hả anh? Tại sao phải nhập viện lặn?

Trường rời mắt khỏi khuôn mặt cô, nhìn đi chỗ khác:

– Dì ấy bị lên máu. Anh rất mừng là em còn biết lo cho dì Kiều, em vào gọi xe rồi đi với anh.

Thùy Dương không hỏi gì thêm. Cô hấp tấp dẫn xe vào trong. Nhưng giữa đường, Trường đã đi theo, anh giằng xe ra:

– Để anh!

Anh dẫn xe vào gọi, rồi quay trở ra. Thùy Dương đã ngồi trong xe chờ, vẻ mặt dăm chiêu. Vừa thấy Trường, cô hỏi ngay:

– Sao tự nhiên dì Kiều lại đổ bệnh như vậy? Em nhớ chẳng khi nào thấy dì ấy mệt hay bệnh, dù là cảm xoàng. Như vậy có sao không anh?

– Anh không biết, cái đó phải theo dõi. Nhưng hình như dì ấy gặp cú sốc lớn, có thể do quá xúc động.

Anh quay qua nhìn cô:

– Em chưa ăn gì phải không?

– Dạ chưa, em mới ở trường về.

– Em muốn ăn gì?

Thùy Dương khoát tay:

– Bây giờ em muốn tới bệnh viện ngay, em chưa muốn ăn.

Trường gật đầu không nói gì. Anh im lặng lái xe trên suốt đường đi, vẻ mặt tư lự như suy nghĩ chuyện gì đó.

Thùy Dương cũng nhìn phía trước, thỉnh thoảng liếc qua nhìn Trường. Cô tự hỏi không biết có phải anh suy nghĩ về thái độ của cô lúc nãy. Cô chợt nhận ra mình đã cư xử vụng về quá. Chắc chắn Trường sẽ không bỏ qua thái độ lúc đó. Lúc nãy bị bất ngờ nên cô không kiểm soát được mình. Nhưng cô biết, cô có thể làm điều đó với ai, chứ không được phép làm với anh.

Khi tới bệnh viện, Trường đưa cô lên phòng dì Kiều nằm. Hoàng Yến đang ở đó. Thấy Thùy Dương, cô nàng gật đầu chào một cách vui vẻ giả tạo.

Không biết Trường có nhận ra nét giả tạo đó không, chứ Thùy Dương thì cảm nhận rất rõ. Sau một thời gian dài không gặp, hình như HY vẫn chưa xoá hết ác cảm với cô.

Thùy Dương cũng chào cô ta một cách thân mật, rồi đến ngồi xuống cạnh bà Kiều, cô hỏi một cách lo ngại:

– Dì làm sao thế? Nghe anh Trường bảo dì vào đây con sợ quá.

Bà Kiều cười, nhưng nụ cười có vẻ không vui, hình như bà đang thắc thỏm chuyện gì đó. Bà nói với vẻ bình thản:

– Hồi trưa tự nhiên dì thấy tim đập mạnh, rồi chóng mặt, may mà có con Yến ở nhà. Bây giờ dì khoẻ hơn rồi.

Thùy Dương mở lớn mắt:

– Dì vào đây hồi trưa à? Sao đến giờ mới cho con hay?

– Tại dì không muốn con nghỉ học, đằng nào thì con cũng hay mà.

Vừa nói, bà vừa nhìn cô chăm chăm, bàn tay tìm tay cô nắm chặt. Cử chỉ có cái gì đó không bình thường. Thùy Dương nhận ra tay bà run run. Tự nhiên cô phát hoảng lên:

– Sao tay dì run vậy? Dì thấy trong người ra sao?

Bà Kiều vội bỏ tay Thùy Dương ra, lắc đầu như cố trấn tĩnh mình:

– Dì không sao đâu, không có gì đâu, chắc tại dì bắt đầu già nên tay chân bị run vậy mà.

Bà nói mà mắt nhìn Thùy Dương một cách chăm bẵm, dăm dăm, làm cô cũng thấy khó hiểu. Rõ ràng hôm nay cô thấy bà rất lạ, nhưng không hiểu tại sao.

Cô hỏi một cách bần khoản:

– Bác sĩ có bảo chừng nào dì về không?

– Dì về bây giờ cũng được, nhưng bác sĩ bảo nằm lại một đêm theo dõi.

Chắc sáng mai dì về.

– Sáng mai con sẽ vào đưa dì về.

Vừa nói cô vừa đưa mắt nhìn Trường, nhưng không thấy anh đâu, chỉ thấy Hoàng Yến ngồi dưới chân giường đọc báo. Hình như cô nàng tránh nhìn cô. Một lát, Trường đi vào, trên tay là bánh mì và hộp sữa. Thùy Dương tưởng anh mua cho dì Kiều, nhưng anh đưa cho cô:

– Em ăn đi!

– Sao kia? Sao anh không mua cho dì Kiều mà mua cho em?

– Dì có cháo rồi. Anh thấy em mới đi học về đã vào đây, sợ em đói. Em ăn đi!

Thùy Dương cầm nhưng vẫn để yên:

– Em không thấy đói, nhịn đến tối cũng được mà.

Bà Kiều có vẻ hài lòng cách chăm sóc của Trường. Bà nói khuyến khích:

– Ăn đi con, đừng để đói mất sức. Con ốm lắm, phải tròn trịa như con Yến mới tốt.

Thùy Dương phản đối ngay:

– Nhưng con khỏe mạnh lắm, mà cũng không có bệnh tật gì cả. Dì với anh Trường đừng nhìn con như người bệnh, con không quen đâu.

Trường nghiêm mặt:

– Em đừng tự tin vào mình quá, đừng coi thường sức khỏe của mình. Nãy giờ anh lo em bị đói nên vội mua bánh cho em trước. Ăn đi!

Thùy Dương nhìn về phía Hoàng Yến. Không thấy cô nàng đâu, hình như cô ta ra ngoài nãy giờ. Cô còn đang phân vân thì bà Kiều hối thúc:

– Ăn đi con!

Thùy Dương không còn cách nào từ chối, cô đành uống hộp sữa, nhưng dứt khoát không chịu ăn. Cô vào đây thăm bệnh chứ đâu có phải là bệnh nhân.

Tự nhiên ai cũng chăm sóc mình, cô thấy không thể nào chịu được.

Thùy Dương ở lại đến tối thì Trường kiên quyết bắt cô về, dù chỉ mới tám giờ, lý do là sợ cô mệt. Ban đầu Thùy Dương định phản kháng tới bến.

Nhưng bà Kiều cũng buộc về, nên cô đành nhượng bộ Trường.

Cô im lặng đi bên cạnh anh trên hành lang, lặng lẽ suy nghĩ xem phải nói thế nào để anh hiểu. Bên cạnh cô, Trường cũng không nói gì. Hình như anh cũng đang nghĩ về thái độ của cô lúc ở ký túc xá.

Khi ra ngoài đường. Thùy Dương đứng lại, nói nghiêm chỉnh:

– Em chưa muốn về. Mình tìm một nơi nào đó nói chuyện đi anh Trường.

Trường quay lại nhìn cô, dăm chiêu:

– Ngày mai hãy nói, hôm nay em mệt lắm rồi, về nghỉ đi, hoạt động cũng phải có chừng mực chứ.

Thùy Dương bỗng trở nên cáu kỉnh:

– Anh đã như vậy thì em càng phải nói, em không im được nữa đâu.

Trường gằn như nhìn sững cô, ngạc nhiên vì phản ứng bất ngờ đó. Anh hoàn toàn không tưởng tượng và cũng không tin, một Thùy Dương hiền dịu nhu mì lại có cách phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Nhưng anh vẫn giữ thái độ điềm tĩnh:

– Lần đầu tiên anh thấy em nói năng như vậy, thôi được, muốn nói thì anh sẽ để cho nói.

Anh đưa Thùy Dương vào một quán kem. Và cố ý chọn một bàn ở góc phòng tương đối không ồn. Anh khoát tay bảo Thùy Dương:

– Em thích gì gọi đi.

– Anh không ăn hả?

Trường lắc đầu:

– Không.

– Sao vậy? Nếu không thích kem thì anh vào đây làm gì?

– Anh thấy ở đây thích hợp với em hơn, em có thể nói thoải mái.

Thùy Dương không ép, cô quay qua gọi một ly kem và kèm cả bánh ngọt.

Trường im lặng lấy thuốc ra hút. Chờ Thùy Dương gọi kem xong, anh lên tiếng:

– Lúc này anh thấy em hơi khác thường, có phải em muốn tránh mặt anh không?

Sợ Thùy Dương tìm cách nói quanh, anh chặn lại:

– Cứ nói thẳng, anh chịu được sự thật buồn hơn là lời nói dối lịch sự.

Thùy Dương đâu có định nói dối. Cô lập tức lắc đầu:

– Nếu không thích chuyện gì, em sẽ nói để anh biết, em không im lặng đâu.

– Vậy sao lúc này em định tránh mặt anh, có phải em định như vậy không?

Thùy Dương lặng thinh. Trường đã thấy hết mà vẫn điềm nhiên đưa cô tới bệnh viện, và giữ thái độ vô tư như không có chuyện gì, dù lòng anh bị tổn thương. Anh như vậy làm sao cô dám nói năng thiếu suy nghĩ.

Cô hơi bặm môi, gật đầu:

– Lúc đó em bị bất ngờ, nên hơi vụng về, nhưng thật tình là có.

Trường hơi ngã người ra sau, hình như anh hơi bất ngờ vì Thùy Dương nói quá thẳng thắn. Anh cười nhẹ:

– Anh đoán không sai. Nhưng tại sao vậy?

Lúc đó cô chạy bàn mang kem ra. Trường đẩy ly tới trước mặt Thùy Dương:

– Cứ ăn đi, từ từ nói, không cần phải trả lời anh ngay đâu.

Thùy Dương múc kem đưa lên miệng. Cô nhìn Trường hơi lâu, rồi ngoắc chỗ khác và lặng lẽ ăn. Hình như ánh mắt tránh né của cô làm Trường không vui.

Anh cũng nhìn chỗ khác, như không muốn làm Thùy Dương bị khó chịu.

Thùy Dương dăm dăm ngoắc xuống bàn, rồi chột ngắc lên:

– Anh và dì Kiều, ai cũng đối xử với em hết như với chị Oanh trước kia.

Anh có nghĩ như vậy làm em rất dị ứng không?

Trường thoáng nhú mày. Rõ ràng là anh bị bất ngờ. Nhưng anh vẫn giữ vẻ trầm tĩnh:

– Em dùng từ đó là chọn lọc rồi phải không? Nếu nói thật lòng, thì em sẽ bảo là ghét chứ gì?

Thùy Dương hơi ngần ngừ. Nhưng rồi cô gật đầu bướng bỉnh.

– Đúng vậy đó.

– Anh cũng đoán vậy! Thái độ của em này giờ làm anh nghĩ vậy, nhưng anh không ngờ chỉ là chuyện đó.

Thùy Dương hất tóc ra sau, cử chỉ rất dứt khoát.

– Mặc dù rất quý chị Oanh, nhưng em không muốn anh nhìn em theo cách từng nhìn chị ấy. Em không hề yêu đuối, cũng không uỷ mị. Em sống nhiệt tình và thích sự sôi nổi, nên em không chịu được khi bị xem như người tàn tật.

Trường chỉnh nhẹ:

– Đừng dùng từ nghiêm trọng như vậy, không ai coi em vậy đâu.

– Nhưng anh đã cư xử y như với người bệnh hoạn. Em thấy vô lý quá.

Không nghe Trường nói gì, cô nói tiếp:

– Em có thể thức đến một giờ sáng mà hôm sau vẫn đi học bình thường. Có thể nhịn ăn một buổi mà chẳng thấy mệt mỏi gì cả. Em không bệnh tim, cơ thể cũng không yếu ớt, mà tính tình cũng không uỷ mị.

Cô ngừng lại một chút để lấy hơi, rồi nói tiếp:

– Em thích đi chơi và đùa giỡn suốt ngày, thích ai lại gần em cũng vui vẻ, chứ không phải lo lắng sợ em mệt, nhất là đừng nhìn em như một bệnh nhân, em ghét sự yếu đuối đó. Em là như vậy, anh thích được không?

Trường không trả lời, chỉ im lặng nhìn Thùy Dương như muốn khám phá con người thật của cô. Có lẽ anh hơi ngạc nhiên. Hai năm trước anh đã quen thấy cô như cọng cỏ úa. Bây giờ gặp lại một Thùy Dương với tính cách sôi nổi, anh chưa kịp quen.

Thùy Dương hơi chững lại khi thấy cứ bị nhìn. Trường không nói gì nên cô chẳng biết mình có làm anh thất vọng không. Nhưng đã nói thì phải tới bến, nên cô tiếp tục độc thoại.

– Có thể lúc trước em gặp chuyện không may nên bị khủng hoảng. Anh gặp em trong hoàn cảnh đó nên quen nghĩ em như vậy, bây giờ thấy em thế này, anh dị ứng lắm phải không?

Trường nhìn cô chăm chú, nhưng vẫn không trả lời.

Thùy Dương hơi chững lại. Nhưng vì nói chưa hết ý nên cô chưa ngưng được. Dù vậy, giọng cô cũng bớt mạnh mẽ hơn:

– Em thích tính cách của anh, thích được anh che chở, nhưng như vậy không có nghĩa là em chấp nhận đánh mất mình. Em là Thùy Dương chứ không phải Kiều Oanh. Tính tình em không đa sầu, đa cảm, cũng không thích tự huyễn hoặc mình. Anh thích được một người như vậy thì cứ yêu em. Còn nếu cứ nhìn em qua hình ảnh chị Oanh thì mình chia tay.

Thùy Dương ngừng lại nhìn Trường. Nhưng thấy anh chỉ chớp mắt một cái, và vẫn tiếp tục nhìn như kiên nhẫn nghe cô nói. Tự nhiên Thùy Dương thấy mình hơi lố bịch, nên cô cũng ngồi im.

Trường khẽ hất mặt:

– Em nói tiếp đi.

– Nhưng... này giờ anh nghĩ gì về em thế?

– Anh đang cần nghe em nói, còn nghĩ gì thì không quan trọng. Em nói tiếp đi. Có lẽ từ lúc gặp lại đến giờ, anh làm em tức nhiều lắm, vậy thì nói hết đi.

Thùy Dương liếm môi:

– Những gì nghĩ em đã nói hết rồi, có thể anh không thích như vậy, nhưng em không thể bắt mình ngoan ngoãn đúng như hình ảnh mà anh thấy của hai năm trước.

– Tại sao em nghĩ vậy?

– Những gì anh làm cho em buộc em phải thấy, dù không muốn thấy. Lúc nào anh cũng sợ em mệt, sợ em mất sức, vậy rồi anh chăm sóc em cái kiểu lo cho người bệnh. Tình yêu đâu phải vậy, em cần cái gì lãng mạn hơn. Làm ơn đừng yêu em giống như đã từng yêu chị Oanh, em chịu không nổi đâu.

Trường tì trán vào tay, có vẻ suy nghĩ rất nhiều. Cuối cùng anh ngẩng lên, vẻ mặt như hồi hận:

– Có lẽ anh đã vội vàng quá, xin lỗi em.

– Như vậy là sao?

– Anh nói câu đó khó hiểu lắm sao?

Thùy Dương hoang mang nhìn Trường. Cô rất muốn hỏi anh có phải anh muốn chia tay, nhưng không dám hỏi. Đúng hơn là không mở miệng để hỏi một câu thẳng thừng như vậy được.

Cô chợt nhận ra rằng, sau hai năm không gặp, giữa anh và cô đã có một khoảng cách. Không thể vội vã coi nhau như trước kia. Có lẽ anh không có gì thay đổi, chỉ có cô thay đổi mà hai bên không kịp nhận ra. Bây giờ nghĩ lại mới thấy hối hận.

Trường chợt quay lại gọi tính tiền, rồi nhìn Thùy Dương:

– Để anh đưa em về.

Thùy Dương rất muốn hỏi chừng nào anh đến cô nữa, nhưng lại thấy ngượng, nên chỉ lẳng lặng đứng dậy đi ra ngoài.

Trên suốt đường về, Trường không hề nói gì. Anh có cách im lặng rất khác lạ, thái độ đó làm Thùy Dương vừa lo âu vừa thấy sợ. Cô nhận ra rằng cô cũng chưa hiểu hết về Trường. Cách đây hai năm cô chỉ thấy ở anh thái độ nhẹ nhàng hoà nhã. Thật ra anh cũng có những gai góc riêng. Nói chung, một cá tính không đơn giản.

Cô lén nhìn Trường suốt. Nhưng anh không thấy, cứ đắm đắm ngó phía trước. Cô chợt thấy hai người là hai thế giới khác nhau xa lắc.

Lúc xe ngừng trước ký túc xá, Thùy Dương lặng lẽ mở cửa bước xuống. Cô quay qua Trường:

– Em lên nghe.

– Chúc em vui về.

Thùy Dương lưỡng lự đi lên phòng, vừa đi vừa suy nghĩ về lời chúc đó. Không hiểu đó có phải là lời chia tay tạm thời hay là vĩnh viễn.

Cô muốn chấm dứt quan hệ với anh, nhưng khi Trường có thái độ đồng ý, thì cô lại thấy rất khổ sở bòn chôn.

Suốt buổi tối, Thùy Dương cứ đứng bên cửa sổ, hết nhìn xuống đường lại ngược nhìn trời, tâm trạng quay quắt bòn chôn. Thì ra khi thích một người rồi, dù tình cảm chưa sâu sắc, nhưng sự thờ ơ của người ta cũng làm mình thấy xốn sang cả người.

Chợt Thùy Dương giật mình vì cái vỗ mạnh:

– Đã man!

Diệp Hoa cười cười:

– Dương biết mấy giờ rồi không?

Thùy Dương quay nhìn vào phòng. Bây giờ cô mới hay mọi người đã ngủ hết. Cô chưa kịp nói thì DH lên tiếng:

– Từ tối giờ Dương cứ thần thờ như mất hồn, có chuyện gì phải không?

Thùy Dương thở dài:

– Chiều nay mình đã gặp anh Trường, đã nói hết những gì mình bất mãn.

Anh ấy không nói gì cả.

- Không nói, nghĩa là nhận lỗi hả?
- Không phải, thái độ đó mình nghĩ là ảnh muốn chia tay hơn.

DH buột miệng:

- Sao dễ vậy? Một người như ảnh mà hấp tấp thế sao? Dương nói gì, kể mình nghe đi.
- Mình bảo mình hoàn toàn không giống như chị Oanh, mình không yếu đuối mà cũng không thích làm người thể diện, cử chỉ của mình mạnh dạn lắm, lúc mình nói ảnh nhìn mình suốt. Về mặt có vẻ ngạc nhiên lắm.
- Chắc tại ảnh quen thấy Dương nhu mì, nên bây giờ Dương nói năng mạnh dạn, ảnh không quen.

Thùy Dương thở dài thất vọng:

- Mình chịu thôi, mình thế nào thì cứ biểu hiện thế ấy, không thể làm ra vẻ hiền dịu cho giống chị Oanh.

DH gật đầu đồng tình:

- Phải như vậy mới được. Rõ ràng là anh ta muốn Thùy Dương giống khuôn mẫu mà anh ta thích, anh ta ích kỷ ở chỗ mượn Dương để tìm lại người mà anh ta thích, không cần biết Dương thế nào, tới khi thấy không được thì anh ta xù, rõ là ích kỷ.

Cách nói đó chẳng những không an ủi mà còn làm Thùy Dương khổ sở thêm, cô lắc đầu phản đối:

- Anh không phải là người ích kỷ, ảnh nhân hậu lắm, bằng chứng đã giúp đỡ mình vô điều kiện.
- Này nhé, người ta không phải ai cũng có tính cách thống nhất, nghĩa là tốt thì tốt hết mọi mặt. Có thể anh ta hay giúp đỡ người khác, nhưng trong chuyện tình cảm thì anh ta chỉ nghĩ cho mình. Với lại, Dương đâu phải là người yêu mà anh ta phải nghĩ cho Dương.

Thùy Dương điếng người vì câu nói đó. Cô vừa giận DH, vừa thấy tức Trường. Cảm giác như bị anh lợi dụng. Mà một người như anh làm chuyện đó thì không sao chịu nổi.

Thùy Dương lặng lẽ nuốt cái đau vào lòng. Cô nghiêng người tới đóng cửa, thái độ dứt khoát:

- Đi ngủ đi Hoa, mệt quá.
- Đang nói chuyện ngon trớn lại bỏ đi ngủ là sao? Dương giận mình hả?

Thùy Dương nói một cách chán nản:

- Chắc tại mình giận mình nhiều hơn, tại mình đại mà.
- Thế thì mạnh dạn dứt khoát với anh ta đi thôi.

"Tất nhiên rồi, mình không làm vậy thì cũng không được, anh ta đã làm rồi"

- Thùy Dương nghĩ thầm. Cô chuẩn bị đi ngủ trong tâm trạng nặng nề buồn chán kỳ lạ.

Sáng hôm sau Thùy Dương dậy rất muộn, khi cô xuống giường thì trong

phòng đã đi hết. Cô định xuống đường mua bánh. Nhưng chợt nhớ sáng nay phải vào bệnh viện, thế là cô hối hả thay đồ, rồi chạy như bay xuống nhà xe. Khi cô tới bệnh viện thì bà Kiều đang ngồi chờ ở giường. Hoàng Yên loay hoay lo dọn đồ.

Thùy Dương vừa thở vừa nói:

- Con sợ dì về rồi, nên chạy muồn hụt hơi.
- Dì cũng chuẩn bị rồi, đang chờ thằng Trường làm giấy xuất viện. Con làm gì mà mặt mày xanh quá vậy?
- Chắc tại con chạy quá.

Bà Kiều kéo tay cô ngồi xuống giường, nhìn một cách lo lắng:

- Con có bị mệt không? Chạy như vậy có thấy khó thở không? Nói cho dì biết đi.

Thùy Dương chưa trả lời kịp thì Trường bước vào:

- Xong rồi, để con đưa bác ra xe.

Thấy Thùy Dương, anh chỉ nhìn cô một cái, rồi quay qua HY:

- Em dọn xong chưa?
- Còn mấy thứ linh kinh này, em không biết có nên bỏ không?
- Những gì không xài thì mạnh dạn bỏ đi.

Bà Kiều không quan tâm chuyện đó, bà nắm tay Thùy Dương, nhắc lại câu hỏi lúc nãy:

- Con phải nói thật để dì đừng lo, chạy như vậy con có mệt không? Từ đó giờ con có đi đo điện tim lần nào chưa?

"Sao bỗng nhiên dì ấy lại lo mình bị tim"- Thùy Dương thấy hơi ngạc nhiên, nhưng cũng trả lời:

- Con chạy như vậy là thường. Sao tự nhiên hỏi con như vậy?
- Tự nhiên dì thấy mặt con xanh quá, dì chợt lo. Trước giờ dì chủ quan quá, không để ý hỏi con.

Thùy Dương mỉm cười:

- Dì đang bệnh mà lại hỏi thăm người khỏe, con thấy tức cười quá.

Bà Kiều nghiêm nghị:

- Dì hỏi thật chứ không phải nói để cho qua. Con nói thật đi!

Thùy Dương đưa tay sờ lên mặt. Cô bỗng hiểu dì Kiều bị ám ảnh chứng bệnh của Kiều Oanh. Nhưng sao lúc này dì ấy lại phát lo như thế. Ngộ thật.

Tự nhiên cô cười phá lên:

- Trời ơi! Con đâu có giống chị Oanh, dì yên tâm đi.

Nãy giờ Trường im lặng nghe hai người nói chuyện, anh chợt lên tiếng:

- Bác đừng lo, Thùy Dương là người khỏe mạnh, chạy mệt một chút không sao đâu.

- Nhưng mặt nó xanh mét thế kia.

Trường đưa mắt nhìn qua Thùy Dương như kiểm tra. Cô vội nhìn đi chỗ

khác:

– Tại con đói bụng, mới thức dậy là con chạy tới đây ngay.

Bà Kiều có vẻ không hài lòng:

– Con đừng có lo bao đồng vậy nữa. Có con Yến rồi, mai mốt đừng nhịn như vậy nữa.

HY chột buông một câu:

– Lạ quá! Sao tự nhiên dì lo cho Thùy Dương quỳnh quáng lên vậy? Lúc trước dì có như vậy đâu.

Chính Thùy Dương cũng thấy lạ, nhưng không biết hỏi cách nào. Cô tò mò nhìn bà Kiều. Thấy bà có vẻ lấp liếm:

– Thì dì chỉ hỏi vậy thôi, tại thấy nó xanh quá. Con xong chưa, về thôi!

– Xong rồi dì.

Thùy Dương bước tới phụ xách đồ với HY, cô nàng liền đưa luôn chiếc giỏ lớn cho cô:

– Dương xách đi, để mình dìu dì Kiều!

Bà Kiều khoát tay:

– Dì đi một mình được mà. Con lo xách đồ đi, đừng bắt con Dương xách nhiều quá.

Thùy Dương vội khoát tay:

– Không sao đâu dì, đâu có nặng gì đâu.

Nhưng bà Kiều nghiêm mặt nhìn HY:

– Phụ với nó đi con!

HY bước tới cầm chiếc giỏ trên tay Thùy Dương, nhún vai lẩm bẩm:

– Tự nhiên thương thiên hạ thấy ghê luôn.

Thùy Dương nghe nhưng vẫn lăm thinh. Cô cũng thấy hôm qua nay dì Kiều hình như rất chú ý đến cô. Mới tuần trước tới thăm, dì cũng mừng, nhưng có biểu hiện quá mức như vậy đâu.

Cả ba người đi ra cổng. Xe Trường đã chờ sẵn ngoài đường. Thùy Dương đưa bà Kiều tới xe, bà kéo tay cô:

– Con ngồi băng sau với dì đi.

Thùy Dương lắc đầu:

– Con gọi xe đằng kia, để con về sau. Dì về trước đi.

– Hay là con Yến đi xe con Dương, để nó về với dì đi.

Thùy Dương vội khoát tay:

– Không, con tự đi được mà dì.

Trường quay lại can thiệp:

– Để cô đi xe riêng đi, cô không sao đâu, bác đừng lo. Cô ta có thể đi suốt ngày ngoài đường mà không hề mệt, đây tới đó không thấm gì với sức khỏe cô ấy đâu.

Thùy Dương quay nhanh lại nhìn Trường một cái. Cô có cảm giác anh đang

mĩa mai cô. Trường mà cũng nói chuyện kiểu châm biếm như vậy sao?
Tự nhiên cô thấy giận. Nhưng vì có hai người trong xe nên cô không tiện thể hiện.

Thùy Dương quay trở vào lấy xe. Khi cô đến nhà dì Kiều thì Trường cũng vừa về. Gặp nhau trong sân, Thùy Dương vừa dựng xe vừa ngoái lại nhìn Trường:

– Anh chờ em một chút!

Trường đứng lại:

– Có chuyện gì vậy?

Thùy Dương đến đứng trước mặt anh:

– Lúc này anh cố ý mĩa mai em phải không?

Trường hơi nhướng mắt:

– Anh nói chuyện có vẻ mĩa lắm sao? Tại sao em nghĩ vậy?

– Em không đa nghi nhưng cách nói của anh làm em thấy giận. Tất cả những gì em nói hôm qua là thành thật, vậy mà anh đối xử với em đầy ác ý.

Trường lắc đầu:

– Anh không chấp nhất em đâu, không khi nào. Có thể cách nói của anh làm em thấy khó chịu, nhưng anh không hề cố tình.

Thùy Dương mở lớn mắt nhìn Trường:

– Vậy anh định sẽ đối xử với em thế nào đây?

– Anh cần suy nghĩ lại mọi chuyện. Có lẽ em nói đúng, anh chủ quan quá.

Lẽ ra phải dành một thời gian để tìm hiểu và làm quen với con người khác trong em.

Thùy Dương ngắt lời:

– Em chưa bao giờ thay đổi, từ trước giờ tính tình em vẫn là vậy mà.

– Nhưng anh đã biết em trong tính cách khác. Thùy Dương mà anh biết rất khác với em bây giờ, vì vậy anh cần có thời gian nhìn lại mình.

– Có nghĩa là anh muốn ngừng lại tất cả?

– Anh cần có thời gian để nhìn lại tình cảm của mình, cũng như nhìn lại những gì anh gây ra cho em. Hôm qua khi thấy em phản ứng như vậy, anh chợt nhận ra anh xúc phạm em nhiều hơn là yêu, vì vậy anh muốn tất cả phải chấm dứt.

Thùy Dương thì thào:

– Chấm dứt?

– Anh muốn khi yêu người nào đó, là làm cho người đó sung sướng, nhưng với em thì cách thể hiện của anh không phù hợp, vì vậy anh buộc phải ngừng lại.

– Vậy còn tình cảm thì sao? Có nghĩa là anh chưa từng yêu em?

– Nếu nói ra, em sẽ lại thấy tức anh, cách hay nhất là em khoan biết.

– Anh nói chuyện lấp lửng quá, tại vì anh rất coi thường em. Bọn em nói

đúng lắm. Không phải những người tốt đều tốt tuyệt đối, họ có thể tuyệt vời với người này, nhưng lại hết sức độc ác với người khác.

Trường hơi cau mắt:

- Anh ác độc với em à?
- Ngay cả chuyện bắt cần như vậy, em cũng thấy anh ra sao rồi.
- Hôm qua em còn không muốn nhìn đến anh mà, sao em mâu thuẫn vậy?

Thùy Dương nói một cách trách móc cay đắng:

- Anh hấp tấp lắm, anh là như vậy đó sao, không ngờ một người như anh có lúc trở thành ác độc.

Trường mím miệng lại, như cố kiềm chế lấy mình:

- Nãy giờ em dùng từ đó đến hai lần, sao em có thể nói nặng anh như vậy? Có năm mơ anh cũng không nghĩ nổi, Thùy Dương có lúc rất dữ.

Thùy Dương thấy chán nản quá, cô nói mà không cần suy nghĩ:

- Có lẽ em không nên gặp lại anh, không nên trở về đây thăm di Kiều. Đây là lần thứ hai em muốn chấm dứt. Thật ra, những người em tưởng thương yêu em đều là những người làm khổ em. Từ đây về sau, em không bao giờ trở lại đây nữa đâu. Không bao giờ!

Trường nhìn sững cô, nhưng chưa kịp nói gì thì Thùy Dương đã bỏ vào nhà. Anh hơi quay lại nhìn theo cô, có chút đắn đo. Cuối cùng anh quyết định về luôn. Bây giờ không phải lúc thích hợp để nói chuyện riêng tư.

Nhóm con gái sáu người và một tên con trai ngồi quay quần trên bờ cát, chuẩn bị cho buổi ăn trưa. Bếp gas đặt trên tấm nilông, xung quanh linh kính các thứ bánh, trái cây và bia.

Quang và Thùy Dương từ trong đường lớn đi ra. Trên tay Quang xách một giỏ hải sản còn tươi. Cả hai đi đến phía lều dưới cây dương. Thấy hai người, Diệp Hoa đứng dậy, chạy ra đón chiếc giỏ trên tay Quang, tròn mắt:

- Trời đất! Anh mua chi nhiều dữ vậy? Ăn sao hết?

Quang chỉ qua Thùy Dương:

- Dương đòi mua để đến chiều ăn luôn, cô chỉ thích ăn mấy thứ này thôi.

Thùy Dương cười tươi:

- Định mua mỗi thứ một ít, tới chùng nhìn lại thấy nhiều quá trời.

Cô quay qua Quang:

- Ai bảo anh không cần, em thích quá nên mua nhiều hồi nào không hay.

Diệp Hoa lườm cô:

- Dương mà đòi hết cả chợ ảnh cũng tìm cách mua, ai bảo không chịu coi, rồi bây giờ ăn sao cho hết đây.

Quang khoát tay:

- Ăn không hết thì mang về thành phố, anh sẽ ướp lạnh, mỗi ngày mang qua cho Dương một ít.

Diệp Hoa bĩu môi:

– Chiều thấy ớn! Gặp mình là Dương thì sẽ đòi ảnh gom hết tôm cua, rồi thuê xe tải chở về.

Quang cười tỉnh bơ:

– Nếu Dương thích, anh cũng sẽ làm.

Thùy Dương hình mũi:

– Em đâu có ngông đến vậy.

Nói xong, cô kéo DH đi đến gốc dương. Quang cũng đi theo cô, và xung phong nhận phần nấu nướng.

Buổi ăn trưa trên bãi biển kéo dài rất lâu. Đến hơn một giờ, cả bọn mới trở về khách sạn.

Lúc lên phòng, Minh Khánh nằm dài ra giường, đợi Thùy Dương tắm xong, cô ngóc đầu lên hỏi ngay:

– Tại sao Dương chuyển hướng qua anh Quanh nhanh vậy?

Thùy Dương vừa chải tóc, vừa hỏi thản nhiên:

– Sao Khánh biết mình chuyển hướng?

– Nhìn hai người đi riêng với nhau là mình nghi rồi. Lúc tắm lên, mình với DH ngồi nói chuyện, nó bảo anh Quang tổ chức chuyển đi này là vì muốn tạo điều kiện gần Dương, đúng không?

Thùy Dương mỉm cười:

– Ảnh tổ chức vì mục đích gì làm sao mình biết. Nhưng này, nếu mắc nợ thì cả Khánh cũng nợ ảnh đó, biết chưa. Ai bảo Khánh chịu đi theo mình, mai một ảnh có bất yêu thì Khánh cũng phải yêu một chút, chứ quý vị không được đổ trút cho tôi.

Minh Khánh nhăn mặt:

– Con khi! Người ta nói chuyện nghiêm chỉnh chứ bộ, đừng có đùa.

– Nhưng mình không thích nghiêm chỉnh, đi chơi mà nghiêm chỉnh cái gì. Minh Khánh nằm lăn trở ra giường, làm như không thấy vẻ từng từng của Dương, cô nói nghiêm khắc:

– Anh Trường sẽ không đồng ý cho Dương chơi kiểu này đâu.

Thùy Dương nằm ngửa ra giường, che miệng ngáp:

– Buồn ngủ quá trời.

Minh Khánh nổi sùng:

– Đây, đừng có lấp liếm cho qua chứ! Mình không cho Dương ngủ đâu.

Mình ghét mấy người bắt cá hai tay lắm.

– Ủ, mình cũng ghét.

– Không phải mình không được anh Trường thích mà ganh tị đâu, nhưng mình nói trước, nếu Dương còn đi chơi với anh Quang, mình sẽ cho anh Trường biết.

Thùy Dương nằm nghiêng người qua phía Minh Khánh, vẻ mặt nghiêm nghị:

- Mình không đồng ý đâu, Khánh mà nói là nghỉ chơi luôn đó.
- Thà bị mất bạn chứ mình không chịu nhìn anh Trường bị Dương cầm sừng đâu.

Thùy Dương thản nhiên:

- Ảnh không đáng để Khánh tội nghiệp kiêu đó đâu. Không phải mình sợ biết chuyện rồi bị cho de, mà là nếu nói thì sẽ lộ bịch, cả hai đứa mình đều lộ bịch như nhau, hiểu chưa?

- Dương đừng có nguy biện.

- Mình nói thật chứ không tìm cách chối. Anh ta không thương yêu gì mình đâu, chỉ thích mình vì mình giống chị Oanh. Nếu một người thích Khánh vì Khánh giống người yêu anh ta, Khánh có chịu nổi không?

Mình Khánh chờ người ra suy nghĩ, rồi kêu lên:

- Sao Dương biết như vậy? Ảnh nói hả?
- Anh ta đâu điên gì nói thẳng, nhưng nhìn cách cư xử, và thỉnh thoảng một vài câu vô tình, có ngốc cũng biết.

Cô khẽ bĩu môi:

- Ổn trời, mình không phải là đồ ngốc.
- Vậy Dương chia tay với ảnh hả?
- Mình không chủ động, mình chỉ nói rằng mình không thích giống chị Oanh, thế là anh ta rút lui.

Mình Khánh thở dài:

- Tự ái thật.

Thùy Dương làm thinh. Phải nói là cô đã tự ái điếng cả người. Mỗi lần nhớ chuyện đó, cô giận Trường cay đắng.

Nếu anh ta là một người nào khác, hẳn cô đã không thêm nhớ tới và cho qua, sau đó rút ra một bài học trong tình cảm.

Đàng này, anh ta là Trường, là con người hoàn hảo, một người đã từng nâng đỡ khi cô lao đao. Và điều tệ hại nhất, là anh ta quá chuẩn mực về đạo đức, nên cô không dám làm gì anh ta.

Mình Khánh chợt nằm nhích lại gần Thùy Dương:

- Gặp cảnh như Dương thật khổ! Tưởng tượng lúc anh ta hôn mình mà gọi tên người khác, chắc tức chết mất.

Thùy Dương cười cay đắng:

- Chưa tới nỗi gọi tên, chỉ nghĩ trong đầu thôi.

Mình Khánh buột miệng:

- May là ảnh không yêu mình, chứ nếu ảnh chọn mình thì mình đã gánh cái khổ của Dương rồi.

Thùy Dương nghe mà đau nhói trong ngực, cô mỉm cười gượng gạo:

- Khánh có thấy may mắn không? Bỏ hẳn tư tưởng thích anh ta chưa?
- Dương nghĩ mình con nít lắm sao? Tình cảm không được thì quên, mình

vẫn còn thích, có điều bị vỡ mộng, không dám vẽ vờ nữa.

Cô nhìn lên trần nhà, tư lự:

– Rất may là mình không nghỉ chơi với Dương, không làm trò con nít, nếu không chắc hối hận lắm.

Thùy Dương im lặng cười một mình. Bây giờ cô mới hiểu, thật ra người thất bại trong tình cảm chưa chắc là người đau khổ. Nếu không vui cưỡng lúc đầu, có lẽ bây giờ không buồn khổ thế này.

Buổi tối, cô cùng Quang đi dạo bên bờ biển. Cô nói rất ít, chỉ nghe Quang nói nhiều hơn. Anh nói về ấn tượng khi lần đầu gặp cô, những bồn chồn khi tìm cách làm quen. Càng lúc càng nhận ra nét đáng mến trong tính cách của anh. Có nên nhận lời yêu không nhỉ? Thật ra, cần phải tiếp xúc mới phát hiện những gì hay trong một con người. Cô không chịu mở lòng thì làm sao đón nhận được.

Tự nhiên, Thùy Dương hơi đứng lại, đưa tay về phía Quang. Anh hơi ngạc nhiên vì cử chỉ của cô. Sau đó hiểu ra, anh nắm nhẹ tay cô. Cả hai tay trong tay đi thơ thẩn dưới hàng dương, trong bóng đêm của biển.

Không ai thấy Minh Khánh ngồi chống cằm trên bờ đá, lặng lẽ theo dõi hai người, cô không biết Thùy Dương có hấp tấp không khi chấp nhận người mới. Sợ rồi cũng sẽ như Trường, nghĩa là nhận ra mình hấp tấp rồi lặng lẽ rút lui. Như vậy khổ người khác lắm.

Trường ngồi đối diện với bà Kiều trong phòng khách. Mấy tuần nay bận nhiều việc nên anh không ghé thăm bà thường như trước kia. Tối nay, nếu bà không gọi điện chắc anh cũng chưa nghĩ tới chuyện đi thăm thế này.

Anh nhìn thoáng qua bà Kiều, rồi nhận xét:

– Lúc này bác có vẻ xuống sắc quá. Bác còn bị lên máu không?

Bà Kiều khoát tay như chuyện đó không quan trọng:

– Lớn tuổi thì không bệnh này cũng bệnh khác thôi. Sao lúc này con Dương không đến đây, bác trông nó quá. Con có gặp nó không Trường?

Nghe hỏi vậy, Trường nghĩ ngay đến câu nói của Thùy Dương lúc đứng nói chuyện với anh trong sân. Không bao giờ cô còn trở lại đây. Lúc đó anh nghĩ Thùy Dương giận nên nói vậy, không ngờ cô làm thật.

Không nghe anh trả lời, bà Kiều nhắc lại:

– Con nghĩ chuyện gì vậy?

Trường ngẩng lên, lắc đầu:

– Lâu rồi con không gặp cổ, bác ạ.

Bà Kiều bắn khoăn:

– Không biết nó có gặp chuyện gì không? Sợ nó bệnh nên không tới, con biết chỗ ở của nó phải không?

– Dạ, biết.

– Bác nhờ con đưa bác đến thăm nó được không?

Trường ngồi im, phân vân. Thùy Dương đã không muốn liên lạc với bà Kiều nữa, liệu đưa bà tới chỗ cô có hay lắm không?

Anh nói một cách thận trọng:

– Chắc lúc này cô bận học lắm, bác tới làm gì?

– Bác nhớ nó quá, mấy tuần nay ngày nào cũng đi ra đi vô trông, nóng ruột quá nên mới gọi con đó.

Trường thật sự ngạc nhiên cách quyến luyến của bà, nhưng anh không hề bộc lộ. Anh tìm cách nói khác:

– Con nghĩ cô có bạn bè nên không cần ai khác nữa, bác cũng đừng lo cho cô quá. Thật ra, cô đâu có phải thân thích với gia đình, nếu cô không tới lui thì bác đừng buồn.

Bà Kiều gần như ngắt lời anh:

– Làm sao bác không nghĩ tới nó được. Lúc trước thì có nó hay không cũng được, nhưng bây giờ khác rồi.

– Khác gì hả bác?

Trường vừa nói vừa nhìn bà thật kỹ. Anh nhận ra ngay cử chỉ bất ổn của bà, nó có cái gì đó quay quắt hơn cả những gì bà biểu hiện. Anh bèn hỏi thẳng:

– Hình như bác có chuyện gì với Thùy Dương phải không?

– Bác...

Bà Kiều chợt ngừng lại, bật khóc sụt sịt. Làm Trường sửng sốt cả người.

Anh ngồi im nhìn bà đứng dậy đi vào nhà, tự hỏi mình nên về hay ở lại hỏi.

Cuối cùng, anh quyết định ở lại.

Một lát, bà Kiều trở ra, tay cầm theo chiếc khăn. Bà đã lau mắt, như đã dần được sự xúc động bất chợt, và lấy lại vẻ chậm rãi lúc bình thường.

Bà trở lại ngồi chỗ cũ, cười nhẹ:

– Xin lỗi con, sau này có nhiều chuyện quá, bác đâm ra rối trí, rồi không kèm chế được mình.

Trường khoát tay:

– Dạ không sao, nhưng chuyện gì xảy ra vậy bác?

Bà Kiều thở dài:

– Chuyện này làm bác nghĩ tới nghĩ lui hoài, rồi cuối cùng cũng không quyết định được, chỉ biết nói với con thôi.

– Dạ.

– Thật ra, Thùy Dương là con gái của bác, nó với con Oanh là chị em ruột đó.

– Sao?

Trường buột miệng kêu một tiếng kinh ngạc. Anh nghiêng người tới phía trước:

– Cô ấy là em ruột của Oanh thật sao? Bác nói thật chứ?

Bà Kiều gật đầu trầm ngâm:

– Lúc phát hiện ra, bác không thể nào bình tĩnh được. Lần trước bác đổ bệnh là vì chuyện đó.

Trường vẫn chưa hết bàng hoàng. Anh ngồi im để không phải nói ra những câu vô nghĩa. Ngay lúc này anh chưa suy nghĩ được nhiều. Nhưng có một điều anh cảm nhận rất rõ, là chuyện này có tác động tới anh chứ không chỉ là chuyện gia đình bà Kiều.

Bà Kiều nói với vẻ băn khoăn:

– Bác cứ nghĩ tới nghĩ lui, mà không dám nói cho nó biết.

– Dù cho cổ phản ứng thế nào thì bác cũng nên nói thật. Là mẹ con thì trước sau gì cũng phải thừa nhận sự thật chứ bác.

– Nhưng nói ra, liệu nó có chấp nhận được không? Hay là lại hận bác thêm.

Trường hỏi một cách trầm tĩnh:

– Nhưng lý do mà bác bỏ cổ có nghiêm trọng lắm không? Tại sao phải tới mức như vậy?

Bà Kiều bắt đầu khóc sục sịt:

– Dù nghiêm trọng hay không, thì việc bác không nuôi nó cũng đáng để nó hận rồi. Lúc đó ba nó chết, con Oanh sáu tuổi, lại bệnh hoạn èo uột. Con Dương mới hai tuổi, còn quá nhỏ, một mình bác không thể nào vừa kiếm tiền vừa nuôi hai đứa con không bình thường, bác đành phải hy sinh con Dương. Vì bác nghĩ nó là đứa bé khỏe mạnh, người ta nuôi nó dễ hơn là nuôi một đứa bệnh tật như con Oanh.

– Con hơi lạ là tại sao đến giờ bác mới phát hiện ra, trong khi bác gặp lại ba Thùy Dương lâu rồi.

Bà Kiều lắc đầu:

– Lúc bác cho nó, người nhận không phải là ông ta. Mà là một bà goá chồng. Khi xin con nuôi bà ấy không nghĩ là mình sẽ lập gia đình. Nhưng sau đó bà ta có chồng và cho Thùy Dương cho ba nó bây giờ.

Trường nín lặng, không biết nói gì và cũng không thể trách được ai, nhưng người lớn làm cho số phận Thùy Dương long đong quá.

Bà Kiều chấm nước mắt:

– Hôm đó gặp lại bà ấy ở nhà một bà bạn, bác tưởng như chiêm bao. Bà ấy không ngừng xin lỗi, nhưng bây giờ bắt lỗi thì cũng không ích gì, vấn đề làm bác lo là con Dương không chịu nhìn bác. Một người mẹ đem cho con thì dù bất cứ lý do nào cũng không chấp nhận được phải không?

Trường không nói gì, nhưng anh thấy Thùy Dương chịu bắt công quá. Mà cô lại là người dễ bị tổn thương. Nếu biết mình bị mẹ bỏ rơi, chắc cô sẽ đau khổ không ít.

Bà Kiều buồn rầu nhìn Trường:

– Theo con, liệu Thùy Dương có chịu nhận bác không?

– Con không biết, tính Thùy Dương có lẽ cứng rắn hơn Kiều Oanh. Nhưng

con nghĩ dù có hận cách mấy, cổ cũng phải thừa nhận mẹ mình.

– Bác sợ nó không nhận, chẳng thà không biết gì mà nó còn quý mến bác. Sau này hiểu chuyện, sợ nó không nhìn mặt luôn, coi như bác mất nó thêm lần thứ hai.

Bà lắc đầu buồn bã:

– Thảo nào mà bác cứ thấy quyến luyến nó, dù lúc đó nó là người xa lạ. Hình như nó cũng quyến luyến bác lắm.

Trường trầm ngâm:

– Con cũng từng thấy lạ, là Thùy Dương với Kiều Oanh có nét hao hao nhau. Dù cổ cứ quyết liệt phủ nhận cổ không giống Kiều Oanh.

– Lúc còn sống, con Oanh cũng thương nó lắm. Lạ thật, có lẽ tội nó cùng huyết thống nên tự nhiên nảy nở tình thương.

Bà nói như thiếu tự tin:

– Bác ao ước được gả con Dương cho con, con chị mất thì thay vào con em. Tội nó là chị em thì tính nết không khác nhau mấy đâu, chắc sẽ hợp với con, con nghĩ sao?

Trường hơi sững sốt, nhưng anh chỉ nhìn bà Kiều chứ không phản ứng.

Bà Kiều nhìn anh, nói với vẻ vừa ngại vừa vô cùng mong muốn:

– Con có thể thương yêu được nó không? Nếu giao nó cho con thì bác thấy thanh thản và yên tâm hoàn toàn.

Thấy Trường cứ ngồi im đăm chiêu, bà cười khẽ:

– Chắc bác ích kỷ lắm phải không? Bắt con làm điều con không muốn.

Nhưng bác chỉ nói vậy thôi, con đừng vì như vậy mà ép lòng mình.

Trường lắc đầu:

– Bác chỉ nhìn một mình con mà không hề lo về phía Thùy Dương, cổ không dễ dàng chấp nhận đâu bác ạ.

– Bác thấy lúc trước nó có vẻ quyến luyến con quá, lúc đó coi như nó dựa hết vào con, nó cần con như vậy lẽ nào lại từ chối thay thế chị nó.

Trường cười khẽ:

– Chính vì nghĩ là thay thế Kiều Oanh, nên cổ quyết liệt dứt khoát đó bác ạ.

Bà Kiều nhìn Trường ngờ ngợ:

– Nói vậy là hai đứa con đã phải lòng nhau rồi à?

Trường nói giản dị:

– Con tưởng như vậy, nhưng thật ra là không phải, lỗi của con là đã hấp tấp, con không muốn tiếp tục sai lầm.

Bà Kiều không tài nào hiểu được cách nói chuyện tối nghĩa đó. Như vậy nghĩa là anh muốn rút lui, hay chỉ cần thời gian suy nghĩ. Bà rất muốn hỏi cặn kẽ. Nhưng thấy như vậy có vẻ nôn nóng quá, nên bà cố kềm mình lại để không tìm hiểu.

Bà tặc nhệ hỏi sang chuyện khác:

– Từ trước giờ bác luôn coi con là người nhà, nên những chuyện quan trọng bác chỉ muốn hỏi ý con. Ngay cả chuyện con Dương bây giờ, bác cũng rất bối rối.

Trường nói không cần suy nghĩ:

– Chắc chắn là phải nói bác ạ, có điều bác đừng nôn nóng. Để Thùy Dương tới lui một thời gian, khi nào cổ thân thiết rồi bác hãy kể thật.

Bà Kiều thở nhẹ:

Có vậy mà bác nghĩ không ra. Từ lúc phát hiện chuyện đó, bác chỉ phân vân giữa chuyện nói với không. Có thể nếu hấp tấp thì làm nó sẽ xa bác thêm.

Bà ngừng lại, khoát tay:

– Coi như bác phải kiên nhẫn thôi.

– Vâng.

Vừa trả lời, anh vừa kín đáo quan sát bà Kiều. Cố tìm một nét giống giữa bà và Thùy Dương. Hình như Thùy Dương không giống và lắm, cả tính cách cũng khác. Anh không biết cha Thùy Dương là người thế nào, nhưng có lẽ cô giống cha. Thoạt nhìn thấy cô có vẻ hiền lành, nhu mì, nhưng bên trong thì rất sôi nổi, ào ạt, chính vì vậy mà anh lăm về cô.

Anh ngồi lại nói chuyện với bà Kiều một lúc nữa rồi đứng lên ra về. Lúc ra sân, anh mới nhớ lâu rồi không gặp Hoàng Yến.

Có một thời gian anh đã lựa lúc cô không có ở nhà mới đến thăm bà Kiều. Hình như cô đoán lờ mờ sự tránh mặt đó. Anh thừa biết HY có cảm tình với mình ra sao, nhưng luôn cố ngăn không cho cô nói ra. Và cho tới bây giờ, giữa hai người vẫn cứ là khoảng lấp lửng.

Trường ngừng xe trước sân ký túc xá. Anh định bước xuống thì thấy Thùy Dương đi ra, bên cạnh là Quang. Trong một thoáng, anh nhú mày ngạc nhiên. Anh và Quang không phải lạ gì với nhau. Trước kia đã từng là chỗ làm ăn. Không hiểu sao anh ta quen được với Thùy Dương.

Anh vẫn ngồi yên trong xe, cố ý nhìn Thùy Dương. Cử chỉ của cô vừa chừng mực, vừa vui vẻ. Có vẻ như đó là một buổi hẹn hò đi chơi đầu tiên giữa hai người. Thùy Dương thay đổi nhanh quá.

Anh dăm dăm nhìn Thùy Dương. Cô bất ngờ quay lại và nhận ra anh. Trong một thoáng cô hơi ngần ngừ, muốn làm ngơ nhưng không dám, muốn tới gặp thì ngại.

Trường chủ động xuống xe, đi về phía hai người. Anh mỉm cười với Quang:

– Chào, lâu quá không gặp mày.

Quang có vẻ hơi bất ngờ, anh ngạc nhiên nhìn Trường:

– Chà, lâu quá mới gặp.

Cả hai bắt tay nhau. Quang nhìn vào trong rồi hỏi:

– Mày tìm ai trong này hả?

Trường mỉm cười:

– Tao tìm cô bé này, cũng có chuyện cần nói, nhưng bây giờ hai người đi rồi phải không?

Nãy giờ Thùy Dương đứng nhìn chỗ khác. Dù rất ngạc nhiên khi thấy hai người biết nhau, nhưng cô cũng không để lộ ra. Cô không ngờ Trường thừa nhận tới tìm cô một cách tự nhiên như vậy.

Thùy Dương quay lại định nói. Nhưng Quang đã lên tiếng trước cô:

– Ủa! Mày có quen với Thùy Dương hả?

– Biết nhau đã lâu, nhưng lúc sau này mới gặp lại.

Quang nhìn anh một cách ngờ ngợ, hoài nghi. Đến tìm kiểu này thì còn có thể có chuyện nào khác, ngoài lý do giống anh.

Vẻ mặt Quang trở nên thay đổi, có chút gì đó thiếu tự tin và kém vui. Thùy Dương nhìn anh, rồi hỏi Trường mà mắt vẫn nhìn chỗ khác:

– Anh Trường đến có chuyện gì không?

– Có một chuyện anh nghĩ là quan trọng. Nhưng bây giờ em phải đi rồi phải không? Để mai anh gặp sau cũng được.

Thùy Dương buột miệng:

– Di Kiều có khoẻ không?

– Anh rất mừng là em còn quan tâm đến di Kiều của em. Anh gặp em là để nói chuyện đó.

Thùy Dương có cảm giác như bị hụt hẫng. Cô nói với vẻ bất cần:

– Em thì có liên quan gì tới di ấy. Hôm nào em rảnh sẽ tới đó sau. Còn bây giờ, em phải đi rồi, chào anh nha.

Cô nhìn Quang:

– Đi anh Quang.

Quang có vẻ hơi ngạc nhiên vì cử chỉ bất lịch sự của Thùy Dương. Cô đâu phải là người như vậy.

Thùy Dương vốn rất nhẹ nhàng và dễ thương. Sao lại có thể cư xử lạnh lùng với một người như vậy. Anh thấy hơi ngại với Trường, nên nói như xin lỗi:

– Bây giờ tao phải đi rồi, hôm nào mình uống cà phê nhé. Xin lỗi nghe.

Trường mỉm cười, khoát tay:

– Cứ tự nhiên. Hôm nào tao sẽ gọi điện cho mày.

– Tao chờ nghe.

– OK.

Nói xong anh đi về phía xe. Anh cố ý nhìn vào kính chiếu hậu theo dõi thái độ của Thùy Dương. Và thấy cô ngồi lên phía sau Quang, mà vẫn cố ý quay mặt chỗ khác chứ không nhìn về phía anh.

Trường lái xe ra khỏi sân. Đi trên đường, anh cứ dăm chiêu suy nghĩ về thái độ của Thùy Dương. Không biết hành động đó là để trả thù hay vì cô thích Quang thật sự?

Cô có thấy mình làm vậy là kỳ không? Vừa dứt khoát với anh đã quen ngay

với người khác, mà lại có thái độ như thù nghịch. Cô không dễ hiểu chút nào.

Trường mím miệng một cách bực mình. Tất cả những gì Thùy Dương biểu hiện bây giờ gần như trái ngược hoàn toàn với Thùy Dương trước kia. Và anh bực mình cho chính mình. Vì đã hành động hấp tấp như vậy. Lẽ ra anh phải tìm hiểu Thùy Dương một thời gian, chứ không phải là đón nhận cô như điều hiển nhiên.

Trong cuộc sống, anh luôn thận trọng và điềm tĩnh. Không hiểu được tại sao có lúc mình mất tự chủ đến vậy.

Chiều hôm sau, Trường cố ý đến đón Thùy Dương ở nhạc viện. Trong khi chờ cô, anh tự hỏi mình hành động có quang minh hay không? Chẳng lẽ anh cố tình tránh mặt Quang, nếu như gặp anh ta ở ký túc xá.

Anh còn đang tự hỏi mình có nên bỏ về, thì thấy Thùy Dương và Minh Khánh trong sân đi ra. Hình như cô thấy anh rồi, nên bước chân cô có vẻ phân vân. Minh Khánh hích tay cô nói gì đó, hình như là không cho cô tránh mặt.

Đúng như Trường nghĩ, Thùy Dương có vẻ muốn tránh mặt. Còn Minh Khánh thì cứ kéo tay cô đi.

Trường bèn bước xuống, đứng bên cửa chờ. Anh nhìn Thùy Dương chăm chăm, mặt hơi nghiêm, như không đồng ý nếu cô cư xử như hôm qua.

Có lẽ thái độ cứng rắn của anh làm Thùy Dương ngại. Cô mím môi một cách nghiêm nghị, rồi đi về phía anh.

Minh Khánh gật đầu chào Trường:

– Anh Trường đến đón Thùy Dương hả?

Trường gật đầu:

– Lâu lắm mới gặp Khánh, em có khoẻ không?

– Dạ, khoẻ.

Tự nhiên cô nhìn Trường thật lâu, như muốn anh hiểu một điều gì đó, mà vì có Thùy Dương nên cô không tiện nói. Cử chỉ của cô làm Trường phải nhướng mắt nhìn như hỏi. Nhưng anh chỉ im lặng.

Minh Khánh chợt cười gượng:

– Anh đưa Thùy Dương về. Em về trước, chào anh.

– Chào cô bé.

Từ nãy giờ Thùy Dương không hề nói gì. Khi Khánh đi rồi, cô vẫn đứng im.

Trường phải lên tiếng trước:

– Em lên xe đi.

Thùy Dương lắc đầu:

– Anh Trường cần nói chuyện gì vậy? Không ấy vào trong kia nói cũng được.

Vừa nói, cô vừa hướng mắt vào sân. Trường hiểu cô không muốn đi với anh,

nên gật đầu ngay:

– Cũng được, ở đây cũng yên lặng lắm.

Hai người đi song song bên nhau, chậm rãi chứ không cần phải vội vã. Nét mặt Thùy Dương có vẻ u ám hơn là khó chịu. Cô lặng lẽ ngồi xuống bậc thềm, im lặng chờ.

Trường ngồi xuống phía bên kia bậc thềm. Anh nghiêng đầu nhìn qua Thùy Dương:

– Sao em không đến thăm bác Kiêu?

Thùy Dương trả lời nhát gừng:

– Em đã nói rồi, không muốn nhắc lại nữa đâu.

Trường gật đầu:

– Anh hiểu.

Anh cười khẽ:

– Nhưng em ghét anh chứ đâu có ghét bác ấy. Với người đã từng quý mến em mà em cư xử như vậy, anh thấy vô tâm quá, như vậy là không được.

Thùy Dương rất muốn nói "không được thì kệ anh". Nhưng vì không dám nói đâm ngang với Trường, nên cô giữ im lặng.

Trường thản nhiên như không thấy cử chỉ gai góc ngấm ngầm của cô:

– Nếu em sợ gặp anh ở đó thì anh hứa sẽ không tới những lúc có em. Có thể anh đáng ghét thật, nhưng bác Kiêu không như vậy đâu.

Anh ngừng lại một chút, rồi nói thẳng thừng:

– Em cư xử vậy là tệ lắm, nếu muốn sửa sai lầm thì hãy trở về đó ở đi.

– Không khi nào, không bao giờ!

Trường điềm tĩnh hỏi:

– Tại sao không?

– Vì em không muốn, nếu ở nhà đó được thì trước kia em đã không đi rồi.

– Bây giờ em có thể nói lý do em bỏ đi không? Nói được chưa?

Thùy Dương hơi quay lại:

– Lạ thật! Chuyện này hôm trước bảo không nói tới nữa, sao hôm nay anh nhắc lại. Anh chờ em hôm quay lại chỉ để nói như vậy thôi à? Thật thất vọng!

Trường quay lại nhìn cô một cái:

– Vậy em nghĩ anh sẽ nói chuyện gì?

Thùy Dương nhận ra mình hấp tấp quá, cô trở lại thái độ hờ hững:

– Em không biết, chỉ có điều là không ngờ anh nói chuyện này.

Trường nghiêm nghị:

– Không phải vô cớ khi anh tới thuyết phục em chuyện này. Có lý do đó, có điều bây giờ anh nói không tiện, nhưng anh khuyên em nên về sống với bác Kiêu, nếu không muốn sau này hối hận.

Thùy Dương khẽ nhún vai:

– Em không bao giờ hối hận, nếu có thì là chuyện đã gặp anh và gia đình đó. Trường sừng sốt nhìn Thùy Dương, không chấp nhận cách nói năng khá bạt mạng của cô, anh nghiêm mặt lại:

– Dương!

Thùy Dương biết mình đã quá đáng. Nhưng cô chỉ im lặng chứ không có ý định xin lỗi.

Trường cau mặt:

– Em có thể ghét anh, nhưng đừng quay lưng lại ghét gia đình bác Kiêu, đừng làm người vô ơn.

Thùy Dương lạnh nhạt:

– Em không phải là người dễ thương như trước kia đâu. Mà em cũng không hiểu sao anh cứ muốn dẫn dắt em tới gia đình đó, sao anh rảnh quá vậy hả anh Trường?

Trường lầm lì:

– Anh không rảnh và cũng không thích giải quyết chuyện của người khác, anh làm điều này vì bác Kiêu nhờ, mà đã hứa thì anh phải làm tới nơi tới chốn.

– Ra là vậy.

– Em không thể thắc mắc vì sao bác ấy thương em quá mức như vậy sao?

– Em cảm động, nhưng như vậy không có nghĩa là phải làm theo ý muốn của anh.

Trường ngắt lời:

– Ý của bác Kiêu chứ không phải của anh. Nếu nói cho cá nhân anh, thì thái độ của em đã làm anh bỏ ngang câu chuyện rồi.

Anh quay lại nhìn cô, cười bao dung:

– Anh nhớ Thùy Dương trước kia rất hiền ngoan, dịu dàng. Nhưng bây giờ, dù em có thế nào, thì anh cũng không xoá bỏ hình ảnh em trước kia.

Thùy Dương cúi đầu nhìn xuống thêm. Cách nói của Trường làm cô thấy chán mênh mông. Chán cho bản thân mình nhiều hơn là giận Trường.

Nhưng cô không hề muốn làm một Thùy Dương yếu đuối như trước kia. Vì khi đó cô trở thành bản sao của Kiêu Oanh rồi.

Trường nhìn về mặt cô, rồi cười khẽ:

– Em có vẻ chán nghe anh nói phải không? Thật tình anh cũng phải nói chuyện này. Rút lại, anh khuyên em hãy về ở chung với bác Kiêu. Về đi, từ từ rồi em sẽ thấy đó là gia đình của em.

Thùy Dương chột khoát tay:

– Không bao giờ! Đừng nói chuyện này nữa!

Nói xong, cô đứng dậy. Nhưng Trường đã kéo tay cô lại:

– Đã đến mức này thì anh không quanh co nữa, bác Kiêu là mẹ em đó, mẹ ruột của em đó.

Thùy Dương đứng sững, ngơ ngác như chưa hiểu hết. Cô vô tình ngồi trở xuống:

– Anh nói gì vậy?

Trường điềm tĩnh nhìn cô:

– Người đó là mẹ ruột của em, và chuyện em với Kiều Oanh giống nhau cũng hiển nhiên như em là con gái gia đình đó vậy.

Thùy Dương lạc giọng:

– Không thể nào!

– Nếu sợ anh nói dối thì em hãy tự mình kiểm chứng lại. Đến gặp mẹ em đi, hỏi cho tường tận, kiểm chứng đến tận cùng nếu em còn hoài nghi.

Thùy Dương cứ ngồi lặng suy nghĩ, và sau khi đã nghiền ngẫm cho hết khái niệm đó, cô có vẻ bị cú sốc choáng váng. Cô cứng người như tượng đá, rồi đứng bật dậy:

– Em muốn tới gặp bà ấy ngay. Tại sao lại là như vậy? Tại sao cuộc đời em kỳ quặc như vậy?

Ngực cô đập phồng theo nhịp thở. Mặt đỏ bừng, cô nói như hét:

– Tại sao số phận em đáng ghét như vậy?

Trường cũng đứng lên theo cô:

– Bình tĩnh lại đi Dương!

Vừa nói, anh vừa nắm vai cô như muốn giúp cô trấn tĩnh. Nhưng Thùy Dương gạt ra, cô nói nhanh:

– Mẹ nuôi chị Oanh mà lại bỏ em cho người khác nuôi, để em phải chịu bao nhiêu cay đắng. Khi em thoát ra được thì lại đến lượt gặp anh, để bị anh lợi dụng, số em là vậy đó sao?

Trường nhìn sững cô:

– Anh lợi dụng em à?

Anh bước tới, lắc mạnh tay cô:

– Nhắc lại đi, nói lại câu đó đi, em nói anh lợi dụng em phải không?

– Không bằng tiền bạc, mà là tình cảm. Em là vật thể thân của chị Oanh, vì em giống chị ấy quá nên anh mượn em để lấp đầy sự trống vắng của anh. Cả dì Kiều cũng vậy, bà ấy muốn có em để đỡ nhớ chị Oanh. Cả hai người đều có mục đích riêng, chứ có ai nhìn vào bản thân em không?

Giọng Trường nghiêm khắc:

– Em không được nói bậy!

– Em nói đúng chứ không sai. Nhưng vì khi bị em vạch ra sự thật, anh thấy tệ quá, nên anh phải phủ nhận.

– Nghe đây Dương! Em có thể nghĩ anh là người ác hay gì đó, anh không giận. Nhưng với bác Kiều mà em không chịu nhận ra tình thương của người mẹ thì em nhẫn tâm lắm.

Thùy Dương run run giọng:

– Bà ấy đã bỏ em được thì cứ bỏ luôn đi. Bây giờ chị Oanh chết rồi, bà ấy sợ cô đơn nên muốn nhận em trở lại phải không? Khi biết như vậy, em càng hận thêm thôi.

Dù đã biết Thùy Dương sẽ không dễ dàng đón nhận sự thật này, nhưng cách phản ứng của cô vẫn làm Trường kinh ngạc. Sao Thùy Dương quá nhạy cảm như vậy? Mà là toàn những ý nghĩ không đúng.

Anh cố nói để cô dịu bớt căng thẳng:

– Sao em không bình tĩnh lại, đến nói chuyện với mẹ em, tìm hiểu sự thật? Sao lại tức giận vô lý như vậy?

Thùy Dương nói bình tĩnh:

– Em không giận vô lý, khi em còn nhỏ, cần người mẹ nhất, thì mẹ lại bỏ cho người dung nuôi, điều đó có nghĩa là mẹ chỉ thương chị Oanh. Nếu là anh, anh có hận không?

– Nếu là anh, anh sẽ tới hỏi lý do.

– Em không thể vị tha để đến tìm bà ấy mà hỏi, trước mắt em chỉ thấy một điều, là bà ấy có hai đứa con, nhưng bỏ một đứa, giữ lại một đứa. Tình thương con mà cũng không đồng đều, thì trên đời này còn cái gì công bằng? Anh trả lời được không?

Trường định giải thích thì Thùy Dương chột khoát tay, giọng mệt mỏi:

– Em đang muốn ở một mình, anh về trước đi. Dù sao em cũng cảm ơn nhiệt tình của anh đối với em.

– Em đang không bình thường, đứng ở đây một mình. Nghe lời anh, về ký túc xá với bạn đi, có bạn bè em sẽ đỡ buồn hơn.

– Không.

– Nếu không muốn thì hãy đi chơi với anh cho khuây khoả.

Thùy Dương cười nhếch môi:

– Em thế này mà còn tâm trạng để đi chơi sao?

– Vẫn hơn là em ngồi một mình thế này.

Thùy Dương đưa mắt nhìn chỗ khác:

– Em đã từng một mình rồi, có cô đơn lần nữa cũng là thường. Anh về trước đi.

Nói xong, cô quay người đi lên cầu thang, không cần biết Trường về hay chưa. Cô làm vậy không phải vì ghét Trường, mà vì tâm trạng đang vô cùng bất thường chao đảo. Vừa đau khổ, vừa tức giận. Chứ vui thì quá mơ hồ.

Thùy Dương lên tầng trên, cô lại ngồi phịch xuống bậc thang. Chiếc giở để một bên, cô vòng tay qua gối, đầu gục xuống chân. Dáng điệu buồn khổ, xa lạ với những cử chỉ của cô trong thời gian sau này.

Những ngày sống ở nhà bà Kiều như lần lượt lướt qua đầu cô, trong trí nhớ không phai. Sự chăm sóc thương yêu của người mẹ.... tất cả những gì bà làm cho Kiều Oanh đều nói lên tình yêu vô bờ bến.

Vậy mà bà có thể bỏ được cô, mà lại bỏ trong lúc cô còn bé bỏng, lúc cần mẹ nhất.

Thùy Dương nhớ trong đời mình, cô chưa khi nào hiểu được tình mẹ con, cho tới lúc sống ở nhà bà Kiều.

Bất giác, cô khóc nức lên, vừa tủi thân, vừa oán giận. Những ý nghĩ đó làm phủ nhận tất cả tình cảm của cô đối với bà Kiều. Cô không biết mình sẽ đối xử ra sao với bà, nhưng ngay bây giờ thì không thể nào đón nhận một cách vui vẻ được.

Chợt Thùy Dương cảm thấy ai đó choàng tay qua vai mình. Cô ngẩng phắt lên nhìn. Nhận ra Trường, cô hỏi mà không buồn lau nước mắt:

– Anh chưa về sao?

– Em như vậy làm sao anh bỏ về được. Anh biết chuyện này làm em giận, nhưng thật ra đó là chuyện vui của em, là hạnh phúc nhất đời, đừng tự làm khổ mình nữa.

Thùy Dương im lặng nghe. Hoàn toàn không muốn trả lời. Cử chỉ đó không hề làm Trường bực mình, anh nói tiếp:

– Em đau khổ một thì bác Kiều đau khổ gấp mười lần như vậy, em có thử hiểu điều đó không?

Thùy Dương không nói gì, cô lẳng lặng lấy khăn ra lau nước mắt, rồi nói với vẻ lạnh lạnh:

– Có bao giờ anh hiểu tâm trạng của một đứa bé không có mẹ không? Lúc nào cũng chờ vợ, lạc loài trong suy nghĩ. Lúc mẹ nuôi còn sống, mẹ đối xử tốt với em, nhưng hình như đó không phải là tình thương.

– Em còn nhỏ làm sao biết được?

– Trẻ con rất mẫn cảm với người nuôi mình, ai không yêu nó tự nhiên nó sẽ cảm nhận được. Lúc nhỏ em không hiểu được tại sao mẹ không yêu quý em, rồi đến ba nuôi cũng vậy.

Cô ngừng lại, thở dài:

– Bây giờ em mới hiểu tại sao ba để dì Thuận và tên Quảng bức hiếp em, tại vì ba không đau lòng đến mức dám trái ý dì Thuận. So với em, thì dì Thuận được ba thương hơn.

– Anh hiểu.

– Rồi chính vì ba không bảo vệ em nên hai người đó mặc tình ăn hiếp. Tóm lại, nếu em được ba hay mẹ bảo vệ, thì trên đời này không ai hiếp đáp em kiểu đó đâu.

Trường nhìn cô, lần đầu tiên anh hiểu sự bất hạnh nội tâm của cô.

Thùy Dương cười khẽ:

– Một đứa con gái không được ba mẹ bảo vệ, thì tự mình phải bảo vệ mình. Nhưng mình lại không đủ mạnh để làm người khác biết sợ, anh biết nó khổ đến thế nào không hả anh Trường?

Trường quay lại, ôm cô vào lòng:

– Dương!

Nhưng Thùy Dương gượng ngồi lên, né người ra khỏi anh. Giọng cô lạnh băng:

– Khi em nhìn cách dì Kiều săn sóc chị Oanh, em mới hiểu mẹ con là như vậy, em khao khát đến điên cuồng, mình cũng có một người mẹ.

– Đừng nghĩ đau lòng như vậy Dương.

– Bà ấy đã tước đi tuổi thơ của em, tước mất tình cảm mà em đáng được nhận. Bây giờ em lớn rồi, có thể tự bảo vệ được mình rồi, bà ấy xuất hiện để làm gì? Và sẽ đóng vai trò gì trong đời em đây?

Trường lại kéo Thùy Dương vào lòng:

– Anh biết em sẽ khó mà tha thứ về chuyện bị mẹ bỏ. Nhưng em hãy định thần lại, thử tìm hiểu lý do. Anh thề là trên đời này, trừ phi quá bị bức bách, còn thì không người phụ nữ nào bỏ con mình cả.

– Anh muốn em đến tìm bà ấy à? Không đâu, tính em thẳng lắm, em sẽ nói những điều khó nghe, rồi bà ấy sẽ đau lòng thêm, em không muốn như vậy.

Trường suy nghĩ một chút, rồi nói nhẹ nhàng:

– Anh không đủ tư cách để bắt em nghe lời anh, nhưng rồi em sẽ thấy những gì anh nói với em là đúng. Em không cần đến với mẹ em ngay đâu, cứ bình tĩnh suy nghĩ, rồi em biết mình sẽ làm gì.

Anh chợt nói qua chuyện khác:

– Quang đối xử tốt với em chứ?

Thùy Dương quay nhanh lại nhìn anh. Bây giờ mà Trường có thể nói chuyện đó sao?

Cô đưa mắt nhìn chỗ khác:

– Anh hỏi để làm gì? Có chuyện gì không? Hy vọng là anh sẽ không cho em cú sốc nào nữa.

– Anh nói chuyện này vì không muốn đầu óc em tiếp tục căng thẳng. Và lại, anh rất muốn biết chuyện của em.

– Dì Kiều bảo anh hỏi phải không?

Trường lắc đầu:

– Bác ấy không biết chuyện này.

– Vậy à.

Trường nhìn cô dăm dăm:

– Anh muốn biết tại sao em đến với Quang? Em quen với anh ta lâu chưa?

Thùy Dương nhìn dăm dăm một góc, nét mặt ủ dột:

– Muốn lâu thì lâu, muốn mới thì mới.

Trường thoáng cau mày vì cách nói chuyện của cô. Nếu không có cử chỉ thần thờ đó, hẳn anh phải nghĩ cô gai góc ngang ngạnh lắm.

Anh kéo vai Thùy Dương lại, bắt cô phải nhìn anh.

– Em phải nói thật, em quen với Quang lâu chưa?

Thùy Dương gỡ tay Trường ra:

– Lúc này em không muốn nói chuyện đó, tại sao em phải nói với anh chuyện tình cảm của em, anh có là gì của em đâu.

– Đợi tới là gì mới có thể hỏi sao?

Thùy Dương không trả lời, cô lặng lẽ xoa xoa vai, như đang bị đau. Vẻ mặt cô vừa chán vừa buồn, vừa mệt mỏi. Có vẻ như chiều nay là một buổi chiều ảm đạm trong đời cô.

Trường lấy lại thái độ điềm tĩnh:

– Anh xin lỗi vì đã làm em mệt. Bây giờ không nói chuyện này nữa, nhưng anh sẽ hỏi lại vào dịp khác, khi em bình tĩnh hơn.

– Em không có gì mà cần phải bình tĩnh, chuyện tình cảm của anh Quang, chắc chắn không làm em đứng tim hay bị sốc như chuyện của anh đâu.

– Em có dám chắc không?

– Nếu có thì đó cũng là chuyện của em.

Vừa nói cô vừa chậm rãi đứng dậy, cúi đi xuống cầu thang. Trường đi phía sau cô. Nhưng khi xuống sân, anh bước dần lên chặn cô lại:

– Để anh đưa em về!

Thùy Dương không nói gì, đó không phải là cử chỉ phản đối. Cô làm Trường hơi ngạc nhiên. Hình như tâm trạng không bình thường làm cô không có ý nghĩ chống đối anh.

Khi Trường đưa Thùy Dương về ký túc xá thì thấy Quang đang đứng chờ ở cổng. Anh đang tự hỏi có nên chào hay làm như không thấy, thì Thùy Dương đã bước xuống. Cô nói ngắn gọn:

– Chào anh.

– Em vào đi.

Quang đi về phía Thùy Dương, và gật đầu chào Trường. Anh khẽ giơ tay chào lại, rồi quay đầu xe chạy ra đường. Vẻ mặt trở nên tự lự như phong cách bình thường của anh.

Thùy Dương ngồi cạnh Quang, lơ đãng cho từng viên sô-cô-la vào miệng. Cô và Quang đã vào đây từ trưa. Cà phê Trung Nguyên có không khí yên tĩnh. Một góc phòng yên tĩnh. Nó cần thiết cho cô rất nhiều, sau những lúc phải sống trong áp lực của tinh thần.

Bên cạnh cô, Quang cũng yên lặng nháp ly cà phê. Hôm nay Thùy Dương không chịu nói chuyện nên anh cũng trở nên lặng lẽ. Dù với anh, ngồi bên cô mà phải chịu thái độ lơ là, không phải là dễ chịu.

Càng tiếp xúc với Thùy Dương, anh càng thấy không hiểu được cô, dù là một chút. Khi mới gặp, cô tạo cho anh ấn tượng về một cô gái đẹp, quý tộc hiền dịu. Gặp lần thứ hai là vẻ lịch sự hoà nhã. Lần thứ ba là phong cách hoạt bát vui vẻ. Cuối cùng là những ngày gần đây, cô trở nên xa vời khó

gần, lúc nào cũng đăm đăm buồn chán. Có lúc giữa chừng câu chuyện rời rạc, mặt cô trở nên giận dữ cáu kỉnh, không có vẻ gì là một Thùy Dương dịu dàng mà anh từng biết.

Thật lạ khi Quang dễ dàng chấp nhận hết những cái đó. Cả lúc cô nổi giận, không phải với anh, mà là với một điều gì đó giấu kín trong lòng. Mọi trạng thái của cô, anh đều thấy có nét dễ thương riêng. Chính vì vậy mà anh thích ở gần cô.

Thùy Dương trút viên sô-cô-la cuối cùng vào tay, mặt cô khẽ nhăn lại:

– Hết rồi, chán thật, ăn chỉ có chút xíu.

Quang dợm đứng lên:

– Để anh ra ngoài kia mua thêm.

Thùy Dương lắc đầu:

– Đừng mua, em không ăn đâu.

– Sao em có vẻ bức vậy? Tại ít quá em ăn không đủ phải không?

– Chắc vậy, nhưng em đôi ý rồi, không muốn ăn nữa, chán lắm.

Quang im lặng ngồi xuống, anh chống tay trên bàn, hơi nghiêng người nhìn

Thùy Dương:

– Em có chuyện buồn phải không?

– Anh thấy em có vẻ của một người bị buồn lắm à?

Hỏi rồi không đợi Quang trả lời, cô nói luôn:

– Nếu thấy đi với em chán thì anh cứ về, em không cản.

Quang xua tay:

– Không phải anh nghĩ như vậy, anh chỉ muốn biết để an ủi em thôi.

Thùy Dương chợt cười to:

– Anh vui thật đó.

Cô chợt ngưng cười, khuôn mặt trở nên lặng lẽ khi nhìn ra cửa. Quang quay lại nhìn. Anh thấy Trường cùng hai người bạn đang bước vào. Họ đang tìm bàn. Và Trường cũng không thấy bàn anh. Anh đưa mắt nhìn Thùy Dương:

– Hình như anh ấy không thấy em đó Dương, để anh gọi nhé.

Thùy Dương khoát tay:

– Thôi đừng, em làm biếng chào người quen lắm, cứ làm như không thấy cho xong.

Quang không nói gì nữa. Anh xoay người lại, cô ý nhìn vào mắt Thùy Dương:

– Em quen với anh ấy lâu chưa Thùy Dương?

Thùy Dương vẽ vẽ ngón tay trên bàn như không muốn trả lời:

– Lạ thật! Anh với anh ta sao ai cũng hỏi em câu đó hết vậy? Hai người có quen nhau à?

– Cũng có.

– Có thân không?

– Không thể nào gọi là thân được.

– Vậy hả?

Rồi cô hỏi với giọng tinh quái:

– Hay là trước kia hai người cùng giành một cô gái, nên biết nhau, em nói có đúng không?

Quang có vẻ bối rối:

– Sao em lại hỏi vậy?

Nếu chịu quan sát, Thùy Dương sẽ thấy cử chỉ thiếu tự nhiên của Quang, nhưng vì cô chẳng bao giờ quan tâm đến anh, nên cô cũng không tò mò thêm, cũng không để ý mình đã đùa thế nào.

Quang chợt hỏi với vẻ dè dặt:

– Hãy nói thật với anh đi, em biết nhiều về anh ấy không?

Thùy Dương mím môi:

– Em không biết gì về anh ta, mà cũng không quan tâm đời tư của anh ta.

– Anh thấy anh ấy đến tìm em những hai lần.

– Nhưng như vậy đâu có nghĩa là em có bốn phận phải biết về anh ta.

Cô chợt nổi giận:

– Nếu anh cứ hỏi như vậy, em sẽ về đó.

Quang vội chặn tay cô lại:

– Đừng Thùy Dương, anh sẽ không hỏi nữa.

Nhưng Thùy Dương vẫn đứng lên:

– Thôi, em chán ở đây rồi, em muốn về với bạn em.

– Hay là để anh đưa em đi chỗ khác chơi?

Thùy Dương lắc đầu:

– Em muốn về.

Quang có vẻ không vui, nhưng vẫn chiều ý cô. Anh kéo ghế cho cô bước ra, và đi về phía sau cô. Khi ra cửa, cả hai đi ngang qua bàn của Trường. Thùy Dương đi thẳng như không thấy anh. Nhưng Quang buộc lòng phải đứng lại nói mấy câu với Trường, rồi vội vã đuổi theo Thùy Dương.

Trên đường về, Thùy Dương im lặng suốt. Quang hỏi gì cô cũng trả lời rời rạc. Nhưng khi về ký túc xá, cô đột nhiên lên tiếng:

– Anh Quang! Anh thích em vì cái gì vậy?

Quang hơi ngạc nhiên vì cách thay đổi đột ngột của cô, anh nói thận trọng:

– Vì nhiều thứ lắm.

– Vì em đẹp và hiền chứ gì? Phải không? Trước tiên là vì thấy em hiền lành, dịu dàng đúng không?

– Đầu tiên là vậy, nhưng em còn có tính sôi nổi, hoạt bát và mơ mộng, em đa tính cách lắm.

Thùy Dương không để ý câu đó, cô hỏi khẳng khái:

– Nhưng trên hết là vì anh tưởng em hiền, yếu đuối và nhu mì, đúng không?

– Đúng là như vậy.

Thùy Dương chột giận lên:

– Vậy thì đừng thích nữa, em không phải là người dịu dàng đâu, và em ghét nhất con gái dịu dàng.

– Em sao vậy Dương?

Không nghe cô trả lời, anh hỏi lại lần nữa:

– Hôm nay em làm sao vậy Dương?

Nhưng Thùy Dương chỉ im lặng. Quang quay đầu lại nhìn cô. Mặt Thùy Dương có vẻ giận ghê gớm. Anh không hiểu nổi tại sao cô giận như vậy.

Trong khi câu nói của anh đâu có gì xúc phạm cô.

Khi xe ngừng trong sân, Thùy Dương bước xuống, nói một tiếng chào ngắn ngủn, rồi bỏ đi nhanh vào cửa.

Quang rất muốn đi theo hỏi, nhưng không dám. Anh sợ bị cô đuổi về thì quê.

Khi Quang vừa quay đầu xe ra thì Trường cũng vừa tới. Hai bên chào nhau vừa lịch sự, vừa xa vời. Cách chào của những người đã quá hiểu rõ nhau, nhưng không thể chỉ trích lẫn nhau, vì không ai muốn nhớ lại cái gì đã làm hai người biết nhau.

Trường dẫn xe vào trong, rồi đi lên phòng Thùy Dương. Cánh cửa chỉ khép hờ chứ không đóng. Anh nhìn vào thì thấy cô đang ngồi bên bàn. Tay chống cằm nhìn ra cửa sổ. Cô vẫn mặc bộ đồ lúc nãy. Hình như đang có tâm trạng không vui, nên về phòng rồi mà cô vẫn chưa sinh hoạt bình thường.

Trường gõ cửa hơi mạnh tay. Thùy Dương quay ra nhìn. Thấy anh, cô đứng dậy đi ra, về mặt phẳng phát về cái kính:

– Anh lại có chuyện gì nữa phải không? Làm ơn đừng bắt em nghe chuyện dì Kiều, bây giờ em không muốn nghe đâu.

Trường nói thản nhiên:

– Anh thấy em nên mời anh vào phòng trước đã, còn chuyện gì đó sẽ nói sau, anh không thể đứng thế này lâu được.

Thùy Dương cũng nhận ra mình đã hấp tấp. Cô đẩy rộng cửa phòng:

– Anh vào đi, bạn em đi vắng hết rồi, anh cứ tự nhiên.

Trường ngồi xuống cạnh bàn. Thùy Dương bước qua giường, cô im lặng nhìn qua cửa sổ. Trường biết cô không muốn tiếp anh, nhưng cũng không dám đuổi. Dù sao Thùy Dương vẫn còn biết sợ anh, như thế may ra có thể khuyên cô một điều gì đó.

Trường nghiêng đầu nhìn Thùy Dương:

– Lúc này em đi chơi vui không?

– Bình thường.

– Anh muốn hỏi em một chuyện, được chứ?

Thùy Dương quay lại:

– Nếu là chuyện dì Kiều thì đừng nói, chuyện anh Quang xin cũng đừng hỏi, ngoài ra anh muốn nói gì tùy anh.

Trường điềm nhiên:

– Bác Kiều là mẹ chứ không phải người dưng đối với em. Trước kia không biết thì thôi, bây giờ biết rồi, dù thích hay không, em cũng nên gọi bằng mẹ.

Thùy Dương nghiêm nghị:

– Nếu anh nói chuyện đó, dù là thêm một câu nữa, em sẽ bỏ đi ngay đó.

– Đừng căng thẳng như vậy. Em quá nóng nảy đó Dương.

Anh khoát tay như bỏ qua:

– Anh chiều ý em, không nói chuyện đó, cứ để từ từ cũng được. Nhưng còn chuyện của Quang, em không thể không biết, nếu muốn trói buộc anh ta.

Thùy Dương quay mặt lại nhìn ra cửa như không muốn nghe. Trường nói một cách kiên nhẫn:

– Em hiểu về Quang bao nhiêu mà dám quen với anh ta vậy Dương? Hình như có ai đó giới thiệu phải không?

Thùy Dương quay lại:

– Ý anh muốn nói gì?

– Muốn khuyên em một điều quan trọng, nếu chưa hiểu hết về anh ta, em khoan tin, nhất là khoan có tình cảm.

– Cảm ơn anh.

– Cảm ơn có nghĩa là không muốn anh nói nữa phải không?

– Anh đã hiểu vậy thì em không cần phải nói ra. Nói thật, bây giờ em chán tất cả, em rất hối hận vì đã gặp anh. Thà để cho quên luôn, anh làm em không còn yên ổn nữa.

– Em chọn cách yên ổn để phủ nhận những thứ mà em không có can đảm biết phải không?

– Em không muốn nghe.

Trường vẫn thản nhiên:

– Em không muốn biết đời tư của Quang, vì sợ một lần nữa lại thất vọng.

Không muốn nhắc đến mẹ em, vì sợ phải yếu mềm, trong khi em còn đang giận, em thích nuôi cảm giác đó hơn là chịu nhận mẹ mình.

Thùy Dương chột đứng bật dậy:

– Tại sao anh cứ bắt em đau khổ? Tại sao không làm ơn biến mất khỏi cuộc sống của em, làm ơn đừng nói nữa được không?

Trường nhìn cử chỉ bứt rứt của cô, anh hiểu cô rất căng thẳng, nhưng vẫn quyết định tới cùng:

– Em thế này, lẽ ra anh phải im, nhưng anh biết chắc nếu như vậy, em sẽ sống trong tâm trạng rối rắm, nên anh buộc lòng phải nói.

– Em đã nói là em không muốn nghe.

– Bây giờ chỉ nói chuyện của Quang thôi, anh khuyên em thật lòng, hãy

chấm dứt ngay đi. Anh biết em chưa yêu anh ta đến mức không thể thiếu đâu.

Thùy Dương chột nói với vẻ kiêu kỳ:

- Sao anh biết?
- Anh biết chắc chắn như vậy.
- Vâng, bây giờ thì chưa, nhưng sẽ. Càng gần anh ấy, em càng thấy thích, và em chấp nhận hết những tính xấu của anh ấy.
- Có phải em muốn trả thù một cái gì đó không?
- Em nói thật chứ không trả thù.
- Thôi được, vậy anh khuyên em điều này, em bắt Quagn phải kể hết quá khứ của anh ta đi, kể thật lòng, không được giấu diếm. Lúc đó rồi em hẳn quyết định có nên yêu anh ta hay không.

Thùy Dương nói một cách bướng bỉnh:

- Cảm ơn lời khuyên của anh.

Cô quay đầu lại, nhìn thẳng mặt Trường, gật đầu một cái.

- Em biết anh bao giờ cũng là người tốt bụng, bao giờ cũng lo cho em, nhưng có lúc lòng tốt lại làm hại người khác. Ví dụ như anh chia rẽ tình cảm của em, trong khi em đã nói em tin anh Quang tuyệt đối. Bây giờ em thấy anh xấu xa lắm đó.

Trường thoáng mím môi, nhưng rồi chỉ mỉm cười:

- Anh cũng biết giận đó Thùy Dương. Nhưng không sao, em đang bắt ổn nên anh bỏ qua cho em.
- Cảm ơn anh.

Trường nói tiếp:

- Mà anh cũng không tin một người cẩn thận như em lại bỏ qua những lời khuyên của anh. Em đã cẩn thận quá mức với anh, tại sao bây giờ lại như vậy?

Nói xong, anh đứng dậy:

- Bây giờ anh về.

Thùy Dương đứng dậy:

- Em cảm ơn lời khuyên của anh, nhưng em mong rằng từ đây về sau mình sẽ không gặp lại nhau nữa.

Trường không trả lời. Anh đi ra hành lang. Thùy Dương khoá cửa lại rồi leo lên giường, chuẩn bị đi tắm.

Nhưng cô chưa kịp vào phòng tắm thì lại nghe tiếng gõ cửa. Cô lắc đầu một mình. Nhưng vẫn bước ra mở. Lần này thì người khách là Quang. Thùy Dương hơi lùi lại:

- Sao anh chưa về? Nãy giờ anh ở đây à?
- Anh đã về nhà, nhưng không yên tâm nên trở lại. Lúc nãy em giận chuyện gì vậy? Anh không hiểu được.

Thùy Dương cắn môi thờ dài. Sao mà thêm được yên ổn quá. Muốn được một mình và đừng nghĩ ngợi gì hết. Nhưng ngay cả chuyện bình thường đó, bây giờ cũng không có được.

Cô chớp mắt mệt mỏi:

– Bây giờ em muốn một mình lắm, anh về đi nha. Hôm nào rảnh, em sẽ gọi điện cho anh.

Cử chỉ Quang có vẻ bất ổn.

– Khoan, em cho anh hỏi một câu thôi! Trường có quan hệ thế nào với em, tại sao anh ta tìm em hoài vậy?

Thùy Dương nhìn anh không chớp mắt. Cử chỉ đó làm cô nghĩ tới những gì Trường nói "Hãy bắt anh ta nói về quá khứ, nói thật, và không được dối trá". Hình như con người này cũng có quá khứ làm cô bất ổn như Trường.

Bỗng nhiên cô quyết định hỏi tới cùng. Cô bước tới kéo ghế về phía Quang:

– Anh muốn nói lâu thì ngồi đi.

Và cô hỏi một cách thẳng thắn:

– Sao anh chưa khi nào kể về quá khứ của anh cho em nghe vậy? Em không tin một người như anh lại không có quá khứ đâu.

Quang thoáng bối rối:

– Có phải Trường đã bảo em hỏi anh không?

– Anh ta bảo hay không không quan trọng, quan trọng là anh kể chuyện của anh kìa.

Quang ngồi im thật lâu. Anh có vẻ suy nghĩ và phân vân. Anh cứ im lặng lâu đến mức Thùy Dương thấy không chờ nổi. Cô lên tiếng:

– Nếu không có gì khuất lấp, thì sao anh phải khó nghĩ vậy?

Quang nói lùng khùng:

– Không phải anh muốn giấu em, nhưng vì anh chưa có dịp nói.

– Thì bây giờ là dịp rồi đó. Anh nói hết đi.

Thấy Quang cứ do dự, cô nói tiếp, cũng thẳng thắn như lúc nãy:

– Có phải trước em, anh cũng từng thích ai đó, đúng không?

Quang miễn cưỡng gật đầu:

– Anh thích một người, nhưng đó là mấy năm trước, lâu rồi, lúc đó anh mới ra trường, tình cảm cũng chưa định hình như bây giờ.

– Thì ra là vậy. Thế anh chia tay với chị ấy à?

– Không phải chia tay, mà cô ấy không thích anh.

Thùy Dương chợt phì cười:

– Vậy hả!

– Em đừng cho là chuyện đó quan trọng, chỉ là tình cảm một chiều, mà một chiều thì không có kỷ niệm gì để nhớ. Vả lại, cô ấy cũng đã chết rồi.

– Sao?

Thùy Dương mở lớn mắt. Cô hỏi tới:

– Tại sao chết vậy?

Quang vô tình:

– Cổ bị bệnh tim bẩm sinh.

Thùy Dương nhìn Quang trân trọng. Giờ thì cô vụt hiểu ra, hiểu tất cả. Đó là lý do mà Trường bảo cô hỏi Quang. Vì anh và Quang cùng yêu một Kiều Oanh. Và vì biết cô từ chối làm một bản sao, nên anh ta tốt bụng nói trước cho cô biết. Anh ta tốt bụng thật.

Cô nhìn Quang chăm chăm:

– Có phải vì anh Trường mà anh thất bại không?

Quang gật đầu một cách miễn cưỡng:

– Nhưng anh không hề bụng thù hận anh ta đâu. Chỉ có anh ta chấp nhứt anh thôi.

Anh ngừng lại như do dự, rồi nói thẳng:

– Nếu có tới với em, thì anh ta cũng không quên được người yêu cũ đâu.

Thùy Dương có cảm giác bị tát một cái vào mặt. Cô mím môi:

– Chuyện đó không liên quan gì tới em, anh ta quên hay thích ai là quyền của anh ta, anh đừng có ý kiến.

– Nếu như Trường thích em, thì giữa anh với anh ta, em chọn ai?

– Em chỉ thích được yên tĩnh một mình.

Quang không hiểu, anh hỏi lại:

– Nếu em phải lòng anh ta thì rồi đây em sẽ khổ vì làm người thứ hai đó Dương. Anh ta sẽ không hết lòng với em như anh đâu. Người ta nói mối tình đầu thường khó quên lắm, huống hồ anh ta đã từng yêu cô ta một cách sống chết.

Thùy Dương lạnh nhạt:

– Anh cũng đã từng có mối tình đầu đó thôi.

– Nhưng không giống như Trường, anh và cô ấy không có kỷ niệm nào cả, tình cảm một chiều có muốn cũng không sâu sắc được.

– Có phải lần đầu tiên gặp em, anh thấy em giống người đó lắm phải không? Người anh thích đầu tiên ấy.

Quang lắc đầu:

– Lúc đó anh chỉ thích vì em đẹp, chỉ muốn làm quen chơi chứ chưa có ý định nghiêm chỉnh, nhưng càng thân với em, anh mới càng thấy em quan trọng.

– Cám ơn, nhưng anh đã dối lòng rồi, vì sợ em giận nên anh không dám nói thật, là anh thích em vì em giống người đó.

– Không hẳn như vậy! Em là em, em đừng có tự làm khổ mình vì chuyện đó.

Thùy Dương cười như không:

– Anh đừng sợ em bị xúc phạm, em không quan tâm anh nghĩ gì đâu, nếu

anh có thích em qua hình bóng của chị ấy, em cũng chẳng quan tâm.

– Thùy Dương! Anh có thể thề với em...

Nhưng Thùy Dương ngắt lời:

– Em không giận anh đâu, thật mà.

Cô khẽ vươn người cho đỡ mỏi:

– Em mệt quá, suốt cả ngày nay không được ngủ. Anh thông cảm nha. Bao giờ rảnh, em sẽ gọi cho anh.

Quang nhìn cô, cảm thấy không yên tâm. Thật ra chuyện khó khăn nhất đã nói xong, anh cảm thấy nhẹ lòng. Nhưng cách phản ứng của Thùy Dương làm anh thấy bất an.

Nếu cô giận hay tự ái, có lẽ anh còn tin là mình chinh phục được cô. Đằng này cô chẳng có vẻ gì là bị sốc, thế nên anh hoang mang.

Anh hỏi với vẻ nao núng:

– Em nói bao giờ rảnh là sao?

– Bây giờ em mệt quá, chẳng biết mình nói gì nữa. Anh thông cảm cho em, hôm nào gặp lại.

Quang không còn cách nào khác, anh đành đứng lên:

– Anh về đây.

Thùy Dương tiễn anh ra cửa rồi quay vào. Trong không đầy một giờ đồng hồ, cô đã tiếp hai người, mà người nào cũng làm cho cô bị đau đớn theo cách riêng. Riết rồi cô không còn muốn gặp mặt ai nữa.

Cô tắm xong rồi pha cho mình một ly cà phê, ngồi xuống sàn, lặng lẽ thưởng thức một mình.

Diệp Hoa chợt về tới. Thấy dáng điệu buồn lặng của Thùy Dương, cô quăng chiếc giỏ lên giường, rồi tò mò ngồi xuống bên cạnh:

– Sao ngồi có một mình vậy?

– Tại vì không có ai trong phòng nên phải một mình.

DH đập lên vai cô một cái:

– Nói vậy mà cũng nói! Ý mình hỏi là tại sao về sớm vậy? Anh Quang đâu?

– Về rồi.

DH nhìn xuống ly cà phê, rồi nhướng mắt nhìn Thùy Dương:

– Có chuyện gì buồn phải không, Dương mà buồn là biết ngay.

Thùy Dương gật đầu:

– Mình đang nghĩ ước gì chết hay tự nhiên biến mất, mình chán sống lắm.

Diệp Hoa cười khê:

– Người như Dương mà muốn chết, trên đời này con gái còn ai muốn sống nữa.

Thùy Dương nhìn đăm đăm vào góc phòng, không để ý câu nói của DH, cô hỏi nhát gừng:

– Chuyện trước đây anh Quang thất tình, Hoa có biết không?

DH vô tư lắc đầu:

– Mình không biết, mình chỉ biết anh ấy qua Linh, nhưng... có chuyện đó nữa sao?

– Mà Hoa biết người đó là ai không? Chị mình đấy.

DH thẳng thốt:

– Chị Oanh? Chị của Dương?

Cô kêu lên:

– Trời đất! Sao cả hai người thích Dương, ai cũng thích chị Oanh trước vậy?

Cô nhìn về mặt u ám của Thùy Dương, nói vội:

– Mình không cố ý nói vậy, ừ... thì là... tại vì...

– Thôi đi, không cần bào chữa gì đâu, sự thật là vậy rồi thì nói thẳng ra lại hay hơn.

DH nhăn nhó:

– Thật không ngờ... ừ, nhưng anh Quang không giống anh Trường đâu, ảnh đâu có gì với chị Oanh mà phải nhớ lâu. Với lại, ảnh thích bản thân Dương, chứ không giống như anh Trường.

– Mình cũng chẳng biết thế nào, chỉ muốn nói với Hoa cho đỡ khổ. Mình buồn lắm, mình thương chị mình, nhưng không thể chấp nhận làm cái bóng của chị ấy, gì khác thì được, trừ tình cảm.

DH gật đầu:

– Nếu là mình, mình cũng không bao giờ chịu, nhưng... Dương chịu nhận chị Oanh là chị rồi à?

– Nó là đương nhiên mà.

– Vậy thì sao không chịu nhận mẹ, giận hoài không được đâu, bác ấy khổ lắm đó.

Thùy Dương lập tức đứng lên:

– Mình đi ngủ đây.

Cô cúi xuống cầm ly đi rửa, rồi lẳng lặng lên giường nằm. Diệp Hoa không hề giận thái độ đó, cô biết Thùy Dương rất đau khổ và không muốn nhắc tới mẹ. Tưởng như Thùy Dương quá đáng, nhưng thật ra.. cả tuổi thơ của Thùy Dương bị mẹ đánh cắp, muốn quên ngay cũng không được. Nếu là cô, cô cũng không biết mình có tha thứ được không.

DH ngồi tần mẩn nghĩ ngợi. Cô cảm thấy mình hơi có lỗi, khi giới thiệu Quang cho Thùy Dương. Lúc đó cô chỉ thấy anh đủ tiêu chuẩn, thế là tốt. Nhưng không ngờ chuyện lại như vậy. Cuối cùng lại làm Thùy Dương buồn thêm.

Nhưng thật ra chuyện đó đâu có lớn, tại tính cô nàng quá tự ái mà thôi.

Trường vén màn bước vào trong. Anh đưa mắt tìm một bàn trống, rồi chọn một bàn trong góc phòng, nơi gần sân khấu, có thể quan sát những nhạc công đang ngồi phía dưới.

Phòng trà về đêm mới thật sự là quyến rũ. Cả căn phòng như chìm trong tiếng nhạc nhẹ nhàng. Cô ca sĩ trên sân khấu cũng có phong thái nhẹ nhàng. Nhưng tất cả những cái đó không phải là lý do để kéo Trường đến đây.

Anh gọi nước xong, rồi giữ cô tiếp viên lại:

– Cô vui lòng gọi cô Thùy Dương đến bàn này giùm, cảm ơn nhé.

– Vâng.

Cô gái đi rồi, Trường ngã người ra ghế, đưa mắt nhìn về phía đàn dương cầm để quan sát phản ứng của Thùy Dương.

Khi cô tiếp viên đến nói, Thùy Dương ngược mắt nhìn theo hướng cô ta chỉ, rồi lại lặng lẽ cúi đầu xuống đàn.

Trường kiên nhẫn ngồi chờ cho hết bản nhạc. Anh biết Thùy Dương chưa nhận ra anh, và cô cũng sẽ không dám từ chối lời mời của khách. Nhưng chắc chắn cô sẽ không ngờ được là anh có thể đến đây tìm cô.

Chơi xong bài nhạc, Thùy Dương đi về phía dãy bàn. Vừa đi vừa đưa mắt tìm, Trường đứng dậy chờ cô. Và trước cái nhìn sừng sốt của cô, anh kéo ghế một cách lịch sự:

– Em ngồi đi.

– Sao anh biết em làm ở đây?

Trường gọi nước cho Thùy Dương, rồi quay qua nhìn cô khá lâu như quan sát:

– Em thể này đẹp lắm, chắc có người hướng dẫn em cách ăn mặc khi làm ở những nơi thể này phải không?

Thùy Dương nhìn chỗ khác:

– Đừng có châm biếm em.

Trường gật gù:

– Quang có biết em làm ở đây không?

Thùy Dương nhắc lại:

– Anh tìm em có chuyện gì không? Nói nhanh đi, em đang giờ làm việc đó.

– Anh có nhiều chuyện cần hỏi lắm, hơi lâu đó.

Thùy Dương quay lại, nhìn nhìn Trường. Lâu rồi không gặp anh, dù không cố ý, cô vẫn nhận ra Trường có vẻ khác rất nhiều, nó không giống phong cách của anh lúc bình thường.

Trường bỏ qua cái nhìn khó chịu của cô, anh hỏi lại lần nữa:

– Quang có biết em làm ở đây không?

– Không.

– Anh cũng đoán vậy.

Anh chợt nói thẳng thắn một cách đột ngột:

– Khi nhận ra người đó không phải là ba của em, em đã từ chối ông ấy để tự nuôi bằng cách này phải không?

– Anh muốn nói gì?

– Tất cả những gì em làm đều rõ như trang sách, anh đọc rất dễ dàng, có nghĩa là em không muốn nhận tiền của người mà em tưởng là ba phải không?

– Nếu anh biết rồi thì em không có gì để nói, nhưng vậy thì sao? Ý anh muốn gì?

Trường thân nhiên:

– Muốn em chấm dứt trò tự ái trẻ con đó, tất cả những gì em cư xử đều không đúng, không đúng cả với mẹ em và ba nuôi em.

– Có thể anh thấy như vậy, có thể nhiều người cũng thấy như vậy, nhưng em không thấy. Em chỉ làm theo ý muốn của em, anh không đồng ý thì em chịu thôi.

Trường gật đầu:

– Anh biết muốn thuyết phục em không phải là dễ. Em thích khẳng định cái tôi của em lắm, nhưng em có biết làm vậy, anh thấy buồn cười lắm không?

Thấy mặt Thùy Dương thay đổi hẳn, anh cố ý nói mĩa mai:

– Em giống như người lên năm tuổi hơn là người lớn, em làm anh thất vọng quá.

Thùy Dương mím môi:

– Anh muốn nghĩ thế nào về em cũng được, em không vì vậy mà thay đổi đâu. Xin lỗi anh, em không thể ở đây lâu được.

Cô đứng lên định đi, nhưng Trường nghiêng người qua kéo cô ngồi xuống, nghiêm mặt:

– Em không được hỗn như vậy, ngồi xuống.

Hình như uy lực của anh làm Thùy Dương không dám ngang nhiên, cô không dám ngang nhiên bỏ đi, nhưng có vẻ không muốn nói chuyện kiểu này, ở chỗ này. Ở đây đâu có thể nói chuyện dài dòng được. Thế là cô nói nghiêm chỉnh hơn:

– Không phải em muốn đuổi anh, mà chỗ này nói chuyện không tiện. Em không có tâm trạng nào nghe anh nói đâu, bà chủ ở đây khó lắm.

Trường cũng nghiêm nghị:

– Anh đã bảo bà ấy là em nghĩ làm rồi.

– Cái gì?

Vừa hỏi Thùy Dương vừa đứng bật dậy. Nhưng sau đó lại ngồi xuống, cô có vẻ kinh ngạc hơn là tức:

– Tại sao anh làm vậy? Ít nhất anh phải hỏi ý em chứ.

– Anh thừa biết không bao giờ em chịu nghe lời khuyên của anh. Biết là có hơi độc đoán, nhưng anh cần phải làm vậy.

– Anh đâu phải là ba em hả anh Trường?

– Nhưng cảm thấy có trách nhiệm với em. Lẽ ra anh đã làm chuyện này một cách im lặng, để bà chủ tự nói chuyện với em, nhưng làm vậy có vẻ lén lút

quá, nên anh nói trực tiếp, bắt đầu ngày mai là em nghỉ đó.

– Thật là tự quyền, anh quá đáng lắm, anh có biết tìm một chỗ làm khó lắm không?

– Anh biết.

– Ít nhất anh cũng phải hỏi ý em chứ, sao lại ngang nhiên như vậy?

– Vì có hỏi em cũng không khi nào nghe anh. Em chỉ biết làm theo ý em thôi, mà những gì em làm đều không đúng, tại sao anh phải hỏi ý em?

– Ngay cả nếu là ba em, anh cũng không được độc đoán như vậy, em cần sự tôn trọng đó.

Trường mỉm cười:

– Anh rất tôn trọng Thùy Dương, nhưng phải trừ những việc làm vô lý của em.

Thùy Dương nhếch môi:

– Anh cũng có những việc làm vô lý anh biết không? Đó là chuyện xen vào đời của em. Anh ngừng lại đi, nếu không em sẽ ghét anh thêm đó.

Trường nhìn cô không chớp mắt:

– Ngày trước tự em đã tới với anh, và em thừa nhận để anh xen vào đời tư của em, em chủ động tới trước chứ không phải anh xông xáo. Bây giờ anh chỉ làm những gì mà trước kia từng làm với em.

Thùy Dương lặng thinh suy nghĩ, rồi ngẩng lên:

– Chuyện đó qua rồi, qua lâu rồi.

– Nhưng anh không cho qua, và từ đây về sau em đừng tìm chỗ làm nào khác, anh sẽ quản lý giờ giấc của em đó. Em làm mẹ em đau buồn vậy là thừa mứa rồi.

Không đợi Thùy Dương trả lời, anh nhìn về phía sân khấu, rồi điềm đậm:

– Em làm việc đi, anh ngồi một lát rồi về.

Thùy Dương im lặng đứng dậy, trở về sân khấu. Cô ngồi vào đàn, mắt nhìn bàn phím, nhưng cô vẫn có cảm giác cái nhìn của Trường đuổi theo, chiếu vào mặt mình. Chưa khi nào cô chơi đàn mà bị phân tâm như lúc này.

Đến khuya, trước khi về, Thùy Dương nhìn về phía bàn Trường. Thấy anh vẫn ngồi đó chờ, cô lặng lẽ đi vòng qua cửa hông, đứng gọi điện cho Quang. Hình như anh đã ngủ. Chờ khá lâu mới nghe anh trả lời:

– Alô.

– Anh Quang! Bây giờ anh có thể đến đưa em về không?

– Em đang ở đâu vậy?

– Ở phòng trà Ly Ly, anh biết chỗ đó không?

Giọng Quang kinh ngạc:

– Phòng trà à? Em chơi ở đó đến tận khuya thế này hả Dương?

– Thôi anh đừng hỏi, anh tới ngay được không?

– Được, nhưng từ đây qua đó cũng khá lâu, em chờ anh nghe.

– Dạ.

Thùy Dương tắt máy, rồi trở vào phòng thay đồ. Cô cố ý ngồi nán trong đó để chờ Quang. Đến lúc đoán anh sắp tới, cô mới đi ra ngoài đường đứng đợi. Trường từ trong đi ra. Anh bước thẳng tới phía cô:

– Em chờ ai vậy? Chờ Quang phải không?

– Vâng.

– Em biết anh đợi em mà vẫn gọi cho anh ta à?

Thùy Dương hơi ngần ngừ, muốn thừa nhận đại nhưng không dám. Cô thấy tức vì sao mình cứ sợ Trường kiểu đó, nhưng để kinh chồng ra mặt thì cô không dám.

Trường liếm môi, nhìn cô chăm chăm, giọng cố gắng điềm tĩnh:

– Im lặng nghĩa là thừa nhận phải không?

Thùy Dương chớp chớp mắt nhìn chỗ khác:

– Anh muốn nghĩ thế nào cũng được.

Trường nghiêm mặt:

– Bây giờ anh biết hết việc làm của em, nhưng vẫn để cho em làm hết ý. Em quá đáng lắm Thùy Dương.

Nói xong, anh bỏ đi luôn. Thùy Dương mở lớn mắt nhìn theo, hơi bị bất ngờ, nhưng không phản ứng gì được.

Bỗng nhiên cô thấy mình chán chính bản thân mình. Có lẽ Trường nói đúng, cô làm toàn những chuyện không đúng. Tưởng như mình rất mạnh mẽ bất cần nhưng thật ra lại vô cùng hoang mang yếu đuối.

Trường đi không lâu thì Quang tới. Hình như anh phóng xe nhanh lắm, nên tóc cứ dựng ngược. Anh thẳng lại trước mặt Thùy Dương, nhìn vào phòng trà nhưng giọng vẫn bình thường:

– Em lên đi.

Thùy Dương bước tới ngồi phía sau Quang, cô hỏi với vẻ quan tâm:

– Anh ngủ rồi phải không?

– Ừ. Nhưng em đi đâu vậy Dương? Chẳng lẽ em vô đó chơi một mình?

– Em đi với mấy nhỏ bạn, nhưng tụi nó về trước rồi. Gọi thế này có làm phiền anh không?

Quang hỏi lại:

– Em hết giận anh rồi phải không?

– Nếu giận thì em gọi làm gì. Nhưng tại sao anh lại nghĩ em giận anh?

– Tại vì lúc này em không muốn gặp anh, cứ cố tình tránh mặt, anh hoang mang lắm.

– Anh không làm gì để em giận đâu, chẳng khi nào.

Nói xong, cô lặng thinh suy nghĩ câu nói của mình. Đúng, chuyện Quang yêu Kiều Oanh trước kia không mấy may làm cô quan tâm hay bị xúc phạm. Nhưng tất cả sự phần uất cô lại trút hết vào Trường.

Quang đưa Thùy Dương về cũng vừa lúc ký túc xá đóng cửa. Cô mệt mỏi đi lên phòng. Mọi người đều đã ngủ. Cô nhẹ nhàng đóng cửa rồi leo lên giường.

Diệp Hoa chợt ló đầu ra khỏi màn:

– Dương mới về hả?

– Ừ.

– Lúc chiều có mẹ Dương đến tìm đó, di ấy ngồi chờ lâu lắm.

Thùy Dương buông một tiếng "vậy hả", rồi không hỏi gì nữa. Đây là lần thứ ba bà ấy đến tìm cô, hai lần trước cô tránh mặt, may là tối nay không có ở phòng, biết đâu cô lại làm một điều bị mọi người lên án.

Thùy Dương và Minh Khánh đi xuống cầu thang. Cả hai vừa vào chỗ lấy xe thì có tín hiệu máy, Thùy Dương vừa đi vừa loay hoay mở giỏ, cô bấm phím, nhìn số của Trường hiện lên màn hình, cô khẽ thở dài. Chắc chắn lại có chuyện gì đó. Giọng cô không lấy gì làm hồ hởi:

– Em nghe đây.

– Em tan học chưa?

– Đang.

– Vậy thì tốt! Anh chỉ cho em hay tin này thôi, bác Kiều đang nằm bệnh viện, cũng chẳng có gì trầm trọng, bệnh cũ tái phát, mà em là nguyên nhân chính. Anh chỉ nói vậy, còn thăm hay không là tùy ở em.

– Bà ấy nằm ở đâu?

– Ở chỗ cũ, phòng bốn. Nếu em bận quá thì xem như không có cuộc gọi này đi.

Thùy Dương chưa kịp trả lời thì máy đã bị tắt. Cô hất mặt qua một bên, mím môi chặt một cách tức tối. Cử chỉ của cô làm Minh Khánh tò mò:

– Chuyện gì vậy?

Thùy Dương thở dài:

– Bà ấy đang ở bệnh viện.

Minh Khánh hiểu ngay:

– Mẹ Dương hả, có sao không?

Thùy Dương dậm dẳng:

– Chẳng ai vào bệnh viện trong trạng thái khỏe mạnh bao giờ.

Minh Khánh biết tính Thùy Dương nên sẵn sàng bỏ qua cách nói xóc óc của cô. Cô lên tiếng:

– Vậy thì đi thăm ngay đi, mình đi với Dương.

– Không đi!

– Hừ! Ừ thì không đi.

Thùy Dương lẳng lặng dắt xe ra đường. Thấy Minh Khánh đi theo phía sau, cô lầm lì:

– Đi một chút là về. Thăm cho phải phép đừng ở đó nói lâu quá, mình về

trước ráng chịu.

– Biết rồi, nhưng phải vào chợ trước chứ?

– Chi vậy?

– Mua quà.

– Khỏi! Đi nhanh đi!

Thùy Dương phóng xe như bay trên đường, làm Minh Khánh vất vả lắm mới theo kịp. Cả hai tìm được phòng không khó lắm. Hoàng Yến và Trường đang ở đó. Vừa bước vào, Thùy Dương bắt gặp ngay ánh mắt Trường đang nhìn ra. Anh nói với cô như với khách:

– Dương mới tới hả? Ngồi chơi!

Anh mỉm cười nhìn qua Minh Khánh:

– Lâu quá không gặp em, em khỏe không?

– Dạ khỏe.

Hoàng Yến đứng dậy nói với bà Kiều:

– Con về nghe dì. Tối, con vô.

– Thôi khỏi đi con, cứ ở nhà ngủ mai còn đi làm. Dì ở một mình cũng được, dì khỏe rồi.

HY lắc đầu:

– Không được đâu! Gì thì gì cũng phải có người ở với dì chứ. Tối, con vô.

Cô quay qua Thùy Dương:

– Về trước nghe Dương. Bạn gì đó ở chơi nhé.

– Dạ.

Cô đến bàn lấy bớt đồ về. Khi cô đi rồi, Thùy Dương đến gần giường, hỏi với giọng khách sáo:

– Dì thấy trong người đỡ chưa?

Trường rất bất mãn thái độ của cô nhưng không nói và làm như không nghe.

Anh lập tức bỏ đi ra ngoài. Cả Minh Khánh cũng thấy kỳ. Cô bèn nói nhỏ với Thùy Dương:

– Mình đi ra ngoài một chút nghe.

Chỉ có bà Kiều là xem thái độ của Thùy Dương như không có gì. Bà nắm tay cô, kéo lại gần:

– Con mới đi học về phải không?

– Vâng.

– Sao không về nhà nghỉ một chút rồi hẵng vô, mẹ không sao đâu.

Thùy Dương không trả lời, cũng không rút tay ra. Nếu mà bà nói một câu hỏi cô có khó thở không, hẳn cô sẽ lập tức bỏ về ngay. Nhưng bà chỉ mân mê những ngón tay cô như người ta yêu một đứa bé, thế nên cô chỉ đứng yên.

Bà Kiều chợt lên tiếng:

– Sao con lại phải đi làm như vậy, con làm mẹ buồn đến mức quẫn trí.

Chẳng lẽ con nhất định không quay về với gia đình, làm như vậy con cũng đâu có sung sướng phải không?

Thùy Dương bật lên:

– Con muốn biết tại sao mẹ lại bỏ con. Mẹ có hai đứa con, nhưng sao lại bắt công với con thế? Khi đó con còn nhỏ, có đứa con nít nào không cần người mẹ đâu, sao mẹ lại bỏ con thẳng thừng như vậy?

Mặc dù biết trước Thùy Dương sẽ hỏi như vậy. Nhưng khi chính cô nói ra, bà Kiều cũng cảm thấy đau lòng tuôn nước mắt. Bà nói chậm rãi:

– Khi cho con, con còn nhỏ không biết gì, nhưng con buồn một thì mẹ khổ gấp trăm lần như vậy. Mẹ nhớ buổi sáng đó, cái ngày bỗng con đến nhà bà ấy, trên đường về nhà mà mẹ chỉ muốn chết, suốt một thời gian dài, ngày nào mẹ cũng đi ngang qua đó để nhìn con từ xa.

– Con biết là phải có hoàn cảnh nào đó mẹ mới làm vậy. Không phải con không suy xét đâu. Nhưng con nít thì đâu có biết gì đâu mà cần sung sướng vật chất, con nít cần mẹ hơn mà.

– Nhưng ngay cả chuyện lo ăn cho con mẹ cũng không lo nổi, lúc đó ba con mất, mẹ thì chẳng biết làm gì, nghèo tới nỗi đói lên đói xuống, mẹ có thể chịu đói được, chứ con thì làm sao chịu được.

– Mẹ thật sự không còn cách nào khác sao?

– Lúc đó mẹ nghĩ thà cho con để con sống sung sướng, hơn là ở với mẹ mà con khổ. Mẹ muốn cho con Oanh đau bệnh từ lúc mới sinh, có ai chịu khổ để nuôi một đứa trẻ bệnh hoạn, mà mẹ cũng không yên tâm mà giao cho người khác săn sóc.

Thùy Dương lặng lẽ chùi nước mắt:

– Vậy sao lúc gia đình khá giả, mẹ không bắt con về? Mẹ biết ở nhà ba nuôi con khổ thế nào không?

– Cái ngày đầu tiên mẹ cầm được món tiền lớn, mẹ đã lập tức đi tìm nhà bà ấy xin con về. Nhưng bà ta dọn đi lâu rồi, hỏi thăm thì người ta nói bà ấy có chồng và cho đứa nhỏ, mẹ muốn hoá điên lên, tìm kiếm vật vã mà không biết chút gì tông tích của bà ta. Mẹ sống mà như chết, không được yên ổn tinh thần, dù chỉ một ngày...

Thùy Dương khóc nức lên:

– Thôi, mẹ đừng nói nữa, con không chịu nổi đâu.

– Mẹ biết con khổ mà quên được những gì con phải trải qua. Nhưng con phải hiểu, con khổ mười thì mẹ đau lòng gấp trăm lần như vậy. Chỉ chuyện con đi làm thêm là mẹ cũng tự dằn vặt mình rồi.

Thùy Dương im lặng khóc. Bây giờ cô hiểu tại sao Trường cương quyết cắt ngang công việc của cô như vậy. Anh làm cái gì cũng đúng, cho dù là hơi áp đặt.

Cô hít mũi, nói một cách khó khăn:

– Nhưng thật ra con đâu có muốn làm mẹ buồn, con chỉ thấy không thể dựa vào ba nuôi nữa, con nợ như vậy là nhiều quá rồi.

– Con có thể không xin tiền ông ấy, nhưng còn mẹ đây thì sao? Con ghét mẹ tới mức chẳng thèm nhận sự lo lắng của mẹ sao?

Thùy Dương lắc đầu:

– Con chưa quen được chuyện đó mẹ ạ.

Bà Kiều nói qua chuyện khác:

– Không phải con chỉ làm một mình mẹ buồn, cả thằng Trường nữa. Hai người thương yêu con nhất đều bị con từ chối không suy nghĩ, sao con vô tâm đến vậy chứ?

Thùy Dương mím môi:

– Con không chấp nhận được cách thương kiểu đó, anh ta làm con thấy bị xúc phạm nhiều hơn.

– Cho nên con quen với cậu kia để trả đũa, làm vậy con không thấy tội nghiệp cậu ta sao?

– Con không cố ý coi thường, mà sẽ quen luôn với anh ta, sẽ đám cưới.

– Con đừng nói bừa như vậy, dù quen biết nhưng chưa bao giờ con có ý nghĩ lấy cậu ta. Con chỉ làm vậy để trả thù thằng Trường thôi.

Thùy Dương ngạc nhiên nhìn bà Kiều, rồi buộc miệng:

– Sao mẹ biết? Làm sao mà mẹ hiểu được ý nghĩ của con, có bao giờ con nói chuyện đó với mẹ đâu.

– Cần gì phải đợi con nói, nhìn cách con hành động là mẹ hiểu. Con cứ nghĩ Trường nó thích con vì con giống chị con, thế rồi con tự ái. Nếu có thật thì tự ái là đúng, nhưng chuyện không phải như vậy.

– Làm sao mẹ biết được ý nghĩ của người ta chứ?

Bà Kiều thở dài:

– Thật ra, tính con khác người nhiều lắm, hay rắc rối và hoài nghi tất cả.

Tưởng như hiền ngoan nhưng lại rất gai góc, tất cả là tại mẹ.

Thùy Dương lắc đầu:

– Làm sao mà tại mẹ. Tự tính tình con như thế rồi, mẹ muốn khác cũng đâu có được.

– Nếu con sống cuộc đời bình thường như chị con, thì con đã không dễ nổi loạn như vậy. Mẹ trách con, nhưng thật ra là tự trách mẹ đó.

– Mẹ nói sao kia?

Bà Kiều thở dài:

– Vì sống trong hoàn cảnh bất thường nên con dễ bị tổn thương và hoài nghi, và vì vậy mà con làm khổ người nào làm con bị tổn thương. Mẹ thì không sao, nhưng thằng Trường không đáng phải chịu như vậy.

Thùy Dương giương mắt nhìn bà:

– Nghe mẹ nói, con cứ nghĩ là con làm tổn thương anh ta, nhưng con mới là

nạn nhân của họ, nghĩ tới chuyện quen với anh ta mà phải làm chị Oanh, con chịu không nổi, thật là khủng khiếp.

– Đâu có ai nhìn con như vậy đâu, con không giống chị con chút nào cả. Con Oanh nó hiền và nhẫn nhịn, chứ không bất cần như con. Tính nết con dữ lắm Dương ạ, vì vậy mà mẹ càng lo cho con.

Thùy Dương mở lớn mắt:

– Con dữ à?

Bà Kiều gật đầu:

– Và ngang bướng. Nếu hiền như chị con thì con đã không làm tất cả những chuyện vừa qua.

Thùy Dương suy nghĩ một lát, rồi gật đầu nhẹ nhẹ:

– Có lẽ vì con không giống chị Oanh nên anh ta vỡ mộng.

Bà Kiều lắc đầu khổ tâm:

– Con cứ nuôi ý nghĩ đó, mẹ buồn quá. Làm vậy chẳng khác nào phủ nhận tình cảm người khác.

Thùy Dương bướng bỉnh:

– Mẹ biết không, khi đi chơi với con, anh ta luôn săn sóc con như là người bệnh, y hệt cách đã lo cho chị Oanh trước kia. Con biết anh ta làm vậy vì nó gọi cho anh ta nghĩ là chị Oanh vẫn còn sống. Anh ta mượn con để tìm lại chị ấy. Ôi, thật là... càng nghĩ con càng phát điên lên.

– Cho nên con phản ứng bằng cách dứt khoát với nó, và dùng cậu kia để dẫn dắt nó, cố chứng tỏ cho nó thấy con không phải là con Oanh, và con không cần nó, cố ý làm cho nó bị tổn thương.

Thùy Dương thở dài:

– Cái gì con nghĩ trong đầu, mẹ cũng biết hết rồi.

– Không phải chỉ có mẹ, mà Trường nó cũng biết, thậm chí biết nhiều hơn mẹ.

Thùy Dương đỏ mặt:

– Anh ta tưởng con dùng anh Quang để chọc tức anh ta à? Nghĩ như vậy à?

Ôi trời! Đồ kiêu ngạo!

Bà Kiều lắc đầu:

– Không được hỗn với nó như vậy Dương.

Bà nằm ngã ra giường, mệt mỏi:

– Mẹ còn phải uốn nắn con nhiều lắm.

Thùy Dương nhìn bà với vẻ lo ngại:

– Mẹ mệt hả? Có sao không hả mẹ?

– Mẹ không mệt, nhưng buồn vì tính khí ngang bướng của con. Con có biết Trường nó buồn con lắm không? Đừng nghĩ nó thích con vì con giống chị con nữa.

– Anh ta đã nghĩ như vậy, bằng chứng là khi con vạch mặt anh ta, anh ta lập

tức bảo cần phải suy nghĩ lại và rút lui. Bạn con, ai cũng tự ái cho con.

Cô mím môi, ứa nước mắt:

– Mẹ biết con đau thế nào không?

– Con không chịu hiểu lòng người khác đã hấp tấp đòi bỏ người ta. Trường nó sâu sắc chứ không nông cạn như con đâu. Con làm không còn ai kiên nhẫn nổi nữa.

Bà lắc đầu không hài lòng:

– Con dứt khoát với thằng Quang đi, xin lỗi người ta đàng hoàng, thằng đó không đến nỗi tệ, không đáng để bị con cư xử vậy đâu.

– Không, con sẽ lấy anh ta, vì anh ta thích bản thân con chứ không phải giống anh Trường.

Bà Kiều gần như gất lên:

– Đừng có bướng! Mẹ chắc chắn con nói cho sướng miệng, nếu ngay bây giờ bảo đảm cưới, con sẽ bỏ chạy ngay. Con biết Trường nó thương con tới mức nào không? Từ từ rồi nó cũng phải quên con Oanh. Mà nếu có nhớ thì chuyện đó cũng không ảnh hưởng gì tới con cả.

Thùy Dương kêu lên:

– Nhưng con không thích làm vật thể thân. Mẹ lúc nào cũng bênh vực anh ta, con ghét mẹ luôn.

Bà Kiều điềm nhiên:

– Nếu thật sự là nó đem con ra thế con Oanh, thì mẹ là người đầu tiên cấm nó tới với con. Mẹ hiểu nó hơn con, con đừng hàm hồ như vậy.

Thùy Dương định nói thì bà chặn lại:

– Thấy con làm quá đáng, nhiều lần mẹ đã muốn gặp con để nói, nhưng mấy lần mẹ qua tìm con đều tránh mẹ. Mẹ biết con giận nên có thể bỏ qua chuyện đó, nhưng cách con cư xử với thằng Trường thì làm mẹ đau lòng cho nó lắm. Thùy Dương không biết gì để nói nữa, nhưng không thể không nghi ngờ. Mẹ nói cứ như vậy đã hiểu Trường rất nhiều. Nếu thật sự như vậy thì cô còn gì phải thấy mình khổ.

Cô ngồi cúi đầu suy nghĩ đủ thứ chuyện. Mà gần nhất là thái độ của Trường lúc chiều khi gọi điện cho cô. Lúc đó lo quá nên cô không có thời giờ nghiền ngẫm. Bây giờ nhớ lại chợt thấy giận. Anh ta có vẻ bất cần chứ không ra lệnh cho cô phải tới bệnh viện. Gần như là thái độ mặc kệ. Cô không biết có nên bỏ qua hay xem nó như một dấu hiệu muốn kết thúc.

Suy nghĩ chán chường, Thùy Dương ngẩng đầu lên nhìn bà Kiều. Nhưng bà đã thiếp đi từ lúc nào. Cô nhìn bà chằm chằm, rồi chợt hoảng lên. Cô chạy nhanh ra hành lang tìm Trường. Anh đang đứng bên lan can, nhìn xuống sân. Nghe tiếng chân hồi hã, anh quay lại:

– Chuyện gì vậy?

– Mẹ em làm sao ấy, vừa mới nói chuyện với em xong đã như thế này, có

sao không anh Trường?

Trường đi nhanh vào phòng, nhìn bà Kiều. Anh chợt thở nhẹ:

– Bác ngủ rồi, không sao hết.

– Ngủ hay là bị ngất? Vừa mới nói chuyện với em mà.

Trường cười khan:

– Một mỗi quá mức nên như vậy đó, buồn rầu nên sinh ra đủ thứ bệnh, anh nghĩ em phải biết chứ. Để yên cho mẹ em ngủ đi.

Nói xong anh đi ra ngoài. Thùy Dương đứng nhìn một lúc, rồi lững thững đi ra. Đứng ở cửa, cô ngó dọc hành lang tìm Minh Khánh, nhưng chẳng thấy đâu. Trường lên tiếng:

– Cô về trước rồi. Lúc này thấy em bận nói chuyện nên cô nhấn là về trước rồi.

– Vậy hả!

Thùy Dương đứng tần ngần ở cửa. Nửa muốn đến nói chuyện với Trường, nửa lại chần chừ. Cô đang đói bụng, nếu nói chuyện thì sẽ kéo dài không biết bao lâu.

Cô đi xuống căng tin mua hộp cơm, rồi trở lên phòng. Trường đang ngồi bên cạnh giường. Anh nhìn chiếc túi trên tay cô, rồi quay chỗ khác, cười khẽ một mình.

Thùy Dương hơi nhột nhạt. Cô đặt hộp cơm xuống bàn, không biết nên làm gì tiếp. Cô có cảm giác tất cả những gì mình đang làm đều là mục tiêu để Trường phê phán. Có vẻ như anh không hài lòng về tất cả. Điều đó làm cô vô cùng khó chịu.

Thấy Thùy Dương cứ loay hoay đứng bên bàn, Trường hất mặt:

– Em đói thì cứ ăn đi. Chờ lát nữa Yên vô thì anh đưa về.

– Em không ở đây được sao?

– Tùy em, nhưng muốn ở đây thì ít nhất phải trở về thay đồ đã.

Thùy Dương ngồi xuống cạnh giường, mở hộp cơm, lặng lẽ ăn. Cô dăm chiêu nhìn ra ngoài hành lang. Tự hỏi nếu mình lo lắng quá như thế, liệu có lộ bịch lắm không. Mới lúc chiều cô còn tỏ ra bất cần mẹ, rồi bây giờ lại làm khác đi. Chắc hẳn Trường và Hoàng Yên sẽ cười vô mũi cô. Và họ sẽ thấy được sự yếu đuối của mình.

Chợt cảm giác rợn rợn làm cô quay lại. Trường đang dán mắt vào cô, như không bỏ sót một cử chỉ nào. Cái nhìn làm Thùy Dương thấy lúng túng, cô ngừng ăn, cau mặt:

– Anh đang thấy em tức cười lắm phải không? Lộ bịch chứ gì?

Trường rời mắt khỏi mặt cô, nhìn chỗ khác, vẻ mặt nghiêm nghị:

– Lẽ ra lúc này anh đã mua cơm trước cho em, nhưng anh không thể làm những cái nhỏ nhặt như vậy, em biết tại sao không?

Thùy Dương nhú mày không hiểu:

– Tại sao?

– Anh sợ sự sẵn sàng sẽ làm em khó chịu, rồi lại tự cho mình là bản sao của người khác, rồi lại nổi giận căm anh thể hiện sự quan tâm. Em là như vậy, nên muốn thể hiện điều gì với em, mọi người đều phải cẩn thận.

Thùy Dương đỏ mặt:

– Anh muốn ám chỉ cái gì?

– Không ám chỉ, mà là nói thẳng về tính khí khó chịu của em.

Thùy Dương bỏ hộp cơm vào sọt rác, cô nhìn về phía giường. Thấy bà Kiều ngủ say, cô nghiêm mặt nhìn Trường:

– Em cần nói chuyện với anh.

– Anh cũng rất muốn như vậy. Nhưng bây giờ không đúng lúc, đừng làm ồn ở đây.

Thùy Dương im lặng đi ra hành lang. Khi cô quay lại thì thấy Trường đã đứng bên cạnh. Anh nhìn xuống sân, vẻ mặt lạnh lùng:

– Rốt cuộc em cũng chịu nhận mẹ em, có nghĩa là trong thâm tâm, em cũng thừa nhận mình sai phải không?

– Nếu như vậy thì sao? Anh thấy em lộ bạch lăm phải không?

– Ngoan cô chứ không lộ bạch. Đợi tới khi mẹ em đau khổ mà đổ bệnh, em mới thoa? mẫn cơn giận của em.

Thùy Dương lặng thinh nhìn xuống tay mình. Cô muốn thú nhận mình hối hận, muốn nói xin lỗi. Nhưng cảm giác gai góc đối với anh, làm cô không muốn thừa nhận.

Trường quay lại quan sát cô một lát, rồi lại nhìn xuống dưới:

– Em hối hận về sai lầm thứ nhất. Vậy còn về sai lầm thứ hai, em nhận ra chưa? Hay cần có thêm thời gian?

– Anh nói sai lầm nào nữa chứ?

– Đó là lỗi đối với anh và Quang, em cùng có lỗi với hai người, bây giờ em sẽ làm gì đây? Ngừng lại hay là đi xa hơn?

– Em không hề đi, làm gì có chuyện xa gần.

Trường nói thẳng thắn:

– Tất cả những gì em làm đều không qua được mắt anh đâu. Em tự ái với anh, và em trả đũa anh bằng cách dùng tình cảm của Quang để che giấu thất vọng của em. Khi làm như vậy, em có nghĩ tới anh không?

– Anh muốn em nghĩ thế nào? Coi thường em chứ gì? Khi mượn em để lấp đi chỗ trống ở chị Oanh là anh đã coi thường em rồi. Điều đó em không bao giờ tha thứ đâu, không bao giờ.

Trường chận lại:

– Đủ rồi, nói về chuyện cũ đi! Khi anh nói với em, anh cần có thời giờ suy nghĩ, em hiểu thế nào? Có phải em cho rằng anh bị thức tỉnh vì ảo tưởng, và anh buộc phải chấm dứt trò đùa với em, em nghĩ vậy phải không?

Thùy Dương gật mạnh đầu:

– Không phải anh đã như vậy sao? Vì là người có lương tâm nên anh không nỡ đi quá đà, cho tới bây giờ em vẫn thấy tức giận khi nhớ buổi tối đó.

– Lúc đó anh không ngờ những gì anh nói lại làm em hiểu sai lệch. Sau này anh nghĩ, có những chuyện cần phải bớt thành thật một chút, như vậy sẽ hay hơn.

Thùy Dương quay phắt lại:

– Anh nói gì?

– Nghe này Dương! Đừng có tự coi thường mình nữa! Sao em thiếu tự tin đến mức nghĩ rằng anh không thể thích chính bản thân em?

Thùy Dương thoáng khựng lại, sững sờ. Cô thì thào:

– Anh nói gì? Lặp lại lần nữa đi!

– Lúc Kiều Oanh mất, em bị tâm thần vào bệnh viện, anh rất hạnh phúc khi săn sóc em, vì mỗi lần như vậy anh như được gặp lại Kiều Oanh. Nhưng sau đó không gặp em, những gì mà anh nhớ là em chứ không phải cô ấy nữa.

– Lẽ nào như vậy? Lúc đó em không nghĩ là anh buồn khi mất liên lạc với em. Cho nên khi anh nói cần suy nghĩ lại, em bị xúc phạm ghê gớm.

– Anh nói như vậy vì lúc đó em phản ứng kỳ lạ quá, hoàn toàn không giống em trước kia, cho nên anh phải thận trọng lại. Lẽ ra anh không nên tỏ tình vội vã như vậy, dù sao thì cũng xa nhau hai năm chứ đâu có ít.

– Tại anh không nói rõ, anh làm em nghĩ...

Trường ngắt lời:

– Anh yêu em chứ không phải mượn em để thay thế Kiều Oanh. Hai chị em em không có điểm nào giống nhau cả. Kiều Oanh hiền thật sự, chứ không ngang bướng và dễ nổi loạn như em đâu.

– Anh có thể thích được hai tính cách đối lập được sao?

Trường lắc đầu:

– Anh không thích cái cách gai góc của em, nhưng điều đó không có nghĩa là không thể yêu được em. Anh đâu có chờ đợi một mẫu người hoàn mỹ, nếu muốn đi tìm thì đến suốt đời chưa hẳn gặp được.

– Hình như là vậy.

– Em cũng thấy anh có khuyết điểm phải không?

Thùy Dương lắc đầu nói nhỏ:

– Em không thấy, trong mắt em, anh tuyệt vời hơn cả điều em muốn. Vì vậy mà em không quên được anh.

– Anh không tuyệt vời như em nghĩ đâu. Nếu tuyệt vời thì anh đã bỏ qua được những gì em làm. Đáng này anh muốn em phải tự trả giá.

Thùy Dương giương mắt nhìn Trường:

– Anh muốn nói gì?

– Em kéo Quang vào cuộc thì em phải có trách nhiệm với anh ta. Anh với

Quang trước kia là bạn bè, là người lớn đối với em, tụi anh có thể dàn xếp với nhau, nhưng anh không muốn làm việc đó. Em tự giải quyết đi.

Thùy Dương nói khẽ:

– Em chưa bao giờ nhận là em yêu anh ấy, chưa bao giờ có thái độ nào để ảnh hiểu như vậy.

– Em làm rồi! Chỉ việc em cho phép anh ta đưa em đi chơi cũng đủ để anh ta hy vọng. Nhưng em đâu có ngừng lại ở đó, em đã gọi anh ta vào lúc nửa đêm chỉ để đưa em về. Chỉ có người yêu nhau mới cho phép cư xử với nhau như vậy.

Thùy Dương lặng thinh. Đến giờ cô mới nhận ra tất cả những điều mình làm là tai hại không ít. Cô thấy hoảng hốt vì điều đó. Cô bậm môi, trán cau lại, cố vắt óc tìm cách sửa lại những sai lầm, nhưng điều đó đâu phải đơn giản. Và cô lặng lẽ nghe rồi bời trong lòng.

Trường quay lại nhìn cô, vẻ mặt không chút gì khoan nhượng:

– Chỉ vì tự ái mà em làm người khác bị tổn thương một cách vô tư. Em như vậy, liệu anh có tha thứ được không?

Thùy Dương thì thầm:

– Có nghĩa là anh không còn chấp nhận được em nữa, phải không?

– Anh không khẳng định gì hết, em tự suy nghĩ đi. Bao giờ giải quyết xong chuyện của em và Quang, thì hãy gọi điện cho anh. Thời gian còn dài lắm, em cứ suy nghĩ đi.

– Anh có thấy muốn chia tay với em một thời gian không?

Trường gật đầu:

– Anh sẽ làm như vậy. Trong thời gian đó em suy nghĩ kỹ đi, nếu cảm thấy Quang hơn anh thì cứ thẳng thắn chia tay với anh. Nhớ là thẳng thắn, chứ đừng làm cái cách như em đã làm.

Thùy Dương nói như năn nỉ:

– Đừng có căng thẳng với em như vậy, em chỉ xem anh Quang như anh thôi mà.

– Nhưng Quang nó không nghĩ giống em. Vì vậy, em hãy tìm cách giải thích. Anh không muốn khi trở lại với anh, em còn quan hệ nhập nhằng nữa.

Thùy Dương buồn buồn:

– Nếu không gặp anh thì em buồn lắm.

– Anh không muốn làm em buồn, nhưng anh không còn cách giải quyết nào khác. Em phải chấp nhận ý muốn của anh thôi.

– Đừng mà anh Trường, đừng chia tay như vậy mà.

– Anh đâu có nói là dứt khoát với em, nhưng anh muốn em có thời gian suy nghĩ lại những gì em làm. Đừng nói thêm nữa Thùy Dương, anh không đòi ý đâu.

Thùy Dương định nói, nhưng anh đã chặn lại:

– Bây giờ em vô với bác Kiều đi. Anh về. Lát nữa, Yến sẽ vào với em.

Thùy Dương hỏi rụt rè:

– Ngày mai anh có vào nữa không?

– Bác ấy khoẻ rồi, em với Yến lo được, nên anh sẽ không vào.

– Anh Trường...

Cái nhìn nài nỉ của cô làm Trường thấy tội. Anh kéo cô lại gần, dịu dàng:

– Anh biết anh sẽ rất nhớ em, nhưng cũng không thay đổi quyết định của anh. Bao giờ em thật sự không còn ràng buộc với Quang thì hãy tìm anh.

Bây giờ anh về.

Thùy Dương không còn biết làm cách nào hơn là nhượng bộ. Cô nhìn Trường đi xuống cầu thang, rồi bóng anh khuất hẳn dưới sân. Tự nhiên cô thấy buồn không chịu nổi.

Nhưng cô biết nếu có thuyết phục cũng vô ích. Trường rất chiều chuộng nhưng cũng rất cứng rắn khi quyết định. Bây giờ cô mới hiểu hết những ngày qua cô đã gây cho anh nỗi buồn ra sao. Có lẽ cô đã nông nổi nhiều hơn mình tưởng.

Nhưng không phải mọi chuyện đã hết cách cứu vãn. Phải làm lại từ đầu thôi.

Hết

Nguồn: vietlove

Người đăng: mickey

Thời gian: 02/02/2005 11:49:50 CH